

Tương Tư Cùng Quân Tuyệt

Contents

Tương Tư Cùng Quân Tuyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	29
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	58
9. Chương 9	63
10. Chương 10	68
11. Chương 11: Ngoại Truyện: Gặp Lại	73

Tương Tư Cùng Quân Tuyệt

Giới thiệu

Trong truyền thuyết, ai có đôi mắt khác thường cũng sẽ có năng lực phi thường. Mà nàng có đôi mắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-cung-quan-tuyet>

1. Chương 1

Dẫn Truyện:

Nam Ngự Tử biết nàng không giống với người khác.

Hoàng triều Kim Lăng luôn bài xích người ngoài, người Kim Lăng coi trọng huyết duyên, chưa bao giờ kết hôn với người ngoài tộc. Có lẽ thành trấn nằm ở biên thùy sẽ có ngoại lệ, nhưng ở hoàng thành phồn vinh, nhất là hoàng tộc, tuyệt đối không thể nào liên hôn với ngoại tộc.

Hoàng thân quốc thích Kim Lăng Quốc con trọng huyết thống thuần túy hơn người dân bình thường: da trắng, tóc đen, mắt đen, không có bất kỳ chút ngoại lệ nào; Nhưng, Nam Ngụy Tử lại là ngoại lệ.

Nàng có một đôi mắt màu tím như lưu ly, như thủy tinh.

Lúc mới chào đời, nàng không hề có nếp nhăn xấu xí như những đứa trẻ khác, mắt nhắm chặt, mặt mũi vô cùng xinh xắn, môi hồng nho nhỏ như cánh hoa, tựa như một viên ngọc đẹp vừa ra đời hoàn hảo không khuyết điểm, mặt mày thanh tú có thể thấy được ngày sau rất xinh đẹp.

Nam Vương gia vuốt ve nữ nhi, nhìn cô bé thật giống Vương phi, nhưng khuôn mặt có phần xinh đẹp hơn cả bà, trong lòng bỗng dâng nổi niềm riêng.

Xinh đẹp không có tội, nhưng dung mạo này lại là tai họa.

Đứa con này, không thể giữ được!

Nhưng đây là đứa con đầu tiên của hai người, là con gái của bọn họ, sao có thể nhẫn tâm xuống tay được? Nam Vương phi bế nữ nhi, khóc lóc cầu xin Vương gia hãy giữ lại nàng.

Đương nhiên Nam Vương gia chấp nhận, ruột thịt của ông sao có thể không giữ lại được?

Ông cũng không tin, đường đường là một Vương gia mà không bảo vệ được nữ nhi của mình! Thế là ông hạ lệnh, bất cứ kẻ nào trong phủ cũng không được tiết lộ tin tức về công chúa, phạm tội sẽ bị xử tử.

Nam Ngụy Tử ru rú trong Vương phủ, nàng rất ít đi ra khỏi viện của mình, càng không giống với hai đệ muội được sinh ra sau này, tính nàng yên tĩnh, không vui quá cũng không giận quá, cũng rất ít cười.

Nàng biết là mình khác thường, sự khác thường không phải chỉ là đôi mắt tím hiếm có của nàng, thậm chí nàng có thể nhìn thấy một số hình ảnh kỳ quái.

Ban đầu nàng nhìn thấy một tỷ nữ trong phủ cả người ướt đầm, nàng hoài nghi, nhưng chỉ chớp mắt, cả người tỷ nữ đó lại sạch sẽ, trên người chẳng hề có điểm nào ẩm ướt. Nàng cho là mình bị ảo giác, cũng không quan tâm nữa.

Nhưng hôm sau lại nghe thấy tỷ nữ đó rơi xuống hồ chết đuối lúc đêm khuya.

Khi ấy, tuy nàng nghĩ mình nhìn thấy hình ảnh huyền ảo, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Có một hôm, quản gia trong phủ chuẩn bị hồi hương thăm người thân, trước khi đến từ gia Phụ Vương, nàng chợt thấy y phục trên người ông ta rỉ máu. Mà chỉ có mình nàng nhìn thấy, còn về mặt những người khác vẫn như thường.

Lần này nàng xác định không phải mình thấy ảo giác.

Không bao lâu, lại nghe nói quản gia đó gặp phải bọn cướp trên đường trở về, đầu bị chặt xuống, tiền của bị cướp hết.

Những chuyện thế này không ngừng xảy ra. Nàng cũng không cách nào nói với mình đó là hình ảnh huyền ảo nữa, nàng thấy là sự thật, nàng nhìn thấy chính là cái chết của bọn họ.

Nàng không biết vì sao mình có thể nhìn thấy những việc này, nàng muốn kể cho Phụ Vương và mẫu phi biết. Nhưng nghĩ đến đôi mắt dị thường của mình đã đủ làm cho phụ mẫu lo lắng rồi, sao phải để họ phiền lòng nữa?

Huống chi việc kì lạ này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến nàng. Chuyện của người bên cạnh nàng chưa bao giờ quan tâm. Tính tình nàng vốn lạnh nhạt, trừ người thân của mình ra, nàng không hề để ý đến người khác.

Khác với muội muội luôn cười nói hoạt bát, nàng luôn trầm mặc điềm tĩnh. Phụ Vương cười nói muội muội nàng là đoá hoa hướng dương chói mắt nhất, còn nàng là đoá Ngụy Tử cao quý, lại lạnh lùng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Nàng chỉ cười nhạt với lời nói đùa của Phụ Vương, nhìn muội muội được Phụ Vương trong lòng, nàng cũng không hề ganh ghét, bởi vì nàng cũng yêu thích đoá hướng dương xinh đẹp này.

Nàng cho rằng cuộc sống yên tĩnh này sẽ cứ kéo dài mãi.

Cho đến thọ thần của hoàng thượng.

Hoàng thượng đã ra lệnh, muốn toàn bộ người trong phủ Nam Vương tham dự thọ yến. Đối với mệnh lệnh này, Nam Vương gia tỏ ra khó chịu, vẻ mặt u buồn.

“Vương gia.” Khuôn mặt Nam Vương phi cũng ưu tư, bà nhìn về phía con gái lớn. Năm tháng qua đi, cô bé gái đáng yêu đã càng lớn càng xinh đẹp. Tuy chưa đến tuổi cập kê, nhưng dáng điệu khuynh thành kia có thể khiến người ta nhìn mà động lòng.

Dung nhan như thế sao có thể để người khác nhìn thấy?

“Phụ Vương, hãy nói người bị bệnh, không thể tiến cung.” Biết hai người nghi ngại, Nam Ngụy Tử hồ hững lên tiếng. Tiếng nói như vực sâu vọng lại, càng làm người ta rung động.

“Hai năm trước cũng đã lấy cố này, năm này e rằng không dùng được nữa.” Sắc mặt Nam Vương gia nặng trĩu, cho dù bảo vệ nghiêm mật thế nào, nhưng vẫn không ngăn được miệng lưỡi chúng sinh.

Mọi người sớm đã truyền rằng, đại công chúa Nam Vương phủ đẹp như tiên trên trời, giống như thiên nữ hạ phàm.

Mà Nam Ngụy Tử cũng không bao giờ xuất phủ, càng làm lời đồn thêm nghiêm trọng, đến cuối cùng cũng truyền đến tai hoàng thượng làm người hiếu kỳ, muốn chiêm ngưỡng tướng mạo của Nam Ngụy Tử.

Hàng mi Nam Ngụy Tử rủ xuống, giọng nói tao nhã không hề gợn sóng. “Vậy chỉ có thể đi thôi.” Nàng cũng biết lần này tránh không được.

Hoàng thượng đã tự mình lên tiếng, thân làm thần tử sao lại cự tuyệt được? Huống chi Nam thị quyền uy khuynh đảo, đã sớm khiến hoàng thượng e ngại. Nếu lại kháng chỉ của hoàng thượng, e rằng sẽ chọc hoàng thượng càng không vui

Nam Vương gia và Vương phi đều hiểu, hai người liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể âm thầm thở dài, hi vọng lần này có thể bình an vô sự.

Nhưng, chuyện họ vẫn thường canh cánh đã xảy ra.

Ngay khi Nam Ngụy Tử ngẩng đầu lên trong buổi thọ yến, bỗng chốc, bầu không khí đang náo nhiệt lại lặng như tờ, tất cả đàn sáo cũng dừng tấu.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều dừng tại người Nam Ngụy Tử.

Bạch y trắng tào nhã, không đeo quá nhiều trang sức, ngay cổ tay áo chỉ viền hoa văn màu bạc xinh đẹp. Trong đám nữ quyền khoe sắc đầy sân, nàng mặc y phục màu trắng trang nhã như tuyết đầu mùa hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nàng chưa tới tuổi cập kê nên không vấn tóc, tóc đen nhánh buông xõa như một tấm vải lụa rũ xuống, mượt mà bóng loáng dưới ánh trắng soi rọi. Khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn như ngọc, mà đôi mắt màu tím hiếm có như đá lưu ly, lạnh lùng cao quý, đẹp đến mức lòng người rung động.

Bọn họ chưa từng gặp được thiên nữ. Nhưng nếu thiên nữ có thật, chắc cũng không thể bằng giai nhân tuyệt sắc trước mắt.

Đối mặt với sự ngăn ngại của mọi người, vẻ mặt Nam Ngụy Tử vẫn bình thản, mắt tím di chuyển, ánh mắt không nhìn về nam nhân khoác long bào ngồi giữa, mà là người bên cạnh hoàng thượng.

Ánh mắt của y quá bức người, khiến nàng không cách nào lơ đi.

Đương lúc tầm mắt giao nhau với người đó, mắt tím hơi lóe, bỗng người đó nhếch nụ cười, cầm ly rượu lên, nâng chén với nàng. Sau đó đưa lên môi, nhấp nhai từng hớp, nhưng mắt đen vẫn nhìn nàng chằm chằm.

Nàng nhìn nhau với y, lại nhìn thấy hành động của người đó không phải đang uống rượu, mà là tay y cầm lấy một đóa nguyệt tử, môi nhướn cười, sau đó. tự mình bứt đi.

Nhiễm Phượng Thâm, Đông Lăng Vương nổi tiếng thiên hạ, y là tứ hoàng tử được tiên hoàng sủng ái nhất. Mười bốn tuổi đã xông pha chiến trường. Trong thời gian ngắn, y đánh tan man Bắc di phương xâm lược,

mở rộng đất đai cho Kim Lăng hoàng triều. Có ý, các nước khắp bốn phương không dám khinh khi nông cuồng.

Ý lãnh quân chưa từng thất bại, tương truyền rằng ở chiến trường giống ý như quỷ Tu La, khiến quân địch càng thêm khiếp đảm. Tiên hoàng ban cho ý một nửa binh quyền của hoàng triều, bằng với việc đem nửa ngôi vị hoàng đế ban cho ý, chỉ cần ý đồng ý thì chuyện ngồi vào ngôi vị đó vô cùng dễ dàng.

Tiên hoàng không định sẵn thái tử, lúc đó ai ai cũng chắc chắn Tứ hoàng tử nhất định lên ngôi hoàng đế. Nhưng cuối cùng tiên hoàng lại lập đại hoàng tử làm đế quân. Kết quả này làm chúng thần kinh ngạc, nhất thời trong triều đình lòng ai cũng bàng hoàng, đều nghĩ tứ hoàng tử nhất định sẽ bất mãn mà tranh đoạt ngôi vị với đại hoàng tử.

Nhưng không ngờ tứ hoàng tử không có bất kì động tĩnh nào. Còn đại hoàng tử vừa bước lên ngôi đã lập tức loại bỏ người không ủng hộ mình. Tiên hoàng có mười hai người con, trong đó hơn một nửa bị trục xuất khỏi hoàng cung, tước hết quyền vị, chỉ có thể đảm đương cái danh Vương gia không quyền. Còn lại là hoặc bị đột tử, hoặc bị lưu vong, chỉ mỗi Nhiễm Phượng Thâm - tứ hoàng tử là có sức uy hiếp nhất nên đại hoàng tử mới không dám động đến một sợi lông của ý.

Phải, chính xác là không dám động một sợi lông măng của ý.

Tiên hoàng từng hạ lệnh, binh quyền trên tay Đông Lăng Vương ngoại trừ ý của ngài ra thì không hoàng đế nào có quyền thu hồi. Ngài ban cho Đông Lăng Vương lệnh bài miễn tử, cho dù là hoàng thượng đứng đầu cũng không có quyền lấy tính mệnh của ý.

Tiên hoàng hạ chỉ như vậy, dù Đông Lăng Vương không ngồi lên ngôi hoàng đế, nhưng quyền thế ngút trời trong tay ý thì khác nào là đế quân?

Hoàng thượng cũng hiểu tình thế này, ý đối với Đông Lăng Vương cực kỳ kính lễ. Thậm chí ở thọ yến, còn để Đông Lăng Vương ngồi kế bên, mà không phải là chỗ của quần thần.

Đối với việc không hợp lễ nghi này, chúng thần cũng không dám lên tiếng. Tuy là hoàng thượng trên vạn người, nhưng bọn họ cũng biết, người nắm hết quyền lực trong triều lại chính là Đông Lăng Vương.

Hoàng thượng dù đang tại vị, nhưng ý lại cực kỳ uất ức. Hoàng thượng chỉ giống như một pho tượng trang trí, không chỉ phải cẩn trọng từng bước đối với Đông Lăng Vương, mà còn phải nể nang dòng tộc Nam thị quyền uy.

Bị thương rồi!

Dây đàn bỗng bị đứt, cửa vào đầu ngón tay, nhỏ ra giọt máu đỏ tươi.

Nhìn vết thương trên tay, trong lòng Nam Ngụy Tử bỗng có nỗi bất an. Từ sau buổi thọ yến, tim nàng luôn không ổn định, mỗi lần nhắm mắt, liền thấy hoa ngụy tử bị bẻ gãy, và còn có. Người nam nhân với nụ cười tà mị kia.

Nụ cười đó khiến nàng rung động, khiến nàng mất bình tĩnh, ngực như có tảng đá lớn đè nặng, nàng cảm thấy nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Phụ Vương và mẫu phi cũng vậy. Sau tiệc thọ yến, hoàng thân và đại thần không ngừng đến tận Vương phủ ngõ ý kết thân.

Phụ Vương lấy cố tuổi nàng còn nhỏ để từ chối. Nhìn thấy nỗi ưu phiền trên mặt Phụ Vương, đối với những đại thần kia thì người có thể làm thế. Nhưng Phụ Vương có thể cự tuyệt với hoàng thượng ngôi cử ngũ chí tôn hay sao?

Hoặc là, Đông Lăng Vương - người đang nắm trong tay quyền lực tuyệt đối kia?

Nam Ngụy Tử nhắm mắt, hai ngày nay không ai tới cửa yêu cầu kết thân, nhưng tình hình này lại càng không ổn. Bởi vì sáng nay Phụ Vương đã bị hoàng thượng triệu vào cung.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Còn chưa vào cửa thì tiếng gọi liên tiếp đã vang lên. Một lát sau, bóng dáng màu vàng nhỏ bé ra sức đẩy cửa, xộc vào phòng.

“Nhạc nhi, sao thế?” Thấy muội muội thở hổn hển, khuôn mặt thanh tú vì chạy gấp mà ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp kích động nhìn nàng. Nam Ngự Tử không khỏi cười nhẹ, thâm thâm đang nổi sóng nhưng gặp được đóa hướng dương này lại dần bình tĩnh lại, nàng cầm chiếc khăn tay, giúp muội muội lau mồ hôi trên mặt.

“Chạy gấp như thế là có chuyện gì xảy ra à?”

Nam Hân Nhạc nhắm mắt hưởng thụ tỷ tỷ dịu dàng, khăn tay của tỷ thật thơm, nàng vui vẻ nói. “Tỷ, muội vừa mới nghe nói hoàng thượng muốn để tỷ đến Bạch Tháp học tập, muốn để tỷ kế thừa vị trí thánh nữ, nhưng mà Phụ Vương lại cự tuyệt.” Nàng cong miệng, không hiểu vì sao Phụ Vương lại làm vậy? Là thánh nữ đó! Rất vinh dự mà!

“Thánh nữ?” Nam Ngự Tử sững sờ. Kim Lăng hoàng triều vốn thờ phụng thần thánh. Thánh nữ ở hoàng triều có thể nói là một địa vị thần, Bạch Tháp lại càng là thánh địa thanh tịnh, chỉ có thánh nữ kế nhiệm mới có thể bước vào, truyền thống này đã lưu truyền trăm năm nay. Trước mắt, vẫn chưa chọn được thánh nữ kế nhiệm, mà hoàng thượng lại đột nhiên chỉ định nàng, hơn nữa lại là sau thọ yến.

Địa vị của thánh nữ ở hoàng triều cao không dưới quân vương, thậm chí quân vương cũng phải tôn kính thánh nữ. Mà Phụ Vương đang nắm trong tay tám mươi vạn binh mã, cộng thêm thế lực của Nam thị. Hoàng thượng muốn quật ngã Nam thị còn không được, sao lại muốn nàng kế nhiệm thánh nữ, để quyền lực của Nam thị khổng lồ hơn nữa chứ?

Mục đích của hoàng thượng là gì? Tại sao Phụ Vương phải từ chối? Phụ Vương đối với hoàng triều luôn luôn trung thành, cho dù biết hoàng thượng thù địch Nam thị, nhưng ông chưa bao giờ hoài nghi quyết định của thánh thượng. Hơn nữa nếu nàng kế nhiệm thánh nữ, đối với Nam thị mà nói là vinh dự lớn.

“Vội lại, lúc Phụ Vương trở về, sắc mặt rất khó coi. Mẫu phi biết chuyện hoàng thượng muốn để tỷ kế nhiệm thánh nữ, vẻ mặt cũng thay đổi, rất là kì lạ.” Nàng không hiểu vì sao Phụ Vương và mẫu phi cùng lúc không vui. “Muội muốn hỏi, nhưng Phụ Vương lại gọi nhũ mẫu mang muội đi, sau đó cùng mẫu phi vào phòng, không để cho ai nghe thấy hai người nói chuyện gì cả.”

Nam Hân Nhạc dường như muốn biểu đạt sự bất mãn mà chu miệng lên. Phụ Vương luôn thương nàng, cho tới bây giờ không hề cấm nàng chuyện nào. Nhưng lần này lại không đếm xỉa nàng làm nũng, gọi nhũ mẫu mang nàng đi.

“Tỷ tỷ, tỷ thử nói xem tại sao Phụ Vương lại cự tuyệt?” Kéo lấy tay Nam Ngự Tử, nàng khó hiểu dò hỏi, nhưng thấy không được hưởng ứng, Nam Hân Nhạc càng cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn về phía tỷ tỷ. “Tỷ, tỷ!”

Nam Ngự Tử hoàn hồn, thấy ánh mắt nghi hoặc của muội muội, nàng khẽ cười, “Nhạc nhi ngoan, tỷ nghĩ Phụ Vương hẳn đã có suy tính.”

“Suy tính gì?” Nàng lại không hiểu, nàng chỉ tò mò muốn biết Phụ Vương và mẫu phi đang nói gì. “Tỷ tỷ, chúng ta nghe lên đi!”

Nam Ngự Tử chưa kịp trả lời, đã bị muội muội lôi kéo. Nàng không ngăn cản muội muội, vì nàng cũng muốn biết nguyên nhân.

Hai người đi tới biệt viện của phụ mẫu, Nam Hân Nhạc lén lút kéo Nam Ngự Tử ngồi xổm ngoài cửa sổ, đang muốn thăm dò xem bên trong có ai, thì đã nghe giọng của Nam Vương phi.

“Hoàng thượng muốn để Ngự Tử vào Bạch tháp ư, y muốn gì đây? Muốn Ngự Tử làm đồ chơi của bọn họ sao?” Có vẻ Nam Vương phi đang rất là kích động.

Đồ chơi?!

Nam Ngự Tử giật mình, không hiểu ý của mẫu phi.

“Vương phi, không được nói xấu thánh thượng.”

“Không nói xấu? Chàng không biết cái gọi là thánh nữ chính là cấm luyện của hoàng thượng à, thậm chí còn phải đi hầu hạ những hoàng thân quốc thích khác. Mang mỹ danh là thánh nữ, nhưng căn bản không khác gì kỹ nữ. Ngụy Tử của chúng ta sao có thể bị đối xử như thế?”

Nam Vương phi gần như là hét lên.

“Nàng bình tĩnh.”

“Thiếp phải bình tĩnh như thế nào đây? Nếu không phải tổ tiên Nam gia từng cưới trưởng công chúa, chúng ta làm sao biết bí mật này? Không chừng bây giờ chúng ta còn hết sức vui mừng, đa tạ ân điển của hoàng thượng mà không biết rằng đã đưa nữ nhi vào hổ lửa.”

“Ta đã cự tuyệt hoàng thượng, hoàng thượng cũng đã đồng ý, nàng đừng lo lắng.”

“Sao thiếp có thể không lo lắng? Bây giờ chàng có thể lấy lý do Ngụy Tử còn nhỏ tuổi để từ chối khéo, nhưng sau này thì sao? Ngụy Tử không thể nào mãi là một đứa trẻ được! Chàng có thể cự tuyệt nhất thời, nhưng đâu thể nào cự tuyệt cả đời được, đúng không?”

Nghe mẫu phi khóc, Nam Ngụy Tử rũ mắt, đưa tay bịt miệng muội muội, nhẹ nhàng lắc đầu với Nam Hân Nhạc. Cha mẹ còn đang tranh cãi, nhưng nàng biết mình không cần nghe nữa, liền đưa tay kéo muội muội rời khỏi.

“Tỷ.” Rời khỏi biệt viện, Nam Hân Nhạc nắm tay của tỷ tỷ, khuôn mặt vẫn thoáng vẻ kinh ngạc. Dù tuổi còn nhỏ, nhưng nàng cũng hiểu lời của phụ thân và mẫu phi, không ngờ rằng thánh nữ là.

“Nhạc nhi, lời vừa nghe hãy quên đi, đừng để cho Phụ Vương biết được, hiểu không?” Nam Ngụy Tử thận trọng dặn dò, khác với muội muội đang hoảng loạn, nàng vẫn giữ được khuôn mặt bình tĩnh.

“Nhạc nhi đã hiểu.” Nam Hân Nhạc gật đầu như giả vờ, con người đen láy nhìn chăm chú. “Tỷ, tỷ nhất định không được đi làm thánh nữ.”

“Không đâu, muội yên tâm, Phụ Vương không phải là đã cự tuyệt rồi sao?” Nam Ngụy Tử cười an ủi muội muội.

“Nhưng mà.” Nàng không quên mẫu phi vừa mới nói, tỷ tỷ sẽ lớn, sẽ không mãi là trẻ con, Phụ Vương còn có thể cự tuyệt bao nhiêu lần đây?

“Đừng lo lắng.” Nam Ngụy Tử biết rõ nỗi ưu tư trong lòng muội muội, “Sẽ có cách thôi.”

Dù nói như thế, nhưng lòng của nàng còn loạn hơn.

Đưa muội muội về phòng, dặn dò kỹ lưỡng một lần nữa, Nam Ngụy Tử mới quay người trở về viện.

Nghe phụ mẫu tranh cãi, cuối cùng nàng đã hiểu vì sao Phụ Vương lại cự tuyệt, thì ra người gọi là thánh nữ không thanh cao như tưởng tượng.

Đôi mắt tím trầm ngâm, nàng nhớ lại lời nói của mẫu phi, hoàng đế há sao có thể dễ dàng chấp nhận như vậy. Nếu y đã lên tiếng thì hẳn không dễ dàng hàng chịu thua, và Phụ Vương có thể cự tuyệt bao lâu? Lòng vua khó dò, huống chi Nam thị lại là cái gai trong mắt hoàng thượng.

Hoàng thượng muốn chiếm hữu nàng có rất nhiều cách, trực tiếp nhất là để nàng vào cung làm phi, nhưng lại sợ hành động này sẽ gia tăng thêm thế lực cho Nam thị. Vì vậy, y mới đề nghị nàng kế nhiệm thánh nữ, Phụ Vương lại cự tuyệt. Với tính đa nghi của hoàng thượng, cộng thêm tổ tiên từng cưới trưởng công chúa làm vợ, hoàng thượng nhất định có thể suy đoán được nguyên do.

Nghĩ đến đây, trong lòng vốn không yên càng thêm thấp thỏm. Phụ Vương đối với hoàng thượng không có bất kỳ sự đề phòng nào. Thân làm thần tử, ông nhất mực trung thành, dù biết rõ hoàng thượng ganh ghét nhưng vẫn một lòng với đế quân. Nhưng gần vua như gần cọp, dù trung thành thế nào chẳng nữa thì một khi uy hiếp đến đế vị, cũng là mang tội.

Nhưng việc này nàng không thể mở miệng. Phụ Vương nghe được chỉ càng thêm tức giận, ông không cho phép ai có điều bất kính nào đối với hoàng thượng.

Nam Ngụy Tử hiểu rõ sự trung thành của Phụ Vương. Tuy là ngu trung nhưng bây giờ hoàng thượng nhắc đến chuyện thánh nữ, nàng không đoán được ý đồ của y, lòng lại càng bất an.

Nàng biết, việc này sẽ không kết thúc như thế.

Bước vào phòng, nghe tiếng đàn vang lên bên tai, nàng giật mình sững sờ.

Là ai ở trong phòng nàng?

Tuyệt đối không phải là tỷ nữ trong phủ, bọn họ nhất không động vào đàn của nàng.

Tiếng đàn réo rắt như dòng suối chảy, lại đầy sự mạnh mẽ. Tiếng đàn dồn dập mãnh liệt, khiến người khác bỗng khó hít thở.

Trong lòng Nam Ngụy Tử khẽ run, trí óc thoáng lên một nụ cười tàn nhẫn. Mắt tím hơi sậm xuống, tạm dừng suy nghĩ, nàng đi vào phòng, ngược mắt nhìn về phía chủ nhân của nụ cười ấy.

Khuôn mặt tuấn tú gian tà cười nhạt, chấm đỏ ngay giữa trán càng tăng thêm vẻ tà mị, trong mắt ánh vẻ sâu xa. Y khoác bộ y phục màu đen, tay áo điểm hoa văn màu vàng, mái tóc đen buộc lên cao, không có quá nhiều trang sức, nhưng lại tiềm ẩn vẻ cao quý.

Một người trên cao như thế, vốn bản thân y đã gây được biết bao sự chú ý, khiến người khác không cách nào quên được sự hiện hữu của y.

Đầu ngón tay trên dây đàn tranh kích động, ngón tay y thon dài, xương cốt rõ ràng nhưng không toát ra được khí chất thanh nhã. Đó là bàn tay của người tập võ, bàn tay như vậy không thích hợp để đánh đàn, nhưng cổ cầm trong tay y như món đồ chơi, mặc cho y tấu lên tiếng nhạc.

Tiếng đàn như lưỡi dao sắc bén, phát ra khí thế bức người rõ rệt, khiến người nghe rét run. Dường như y không phải đánh đàn, mà là múa kiếm, còn nàng thì bị vây trong mưa kiếm của y.

Tay y gảy trên dây đàn, đôi mắt đen sâu tối như mực lại nhìn nàng, Nam Ngụy Tử không xa lạ gì ánh mắt của y, lúc ở thọ yến, y cũng nhìn nàng như vậy.

Ánh mắt đó tựa như báo hoang, còn nàng là hoa cỏ bị giẫm nát dưới móng vuốt của nó.

Nàng ngồi vào ghế, đôi mắt tím chăm chú nhìn y. Khác với áo bào đen của y, nàng vẫn là toàn thân trắng ngần, một đen một trắng, dò xét lẫn nhau. Mắt y cười nhạt, còn nàng thì lạnh nhạt đối lại.

Tưng —

Dây đàn bị đứt, một tia sắc bén bay về phía nàng, rạch lên má phải của nàng. Nàng cảm thấy đau nhói, gò má mịn màng bị rạch một vết thương, máu từ từ hiện ra.

Về mặt Nam Ngụy Tử không thay đổi. Nếu đối với vết thương giữa má phải, đối với một lần dài trên da mặt của nàng mà y cho rằng như vậy có thể khiến nàng thất sắc, vậy thì y phải thất vọng rồi.

Nhiễm Phượng Thâm tiếc nuối nhìn dây đàn bị đứt, giọng điệu dường như than thở “Ta vừa đứt dây đàn mới, không nghĩ là nhanh như vậy lại đứt, tiếc là bốn vương lại hết hứng đàn”

“Chỉ là một cây đàn hư, lại có thể khiến Vương gia vui vẻ, cũng coi như là nó có giá trị rồi” Nam Ngụy Tử nói hờ hững.

Nhiễm Phượng Thâm cười nhẹ, từ từ ngược mắt, nhìn vào miệng vết thương đang rịn máu trên gương mặt của nàng, lại nhìn đến đôi mắt tím hờ hững của nàng. Bàn tay y vỗ về cây đàn cổ, cây đàn có đầu hẹp đuôi rộng, giống như đuôi phượng, gỗ đàn hương đen hiếm có, kể cả dây đàn cũng là chế tạo từ lông chồn bạc, đủ cho thấy là vật quý hiếm.

“Phượng Dực Cầm tao nhã của văn nhân nhã sĩ, trong mắt của công chúa cũng chỉ là cây đàn hư, thật là bi ai cho Phượng dực cầm.”

“Chẳng qua là vật chơi nhàn hạ, cho dù có quý báu, thì cũng chỉ là một cây đàn” Giống như nhan sắc của nàng, sau này già rồi, không phải cũng vô ích hay sao?

“Con người luôn động lòng tham, có bảo vật ở trước mặt, làm sao phải thích cái kém hơn. Đương nhiên là phải khẩn trương đoạt lấy bảo vật, không để cho người khác giành được” Để đàn xuống, y đứng lên đi tới nàng, ngón tay nâng chiếc cằm xinh đẹp của nàng, đầu ngón tay vuốt qua vết thương “Giống như nàng, Ngụy Tử yêu quý, chỉ có ta mới có thể hái cánh hoa xinh đẹp của nàng.”

Nàng tránh tay y, mắt tím lạnh lùng, không vì lời y nói mà dao động “Vương gia chê cười rồi, Ngụy Tử cũng không phải là đồ chơi”

“À!” Nhiễm Phượng Thâm khinh khi cười nhẹ, giọng nói trầm ấm lại dịu dàng, ngón tay vuốt qua má nàng giống như tiếp xúc với báu vật dễ vỡ “Trải qua thọ yến của hoàng thượng, nàng cảm thấy, nàng và Phượng Dực Cầm có gì khác biệt?”

Thấy mắt tím gọn sóng, y làm ra vẻ giật mình “À, đương nhiên nàng và Phượng Dực Cầm không giống nhau. Đàn là vật chết, không có gì ràng buộc, còn nàng thì.... đúng không?”

Nam Ngụy Tử mang vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mắt tím thì không hề thờ ơ, như tức tối trừng mắt nhìn y “Ngài định làm gì nhà của ta?”

“Sai rồi” Nhiễm Phượng Thâm nghiêng gương mặt anh tuấn, môi mỏng dường như kẻ sát vào nàng. Y có thể cảm nhận được nàng đang kích động tức tối “Ngụy Tử, ta không có nói như vậy, Nam Vương gia cự tuyệt không suy nghĩ, thánh nữ vinh dự người người cầu còn không được. Vương gia không biết tán thưởng lại can đảm cự tuyệt hoàng thượng, nàng nghĩ xem hoàng thượng muốn thế nào?”

Nhìn nàng im lặng, cũng không tránh y dựa lại gần. Đôi mắt đen tỏ vẻ khinh thường, nét cười trên bờ môi càng rõ, y buông nàng ra, tay chấp ra sau, ra dáng suy tư nói “Ta nhớ Nam thị từng cười trưởng công chúa, như vậy chắc chắn biết rõ bí mật này”

“Hoàng tộc các người thật ô uế dơ bẩn” Nam Ngụy Tử hất cằm lên, áp lực không vì y lui ra mà hạ xuống, nàng âm thầm nắm tay thành quyền, mỗi câu mỗi chữ của y đều khiến nàng càng hoảng sợ.

“Đúng rồi” Nhiễm Phượng Thâm không phủ nhận, khóe môi cười chế giễu “Nam thị có thể biết bí mật này, cũng chẳng phải đồng lõa sao?”

“Chúng ta không còn đường lựa chọn”. Hoàng uy hiển hách, Nam thị cũng chẳng qua là bề tôi, cho dù biết rõ thì sao? Bọn họ hoàn toàn không có cách nào ngăn cản, chỉ sợ bị hoàng tộc biết được, chuốc lấy đại họa diệt tộc.

“Nhưng Nam Vương gia cũng lựa chọn rồi, ông đã cự tuyệt, nàng nghĩ xem hoàng thượng sẽ nghĩ sao?” Vị quân vương quá đa nghi cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nam Ngụy Tử khẽ hít vào, cố hết sức duy trì tỉnh táo ngắt lời “Nếu Nam Vương phủ không còn tồn tại, tiếp theo Hoàng thượng chắc chắn đối phó chính là ngài đó Đông Lăng Vương”. Nếu như Nam thị là cái gai trong mắt hoàng đế, thì Đông Lăng Vương chính là lưỡi dao trong lòng của y.

“Nàng nghĩ rằng ta sẽ sợ sao?” Không đếm xỉa đến lời kích động của nàng, gương mặt đẹp mĩm cười quỷ quái, giống như vui vẻ thưởng thức nàng vùng vẫy.

Nam Ngụy Tử cảm giác mình giống như một món đồ chơi bị đùa bỡn, mỗi câu nói, mỗi cử động của nàng như bị y nắm rõ trong tay, trong cuộc đối đáp này, từ lúc mới bắt đầu thì nàng đã thua.

Nàng nhắm mắt, rồi mở ra, mắt tím thản nhiên, bình tĩnh nhìn về phía y “Mục đích của ngài là gì?”

Nàng khiến đôi mắt đen trở nên thâm sâu, lọn tóc nàng bị y nắm trong tay để ở trước ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen, y thích thú quan sát nàng.

“Xem ra nàng không chỉ có gương mặt xinh đẹp”. Y không phủ nhận mình bị dung mạo khuynh thành này hấp dẫn. Cái gì đẹp dễ cũng khiến cho người ta động lòng, ban đầu y chỉ muốn cất giấu, nhưng bây giờ... Y phát hiện chơi đùa vẫn tốt hơn.

Bụi hoa Ngụy Tử này không phải chỉ có đẹp, mà thấy y xuất hiện, nàng không sợ cũng không lạ, thông thả ung dung cùng y đàm thoại. Nhưng dù sao cũng còn quá non nớt, y nói vài câu định khiến nàng hoảng loạn, nhưng trái lại nàng suy nghĩ đầu tranh chống cự. Vốn dĩ y nghĩ nàng có thể như vậy, nhưng lại không nghĩ

đến lúc nàng phát hiện tình thế vốn nghiêng về một bên thì lại dễ dàng chấp nhận, ngược lại có phần tỉnh táo đối mặt, đợi y nói ra tình hình.

Thú vị thật!

Cuối đầu xuống, y hôn lên má tóc như tơ trong tay, đôi mắt tà mị liếc nhìn nàng.

“Nàng nói xem... mục đích của ta là gì?” Y nhướn miệng cười, buông tóc đen ra, khoác tay đi về phía cửa.

Cử động của y khiến Nam Ngự Tử sửng sốt “Đông Lăng Vương” Y dễ dàng rời khỏi như vậy sao?

“Ta chờ nàng, Ngự Tử của ta” Nói xong câu này, Nhiễm Phượng Thâm phóng khoáng rời đi, giống như coi Nam Vương phủ là chỗ của y, mặc cho y tự nhiên đi lại.

Nam Ngự Tử kinh ngạc nhìn y. Thấy y đã rời khỏi, tâm trạng căng thẳng mới buông xuống, lúc này nàng phát hiện ra tay của nàng đang run rẩy.

Nàng khẩn trương bắt lấy tay đang run, cuối cùng Nam Ngự Tử không cách nào tĩnh lặng lại, từng câu từng chữ của Nhiễm Phượng Thâm vẫn vang vọng bên tai

Y muốn làm gì? Hoàng thượng muốn làm gì?

Nàng biết rõ, hoàng thượng muốn loại trừ thế lực của Nam thị, nhưng Phụ Vương luôn luôn thanh liêm, đối với hoàng triều lại trung thành, hoàng thượng hoàn toàn không tìm được cơ hội.

Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhắm chặt mắt lại, Nam Ngự Tử tự nói với mình như vậy.

Còn chuyện thánh nữ... Nếu lần sau Hoàng đế nhắc đến, nàng sẽ để Phụ Vương nhận lời y, trở thành đồ chơi của hoàng tộc cũng không sao.

Mà Nhiễm Phượng Thâm... Nam Ngự Tử không kiềm được run rẩy.

Nàng, thật sự không thể hiểu được y...

Đầu óc không ngừng hiện ra hình ảnh cảnh hoa của Ngự Tử bị bể gãy, như có máu lệ trên nền đất và một nụ cười tàn khốc bể gãy cảnh hoa.

Sau khi hoàng thượng nói chuyện thánh nữ, cũng không có ai đến cửa cầu thân. Có điều có đại thần đến bái phỏng nhiều hơn, dâng tặng đại lễ, muốn tạo mối quan hệ tốt với Nam Vương phủ.

Nam thị phần lớn giữ các chức quan trong triều, tất cả toàn là chức vị cao, thế lực trong triều khôn tả. Huống gì Nam Vương gia tay cầm tám mươi vạn binh mã, được hoàng đế cực kỳ xem trọng. Cộng thêm hoàng đế nói đến chuyện thánh nữ, tuy Nam Vương gia cự tuyệt, nhưng ai cũng biết, đó là chuyện sớm muộn.

Đại công chúa Nam Vương phủ nếu thật thành thánh nữ, mà địa vị thánh nữ ở Kim Lăng hoàng triều rất là tôn quý, kể cả Hoàng thượng cũng phải nể Thánh nữ ba phần, vậy quyền thế Nam thị chẳng khác gì mặt trời giữa ban trưa. Vì vậy, một đám người nịnh nọt không ngừng đến cửa bợ đỡ.

Nhưng hoàng đế chỉ nói qua chuyện thánh nữ một lần, dần dà lâu ngày, quan viên đến cửa cũng ít đi, Nam Vương phủ dần dần trở lại yên tĩnh.

Đối với tình hình này, Nam Vương gia và Vương phi cũng không chắc chắn. Một năm qua đi, Ngự Tử đã hơn mười sáu, hoàng thượng cũng không nhắc lại chuyện thánh nữ, bọn họ nghĩ rằng hoàng thượng đã bỏ cuộc.

Nhưng Nam Ngự Tử vẫn lo lắng như trước, càng bình lặng, thì bên trong nội tâm nàng càng bất an, không chỉ là hoàng thượng, Nhiễm Phượng Thâm cũng không thấy xuất hiện nữa.

Nhưng nàng biết, con người Nhiễm Phượng Thâm không dễ dàng gì mà bỏ cuộc, nàng biết y muốn chiếm được nàng, nhưng chẳng biết được y đang suy nghĩ gì.

Đối với y mà nói chuyện chiếm được nàng là vô cùng dễ dàng, chỉ cần y lên tiếng, kể cả Phụ Vương cũng sẽ không có cách nào không nhận lời, chỉ e là hoàng thượng cũng sợ y. Tuy là vương gia, nhưng quyền thế y cầm trong tay có thể sánh bằng bậc đế vương.

Nhưng y không có hành động gì, chỉ có lần đó đến phòng nàng nói những thứ kia...

Y nói, y chờ nàng.

Chờ cái gì? Chờ nàng tự mình đưa đến cửa hay sao?

“Không xong rồi! Công chúa! Không xong rồi!” Tỳ nữ hốt hoảng khẩn trương xông vào.

“Minh Ngọc! Chuyện gì vậy?” Nam Ngự Tử ngẩng đầu, tỳ nữ hoảng hốt khiến lòng nàng căng thẳng, dự cảm có chuyện không tốt.

“Có người nói Vương gia thông dịch phản quốc, Cẩm Vệ Quân bao vây Vương phủ, phái người bắt vương gia...”

“Sao có thể được?” Nam Ngự Tử kinh hoàng đứng dậy, cấp tốc chạy ra đại sảnh, xa xa nàng thấy Cẩm Vệ Quân tầng tầng lớp lớp bao vây vương phủ.

“Phụ Vương...” Nàng nghẹn giọng, gương mặt nhỏ trắng bệch, sững sờ nhìn Nam Vương gia.

“Ngự Tử” cho dù bị bao vây, Nam Vương gia vẫn một thân lẫm liệt, không đếm xỉa đến đại quân đang bao vây phủ, vẫn bình tĩnh căn dặn “Yên tâm, không có gì đâu, ta luôn trung thành với hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không dễ dàng tin vào chuyện nực cười như vậy”.

“Vương gia...” Vương phi mắt hồng lên, nắm tay trưởng phu, nhìn Cẩm Vệ Quân bao vây, nét mặt dịu dàng có sự bất an.

“Vương phi đừng lo lắng” vỗ vỗ tay thê tử, Nam Vương gia nhìn về phía con gái lớn “Ngự tử, nhớ chăm sóc tốt ấu phi, Nhạc nhi và Vũ nhi”

Ông biết, lúc này thê tử yếu đuối nhất định hoảng sợ, Nhạc nhi, Vũ nhi còn nhỏ, mà con gái lớn của ông thì lại kiên cường. Ông biết nàng có khả năng chăm sóc Vương phủ đằng hoàng.

“Đi thôi” Ông khoanh tay lại, tay chân không hề bị khóa, Nam Vương gia theo Cẩm Vệ Quân rời đi.

Nhìn hình bóng phụ thân rời đi, Nam Ngự Tử không nhịn được run rẩy, nàng nhìn thấy cổ họng phụ thân chảy máu, tuy chỉ trong phút chốc, nhưng nàng lại thấy rõ ràng.

Vương phi ôm chặt đứa con gái nhỏ, nhìn về phía con gái lớn, trong lòng bà đã sớm rối bời, nhưng thân là mẹ, bà vẫn giữa tinh thần nói với con gái lớn “Ngự Tử, đừng lo lắng, Phụ Vương sẽ không có gì” Bà an ủi nữ nhi, nhưng giọng điệu là yếu đuối ỉu rũ.

Đối mặt với đôi mắt đầy lệ của mẫu phi, Nam Ngự Tử nắm tay thật chặt, nàng không nói được gì cả, ngay lúc này, nàng cũng không làm được gì cả.

“Tỷ tỷ, Phụ Vương sẽ không sao, đúng không?” Nam Hân Nhạc cắn môi, sợ hãi nhìn tỷ tỷ.

Nam Ngự Tử miễn cưỡng nặn ra một nụ cười “Đúng, sẽ không sao...” nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh đó.

Nhất định là ảo giác, nhất định là vậy...

Nàng thuyết phục bản thân.

Nhưng hai ngày sau, trong ngục truyền ra tin tức phụ thân nhận tội, chuyện này truyền đến Nam Vương phủ, Nam Vương phi ngất xỉu tại chỗ.

Cẩm Vệ Quân lập tức bao vây Nam Vương phủ.

“Công chúa! Công chúa! Cẩm Vệ Quân đã đến hoàng thành rồi, thuộc hạ hộ tống các người rời đi” hộ vệ dẫn đầu các thủ vệ canh giữ ở cửa vội vàng lên tiếng.

Sắc mặt Nam Ngự Tử tái nhợt, nàng nhìn Mẫu phi đang bất tỉnh, kinh sợ ôm đệ đệ và muội muội, lòng bàn tay nắm chặt.

“Lý hộ vệ, chia ra ba đường, hộ tống Vương phi, Nhạc nhi và Vũ nhi rời đi” Thời gian gấp rút, nàng biết trong lúc này không thể có một chút chần chừ.

“Vậy công chúa người...”

“Yên tâm, hoàng thượng sẽ không làm khó ta” Nét mặt nàng khẩn trương, có thể bảo vệ tính mạng của nàng, cũng có thể trì hoãn thời gian “Nhanh lên”

“Đạ” Hộ vệ lập tức ôm Nam Hân Nhạc và Nam Phi Vũ, lúc đang định ôm lấy Nam Vương phi đang bất tỉnh thì Vương phi tỉnh lại.

“Mẫu phi” Nam Ngự Tử cầm tay Nam Vương phi.

Sắc mặt Nam Vương phi tiêu tụy, sự đau đớn khi phu quân chết khiến cho bà trong nháy mắt già đi mấy chục tuổi, tóc đen cũng nửa bạc đi “Ngự Tử...”

“Mẫu phi, Cẩm Vệ Quân đến rồi, con để Lý hộ vệ lập tức hộ tống mọi người rời đi.” Nàng biết mẫu phi đau đớn, nhưng ngay lúc này không thể trì hoãn được nữa.

“Lý hộ vệ...” Nam Vương phi nhìn về phía hộ vệ trung thành.

“Vương phi” Lý hộ vệ lập tức tiến lên.

“Bảo hộ tốt cho công chúa bọn họ ...” Nói xong, Nam Vương phi nhanh chóng rút trâm trên đầu đâm vào ngực.

“Không...” Nam Ngự Tử hét lên, không ngăn được hành động của mẫu phi, máu đỏ vấy ứot trên người nàng, nhuộm đỏ mắt của nàng.

“Mẫu phi...” Nam Hân Nhạc sợ đến khóc lên.

“Mẫu phi... Vì sao vậy...?” Nam Ngự Tử đưa tay che ngực Mẫu phi, máu nóng khiến tay nàng run rẩy, tựa như hình ảnh hôm qua nàng thấy.

Nàng nhìn thấy ngực mẫu phi nhuộm máu, từ sau lúc nghe tin, lòng nàng căng thẳng, trong lúc hoang mang không đề phòng, không nghĩ đến... không nghĩ đến...

“Ngự Tử...” Nam Vương phi dịu dàng mỉm cười, đưa tay vuốt má nhi nữ “Phụ Vương con đã đi rồi... Mẫu phi không thể sống một mình... Chăm sóc tốt cho Nhạc nhi, Vũ nhi...”

“Mẫu phi...” Nam Ngự Tử đấm lệ, nàng nhẹ nhàng gạt đầu với chủ kiến của Nam Vương phi.

Nam Vương phi nhìn gương mặt xinh đẹp của nữ nhi, cho dù tái nhợt, cho dù trên mặt bị vấy máu, nhưng gương mặt thon thả này vẫn không có tí vết nhòe nào, lạnh lùng nhưng tuyệt đẹp. Nếu như lúc nàng sinh ra, gương mặt không có vẻ đẹp mà nhân gian đáng có, đẹp khiến người ta tâm thần điên đảo. Nam Vương phi cười không ra tiếng, giọng nói trầm xuống “Cuối cùng... cuối cùng... vẻ đẹp khuynh thành như thế, là họa chứ không phải là phúc...”

Nam Ngự Tử chấn động mạnh, kinh ngạc nhìn Nam Vương phi.

“Nhưng mà... Ngự Tử, con vĩnh viễn là đứa con gái mà mẫu phi yêu thương nhất...” Nam Vương phi cười nói ra câu này, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại.

Nam Ngự Tử nhắm mắt, nước mắt chảy xuôi xuống...

2. Chương 2

Cuối cùng nàng cũng không ngăn được gì cả, nhìn từng người hộ vệ rơi máu ngã xuống đất, nhìn từng gương mặt nhuốm máu trên đất, nhìn bọn họ ai cũng mở trừng mắt, mỗi đôi mắt giống như đang trừng phạt nàng.

Máu chảy thành sông, nàng đã nhìn thấy tất cả, nhưng nàng cũng không làm được gì cả. Rõ ràng đã nhìn thấy trước hết thấy, nhưng nàng cũng không thể nào ngăn cản được.

Phụ Vương đã chết, mẫu phi đã chết, hộ vệ trung thành đã chết, nô bộc vô tội đã chết, mà nàng thì bất lực.

Sớm biết thì sao? Nàng không cách nào làm được gì.

Đau thương nhắm mắt lại, bản thân nàng bất lực yếu đuối.

“Tỷ...” Ông tay áo bị nắm chặt, nàng trợn mắt nhìn về phía muội muội, nàng thấy trong mắt muội muội sợ hãi, tay muội muội run rẩy, nhưng cánh tay của muội ấy vẫn gắt gao ôm tiểu đệ, che chở tiểu đệ, không để cho tiểu đệ thấy những cảnh tàn khốc trước mắt.

Muội muội của nàng! Rõ ràng là sợ hãi nhưng nước mắt vẫn đọng nơi khóe mắt, nhẫn nhẹn không rơi xuống. Rõ ràng sợ hãi nhưng cánh tay vẫn nắm chặt lấy tay áo của nàng, như nói cho nàng biết không phải sợ.

Nam Ngụy Tử nhướn miệng cười, nắm tay muội muội “Nhạc nhi, đừng sợ, bảo vệ tốt cho Vũ nhi”. Đúng vậy, nàng còn có đệ muội, nàng đã mất đi tất cả, nhưng tuyệt đối không để mất đi bọn họ.

Mắt tím khôi phục vẻ trấn định nên có, nàng trầm lặng đứng trước người muội muội, nắm chặt ống tay áo, nàng biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Thánh chỉ đến”

Đến rồi!

Nam Ngụy Tử quỳ xuống, rũ mắt trông chờ.

Liếc nhìn ba người quỳ xuống, Thường công công cất giọng nói the thé “Phụng thiên thừa lệnh, hoàng đế chiếu rằng: Nam Vương gia thông địch phản quốc, tội không thể xá, theo như quốc pháp tru vi cửu tộc, nhưng thánh thượng nghĩ đại tộc Nam thị đời đời trung thành, vì triều đình lập được không ít công lao hạng mã. Mà Nam Vương gia và Nam Vương phi đã chết, con trai thứ ba còn tám bé, thánh đế không đành lòng, đặc xá các tội khác. Nghi đương kim hiện tại không có con, nguyện thu Nam tiểu vương gia làm nghĩa tử và nhị công chúa làm nghĩa nữ, phong là Hỉ Nhạc công chúa, Nam đại công chúa kế thừa chức vị thánh nữ hoàng triều, canh giữ hoàng triều phồn thịnh. Nay ra lệnh điện hạ và công chúa lập tức tiến cung, đại công chúa Thánh nữ vào Bạch tháp để tế ti dạy đạo, hai năm sau tiếp nhận chức vị Thánh nữ, khâm thủ”

Mỗi chữ mỗi câu Thường công công tuyên đọc khiến cho bàn tay Nam Ngụy Tử ngày càng nắm chặt, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, truyền đến đau đớn, nhưng vẫn không bằng mối hận trong lòng nàng.

Vì lật đổ thế lực Nam thị, y lấy lý do thông địch phản quốc bắt Phụ Vương vào tù. Sau hai ngày, Phụ Vương chết ở trong tù, Cẩm Vệ Quân lập tức bao vây vương phủ. Hành động nhanh chóng như thế có thể cho thấy hoàng đế đã có kế hoạch từ lâu. Chỉ có Phụ Vương cho rằng hoàng thượng sẽ tin tưởng lòng trung thành của người, nhưng tất cả đúng là một âm mưu.

Không giết bọn họ, chính là vì muốn chiếm được nàng. Vì khiến nàng phục thù nên giữ lại tính mạng của Nhạc nhi và Vũ nhi, chính vì muốn giam cầm bọn họ để uy hiếp nàng, để nàng không thể nào phản kháng.

Tốt thay ột thánh đế không đành lòng, tốt thay cho đặc xá các tội khác, hoàng đế giành được thanh danh vua tốt, đổi lại chính là mấy trăm tính mạng của Nam gia nàng!

“Nam Ngụy Tử cẩn tuân thánh chỉ, tạ thánh đế long ân” Nàng cung kính tiếp lấy thánh chỉ, đôi mắt tím nhanh chóng lướt qua một sự lạnh lùng sắc bén.

Vì đệ muội, nàng sẽ không kháng chỉ, nhưng mà, nàng cũng sẽ không để cho hoàng đế sẵn lòng vừa ý.

“Vậy thỉnh điện hạ và Hỉ Nhạc công chúa theo tiểu nhân cùng nhau về cung”.

“Chờ một chút” Nam Ngụy Tử ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng và bình thản, giống như đã chấp nhận sự thật. Nàng thong thả lên tiếng, thỉnh cầu với giọng điệu không kiêu không nịnh “Thường công công có thể chậm chước một chút không, để cho Ngụy Tử cùng đệ muội gặp nhau một ngày, ngày mai hẳn đến rước bọn họ vào cung”

“Chuyện này...” Công công trầm ngâm một chút, con mắt tinh tường chăm chú nhìn nàng, người trong Vương Phủ đã chết hết, chỉ còn ba người nàng, tính ra bọn họ không có cách nào chạy trốn,

“Được, tiểu nhân sẽ về bẩm báo với thánh đế, ngày mai lại đến thỉnh điện hạ và công chúa tiến cung. Tiểu nhân để Cẩm Vệ Quân canh giữ bên ngoài Vương phủ, bảo vệ an toàn cho ba người điện hạ”

Nói thật dễ nghe, nhưng Nam Ngụy Tử biết rõ rằng y nói cảnh cáo, để cho Cẩm Vệ Quân canh giữ, chẳng phải là sợ bọn họ bỏ trốn hay sao?

“Cám ơn công công” Nam Ngụy Tử rũ ánh mắt, che giấu tia sáng trong mắt. Nàng sẽ không trốn, việc đến nước này, cho dù có trốn thì cũng là trốn không khỏi lòng bàn tay của hoàng đế.

Nhưng mà, làm sao mối họa lớn trong lòng hoàng đế chỉ có Nam Vương phủ?

Ta chờ nàng, Ngụy Tử của ta.

Đây chính là mục đích của y, muốn nàng phải vứt bỏ cao ngạo tôn nghiêm, muốn nàng hạ mình khuất phục, muốn nàng tự mình đưa đến cửa, muốn nàng cầu xin y.

Nhiễm Phượng Thâm

Nam Ngụy Tử nếm mùi máu tươi trên miệng, phần hận cực độ. Nam nhân đó... rõ ràng y biết rõ, nhưng vẫn mở to mắt nhìn mọi chuyện phát sinh, cũng chỉ khiến nàng chịu khuất phục.

Hoàng đế làm nàng nhà tan cửa nát, mà y cũng chính là đồng lõa!

“Tỷ, tại sao tỷ chấp nhận làm... thánh nữ...tại sao có thể...?” Thường công công đi khỏi, Nam Nhạc Hâm lập tức hoảng sợ nắm lấy Nam Ngụy Tử.

Nàng không quên lần nghe trộm ngoài cửa sổ đó, tại sao tỷ tỷ của nàng chấp nhận làm đồ chơi của hoàng tộc? Không được, không thể nào!

Nam Ngụy Tử nén xuống mối hận trong lòng, tỉnh táo nhìn muội muội “Nhạc nhi, muội biết vì sao ta đồng ý mà.” Ngoại trừ đồng ý, nàng không có đường lui nào.

Phụ Vương mẫu phi đã không còn, bọn họ chính là người thân nhất của nàng, vì bảo vệ bọn họ, nàng không tiếc bất cứ cái gì.

Cho dù là đi van xin y... Trong đầu hiện lên nụ cười đẹp mà tàn khốc của y, Nam Ngụy Tử cắn hận cắn răng. Cho dù là không cam lòng, lại hận thù, chỉ cần bảo vệ bọn họ, nàng sẽ làm bất cứ cái gì.

Nam Hân Nhạc kinh ngạc nhìn tỷ tỷ, đương nhiên nàng hiểu rõ nguyên nhân, vì bảo vệ nàng và đệ đệ, tỷ tỷ cam lòng trở thành cấm luyện.

Nàng và đệ đệ đúng là gánh nặng cho tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ... đau...” Ôm hoài như vậy làm sao mà đệ đệ không đau, cậu bé liền vùng vẫy chống cự, Nam Hân Nhạc vội vã buông tay.

“Vũ nhi ngoan, nhắm mắt lại” Nàng an ủi đệ đệ, nước mắt nhẫn nhịn từ nãy giờ cũng không nhịn được rơi xuống “Đại tỷ, chúng ta chỉ có thể để hoàng đế thao túng như thế này sao?”

“Nhạc nhi...” Nhìn thấy muội muội rơi lệ, Nam Ngụy Tử có thể không đau lòng sao? Nhưng nàng không được khóc, khóc không giải quyết được vấn đề.

Nàng lặng lẽ cắn môi, cố hết sức nhịn xuống giọt nước mắt muốn rơi.

“Tỷ, chúng ta chỉ có thể nhận lấy như vậy thôi sao?...”

“Không.” Tuyệt đối không thể chấp nhận số mệnh như vậy, mối hận phụ thân hàm oan, mẫu phi trước khi chết khóc lóc thảm thiết, còn có nô bộc trung thành vô tội, nàng nhìn bốn phía, tất cả những thi thể nhuộm máu kia, khiến nàng không cam tâm. Hoàng tộc Nhiễm thị, làm sao nàng để cho bọn họ đẹp lòng vừa ý như vậy!

Nàng ngồi xuống, vuốt tóc đệ đệ “Nhạc nhi, muội đã quên nỗi oan ức của Phụ Vương và mối hận của mẫu phi sao?” Nàng biết, muội muội kiên cường của nàng trong lòng hận cũng không ít hơn nàng, “Vũ nhi có thể làm hoàng tử của đương kim hoàng đế bao lâu?”

Tiểu đệ mới ba tuổi, y là huyết mạch gần nhất còn lại của Nam Vương phủ, hoàng đế đã thu nhận y làm nghĩa tử, chính là cho nàng một cơ hội.

Mắt tím ngăm ngăm hiện ra một sự đen tối.

Lời nói của Ngụy Tử khiến Nam Hàn Nhạc chấn động. Nàng nhìn tiểu đệ, rất lâu sau, tiếng nói nàng run run, từ từ lên tiếng “Vũ nhi sẽ không xảy ra chuyện gì”

Nàng ngẩng đầu kiên định nhìn tỷ tỷ “Muội sẽ bảo vệ đệ ấy, cũng sẽ bảo vệ tỷ”. Sự hèn nhát đã biến mất trên gương mặt của nàng, thay vào đó là vẻ kiên cường chói sáng.

Nam Ngụy Tử cười với nàng “Nhạc nhi lớn rồi” nhưng trái tim của nàng cũng đau hơn.

Nàng biết sự ngây thơ của muội muội đã không còn nữa, chính là nàng ép muội muội lớn lên. Ở thế cục trước mắt, nàng đã không còn đường lựa chọn.

Hoàng cung hiểm ác, chỉ có Nhạc nhi mới có thể bảo vệ Vũ nhi, muội muội không thể vẫn ngây thơ, không thể hèn yếu. Nếu không tính mạng của muội muội và Vũ nhi cũng khó bảo toàn.

Cầm tay muội muội, Nam Ngụy Tử chỉ có thể cười, nước mắt sớm đã giấu ở vệt thẩm.

Nàng không thể khóc, cũng không cách nào khóc, nàng chỉ có thể dốc hết sức bảo vệ người thân, còn có... Mắt tím lóe lên một ý chí lạnh lùng.

Hận của cha mẹ, oan hồn của Nam Vương phủ, nàng tuyệt đối sẽ đòi lại từng thứ một.

Nam Ngụy Tử thay áo trắng đã nhuộm máu, cầm lấy áo xanh nhạt đặt ở giường, chậm chậm mặc vào. Vải tơ màu xanh nhạt trông mộc mạc chân chất, nhìn kỹ phía dưới sẽ phát hiện ra đường viền ống tay áo rộng và váy đều dùng tơ bạc thêu hoa tỉ mỉ.

Bình thường nàng luôn vận một chiếc áo chỉ màu trắng, màu trắng khiến nàng thanh thoát mà không lộng lẫy. Mà bây giờ...

Nàng nhìn về chiếc áo sa đỏ ở trên giường, ngón tay vuốt lên chất liệu mềm mại của sa, thấy trên vải sa có những sợi chỉ vàng, một sợi đan xen vào một sợi, rồi đan vào vải đỏ, tạo thành màu sắc hoa lệ, đẹp đến mức khiến người kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Nam Ngụy Tử nhắm mắt, nắm chặt lấy vải tơ xinh đẹp láng mịn. Mẫu phi nàng may nhiều quần áo như vậy, nhưng đó giờ nàng chưa từng mặc qua.

Nàng thích màu trắng, vì cho rằng màu trắng như vậy sẽ giúp nàng che giấu đi vẻ đẹp của mình, có thể khiến cho nàng không bị người khác chú ý, nhưng cuối cùng vẫn là hi vọng xa vời.

Nam Ngụy Tử cười không ra tiếng, giống như cười chính mình ngây thơ. Nếu không phải nàng quá ngây thơ, Nam Vương phủ cũng sẽ không bị hủy. Nếu như nàng nói cho Phụ Vương biết phải phòng ngự hoàng thượng, có lẽ hôm nay cũng sẽ không như thế. Nếu như...

Ngay từ lúc Nhiễm Phượng Thâm xuất hiện ở phòng nàng, nàng hạ mình tự ái mà khuất phục y, như thế, có lẽ hôm nay tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Nhưng đã muộn rồi, tất cả đều muộn rồi...

Nhưng nàng sẽ không chịu thua, nàng còn có Nhạc nhi và Vũ nhi. Nàng đã mất tất cả, nhưng tuyệt đối lại để mất đi bọn họ.

Nam Ngự Tử mở to mắt, mắt tím trong phút chốc trở nên lạnh lùng, không có bất kỳ do dự nào. Nàng mặc áo sa đỏ, thắt đai lưng trắng, đỏ trắng kẻ lên nhau, tơ vàng và tơ bạc đan xen, váy rộng xòe ra, tầng tầng lớp lớp tựa như một đóa mẫu đơn.

Nam Ngự Tử đi về phía bàn trang điểm, nhìn chính mình trong kính.

Vẫn còn thanh nhã thoát tục, nhưng tăng thêm nét kiều diễm bức người. Xiêm áo hoa lệ không che đi vẻ đẹp của nàng, trái lại làm cho nàng càng thêm lộng lẫy mà cao quý. Đường như lúc này mới chính là nàng - một đóa hoa Ngự Tử lộng lẫy quần phương.

Nét mặt nàng vẫn thuần khiết, dung nhan thanh nhã không cần tô son điểm phấn cũng đã tuyệt đẹp động lòng người. Nàng cầm lấy trâm cài tóc đặt trên bàn trang điểm.

Nàng chải một búi tóc, chỉ ngẫu hứng búi lại phân nửa tóc đen, phân nửa còn lại thì để buông xuống thắt lưng.

Không hề nhìn mình trong kính, nàng ra khỏi nội phòng, đối mặt với căn phòng trống không, từ từ cất lời “Ta muốn gặp Đông Lăng Vương” Giọng nói của nàng bình thản, không hề nâng cao âm lượng.

Nói xong câu này, nàng trầm mặc rũ mắt, tay nhỏ bé đặt trước thắt lưng, im lặng chờ đợi.

Nàng biết nhất định Nhiễm Phượng Thâm có phái người âm thầm giám thị, đợi nàng lên tiếng khuất phục. Hai bàn tay nắm chặt giấu trong ống tay áo, mắt tím nửa giấu đi một phần lạnh lùng.

Một chút sau có bóng đen xuất hiện ở trước mặt, cung kính hành lễ với nàng “Nhiễm Ngũ tham kiến công chúa, vương gia đã đợi công chúa rất lâu, mời công chúa theo tiểu nhân đến đó.”

Nam Ngự Tử đi theo sau y. Hai người đi đến cửa hông, bên ngoài cửa đã có xe ngựa chờ đợi. Nàng nhìn trái nhìn phải, Cẩm Vệ Quân còn đang canh giữ, nhưng mắt không hề ngó nghiêng.

Cẩm Vệ Quân là quân của hoàng đế, nhưng đối với nhân mã của Đông Lăng Vương cũng không dám động cuống. Nàng nghĩ, hoàng thượng chắc đã nhận được thông báo rồi.

Đối với hành động của Đông Lăng Vương, hoàng đế sẽ có phản ứng gì?

“Công chúa, mời lên xe ngựa” Nhiễm Ngũ nửa ngồi nửa quỳ, cúi đầu nâng tay lên.

Nam Ngự Tử nhẹ nhàng đặt chân lên lòng bàn tay của Nhiễm Ngũ, bước lên Nhiễm Ngũ đang quỳ, đi lên xe ngựa.

Nhưng nàng không nghĩ đến sớm đã có người trong xe. Mắt tím sợ hãi, nàng nhìn chăm chăm vào người đó, đầu móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, trong lòng cực kỳ phẫn hận.

Nhiễm Phượng Thâm, nàng không nghĩ đến, y ngồi trong xe ngựa chờ nàng!

Khó trách những Cẩm Vệ Quân kia không dám ra tay.

“Ngự Tử của ta, đã lâu không gặp” Trên đầu gối Nhiễm Phượng Thâm có đắp tấm lông cáo, bên khay trà là bình Bạch Ngọc, mà trên tay y đang cầm là chén Dạ Quang, mắt đen sâu xa, tà khí nhìn nàng.

Ánh mắt của y không hề che giấu mục đích. Lớp áo đỏ ở trong được phủ bằng một lớp áo trắng ở ngoài, xinh đẹp lộng lẫy có một không hai. Nhưng đôi mắt màu tím ướm át kia vẫn lạnh lùng, dường như không có gì có thể làm bắn được nàng.

Chính vì đôi mắt đó đã làm gợi lên hứng thú của y, khiến cho y muốn nhìn thấy nàng khuất phục, thân thể run sợ thì kiều ngạo kia có còn tồn tại chăng?

“Trang điểm đẹp như vậy, là vì bổn vương sao?” Nhắm rượu trong chén, giọng điệu của y hờ hững nhưng đen tối. Bờ môi y cười vừa tựa như châm biếm, vừa tựa như đùa cợt, giống như thợ săn đang trêu đùa con vật trong lồng giam.

“Không phải ngài muốn vậy sao?” Nam Ngự Tử tức tối nhìn lại y, mắt tím khôi phục vẻ lạnh lùng, “Không phải ngài đợi khoảnh khắc này hay sao?” Chờ nàng bước vào lồng giam của y.

Cho dù nàng cố hết sức tỉnh táo, nhưng Nhiễm Phượng Thâm vẫn thấy hận thù ánh lên trong mắt nàng. Nhà tan cửa nát, y không bắt ngờ với thù hận của nàng, y cũng hiểu rõ mục đích của nàng.

“Ngụy Tử, nàng muốn dựa vào ta diệt trừ hoàng đế, báo thù cho Nam Vương phủ, đúng không?” Ánh mắt Nam Ngụy Tử không thay đổi, Nhiễm Phượng Thâm thưởng thức dạ quang bôi, nhìn vẻ mặt trấn định của nàng, nét cười càng rõ.

“Sau đó lợi dụng ta để Nam Phi Vũ lên ngôi hoàng đế, chờ khi thế cục ổn định, lại diệt trừ ta, đúng không?” Lần này ánh mắt nàng lướt qua một tia hoảng loạn, y nở nụ cười.

“Ngụy tử của ta, tuy nàng thông minh hơn người, nhưng không có kinh nghiệm từng trải.” Màn múa của nàng trước mặt y chỉ như chuyện vui trẻ con, mỹ nhân kế đối với y là vô dụng.

“Cho nên vì vậy, ngài muốn giết ta sao?” Nam Ngụy Tử hất cằm lên, cho dù bị nhìn thấy tất cả, nhưng tư thế của nàng vẫn ngạo nghễ. Nàng biết, nam nhân giống như Nhiễm Phượng Thâm càng khó chinh phục thì càng kích thích y. Cho nên ngay lúc này nàng không thể tỏ ra yếu kém, nàng phải khiến cho y có hứng thú với nàng.

Mắt đen nhẹ chuyển, Nhiễm Phượng Thâm khẽ cười “Đúng, nàng càng ngạo nghễ bất khuất, ta càng có hứng thú với nàng, đến đây nào!”

Nam Ngụy Tử nắm tay thành nắm, tâm tư của nàng hoàn toàn bị nam nhân này nắm trong lòng bàn tay, trái tim không khỏi thấp thỏm bất an. Đối với nàng, Nhiễm Phượng Thâm rất khó đối phó.

Nàng âm thầm hít sâu, cố hết sức duy trì tỉnh táo, sau đó đến bên y.

Nhiễm Phượng Thâm cầm lấy tóc nàng, cúi đầu ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên tóc, ngón cái vuốt lên tóc tơ mềm, hành động dịu dàng giống như là thương yêu sủng ái một báu vật.

“Không, ta sẽ không giết nàng.” Y nâng mặt nàng lên, để khuôn mặt không tỳ vết của nàng đến gần y “Ngược lại, ta sẽ theo nguyện vọng của nàng.”

Lời của y khiến tim nàng đập mạnh, ý của y là gì?

Nam Ngụy Tử không khỏi hoài nghi, muốn nhìn ra mục đích trong mắt của y. Nhưng nụ cười xinh đẹp kia lại khiến cho người ta khó có thể nắm được tâm tư của y.

“Nàng muốn lợi dụng ta diệt trừ hoàng đế, có thể. Muốn cho Nam Phi Vũ lên ngôi vua, cũng được. Còn muốn mạng của ta... Ngụy Tử, cái này phải xem bản lĩnh của nàng.” Đầu ngón tay vuốt nhẹ lên mắt nàng, đôi mắt đen lóe lên sự xem thường, tâm tư y khó dò “Truyền thuyết nói người có đôi mắt dị thường, sẽ sở hữu dị năng. Ngụy Tử, có phải nàng cũng vậy hay không?”

Nhìn thấy đôi mắt kinh ngạc, Nhiễm Phượng Thâm cười nghiêng ngả.

“Thật sao? Đôi mắt xinh đẹp này cho nàng dị năng gì?”

“Cái chết.” Trong chốc lát, Nam Ngụy Tử thốt ra hai chữ, biết mình phản ứng hơi quá trong mắt y, nàng lạnh nhạt lên tiếng “Nhìn thấy cái chết ở tương lai.”

Nhưng không có năng lực cản trở.

“Hả?” Y nhìn thấy đau đớn trong mắt nàng “Nàng đã từng thấy qua toàn bộ Nam Vương phủ bị hủy hoại?”

Nam Ngụy Tử gật đầu.

“Ngụy Tử đáng thương” Y lướt tiếc than thở, nhưng miệng lại nói lời tàn nhẫn vô cùng “Rõ ràng sớm biết tất cả, nhưng bất lực, chỉ có thể nhìn bọn họ chết trước mặt nàng, rất hận đúng không? Rất tức giận vì mình không có năng lực đúng không?”

Nam Ngụy Tử không nói, nhưng mặt tái đi. Mỗi câu mỗi chữ của y cũng đều đâm trúng vết thương của nàng, nàng nghiêng răng. Cuối cùng đành cam chịu, mắt tím phần hận trừng y.

“Ngụy Tử, hãy nhớ nỗi đau này, giống như bây giờ, nàng hận không thể giết ta, nhưng không thể không khuất phục dưới thân ta”.

Cánh tay ôm lấy hông nàng, giống như bảo bọc nàng.

Ngón tay vuốt nhẹ làn da bạch ngọc, đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng, môi xinh đẹp nhẹ cắn cằm nàng.

“Muốn lợi dụng ta, vậy nàng có thể bỏ ra cái gì để ngã giá?” Ngón tay nhẹ khều mở phần cổ áo ra, trượt qua da thịt mềm mại, rất dễ dàng khơi lên ham muốn của con người.

Nam Ngự Tử chấn động, nàng hiểu rõ ý của y, nhưng nàng không quên đúng thật chỉ có hai người trong xe ngựa, mà ngoài kia thì có rất nhiều người.

“Ngài...”

“Hử?” Y nhướng mày, môi đẹp nhoẻn cười gian tà, y buông tay ra, lưỡi biếng tỳ tay bên khay trà, chống lên má, ung dung nhàn nhã chờ đợi nàng.

Nam Ngự Tử cắn môi, ngón tay khấn trương nắm tay áo, nàng nhắm mắt. Lúc mở tím ra đã không còn do dự, buông nắm tay ra, kéo đai lưng, cởi ra quần áo hoa lệ trên người.

Thân thể trắng như tuyết phơi bày trước mắt y, đôi mắt đen càng thêm sâu.

Thân thể non nớt tuy vẫn sừng sùng, nhưng không giảm đi phần xinh đẹp. Bộ ngực sữa xinh xắn, hai đỉnh ngực hồng nhạt vì lạnh nên dựng thẳng run rẩy, u cốt phía dưới của thiếu nữ xinh đẹp lại nhỏ nhắn, tỏa ra mùi thơm xử nữ.

“Vậy sau đó?” Y vẫn không tha cho nàng, y muốn biết phải như thế nào mới khiến nàng tan vỡ và vẻ ngông nghênh lẫm liệt của nàng có thể duy trì được bao lâu?

Nam Ngự Tử lạnh lùng giơ tay lên, ngón tay không hề run sợ, tự nhiên cởi quần áo trên người y. Nếu y cho là như vậy mà có thể làm giảm kiêu ngạo của nàng, vậy thì tùy y.

Nàng không có gì không thể mất, chỉ cần có thể đạt được như nàng muốn, vậy tự ái và trong sạch này có tính là gì? Y muốn dùng thứ này để làm nhục nàng, vậy thì nàng cho y như y mong muốn.

Cởi y phục của y ra, lần đầu nàng nhìn thấy cơ thể nam nhân, còn có dục vọng to lớn kia đã dựng thẳng từ lâu. Trong lòng Nam Ngự Tử có chút run sợ, ép buộc bản thân hất cằm lên, không để ỉnh lộ ra một chút sợ hãi.

Nhiễm Phượng Thâm cười thật thấp, tư thái của nàng thật khiêu khích, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng như băng “Thú vị, thật là thú vị”. Đúng là nàng đã khơi mào hứng thú của y, bất kể là tâm lý hay cơ thể.

Bàn tay ngăm ngăm đặt lên ngực bên trái, ngón tay đặt ở nhụy hoa mềm mại. Nhịp tim đập dưới bàn tay vì hành động của y mà không ổn định, nhưng vẻ mặt xinh đẹp lại không hiện lên như vậy.

Trong phút chốc y ôm nàng lên, để nàng ngồi trên người, dục vọng nam giới bỗng đi thẳng lên, không gì trở ngại, cứng rắn thúc thẳng vào người nàng.

Cơn đau đột ngột khiến sắc mặt nàng trắng bệch. Trong nháy mắt đau đớn vì bị thô lỗ chiếm đoạt khiến cho Nam Ngự Tử nhanh chóng giang rộng thân thể, mồ hôi lạnh toát ra, nàng cắn chặt môi. Nhưng nàng không thốt lên một câu, chịu đựng y thô lỗ tiến vào.

Nhiễm Phượng Thâm hơi rút ra, hành lang nhỏ hẹp bó chặt vật nam tính, máu xử nữ dính lên dục vọng. Y chăm chú nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, không quan tâm đến đau đớn của nàng, đột nhiên lại thúc vào.

“A...” Bờ môi bị nàng cắn ra máu, đầu mày nhíu thật sâu, nhưng nàng không chảy một giọt lệ, thậm chí không buồn nhắm mắt, lạnh lùng nhìn y.

Y mút môi, một lần lại một lần thúc vào nàng cũng với tư thế này. Mỗi lần y tiến vào đều khiến cho nàng đau thấu xương, gương mặt nhỏ trắng đến mức như không còn giọt máu, bờ môi càng bị nàng cắn nát.

Nhưng nàng không kêu ra một tiếng, chịu đựng y thô bạo xâm chiếm.

“Nhớ nỗi đau này.” Y hung hăng thúc vào, dã man thô bạo sâu thẳng đến vực thẳm. Cơ thể yếu kiêu không ngừng run rẩy, nhưng đôi mắt vẫn ngạo nghễ nhìn y, khiến động tác của y càng thêm dã man “Đau đớn này là ta cho nàng”.

Y đè lên nàng, đẩy nàng xuống dưới thân, dục vọng to lớn một lần lại một lần đi vào thật sâu. Huyết dịch trơn của nàng tiết ra, cũng không thể làm giảm cơn đau của nàng.

Mà chính là y muốn nàng đau, muốn nàng phải ghi nhớ thật sâu khoảnh khắc này. Cơn đau này là y cho, đóa hoa Ngụy Tử lạnh lùng này chỉ có y mới có thể xâm chiếm.

Y bá đạo công chiếm hương vị tư hoa, không ngừng tiến vào rút ra, không đoái hoài thân thể nhỏ nhắn yêu kiều của nàng không cách nào chịu được sự to lớn của y, trên người nàng in dấu từng vết tích y để lại.

Xe ngựa lay động, cho dù nàng cắn môi, nhưng trong xe vẫn thấp thoáng truyền ra tiếng thở dốc và tiếng rên nhẹ.

“Môi cũng bị cắn nát rồi.” Y mở môi nàng ra, không để cho nàng tiếp tục cắn. Nhưng dục vọng đột nhiên thúc lên, muốn ép nàng phải kêu ra tiếng.

Bất thành linh nàng ngẩng đầu cắn vào vai y, hàm răng nghiêng sâu vào cơ thể của y, đầu ngón tay nắm chặt vai y, cào ra vết máu trên người y.

“A” Cơn đau này đối với y là chỉ là một cú gãi ngứa. Sự quật cường của nàng chỉ là khiến cho nam nhân muốn kịch liệt cướp đoạt hơn. Cánh hoa mềm mại bị nam nhân ra vào sớm đã sưng tấy. Mỗi lần y tiến vào đều khiến cho cơ thể nhỏ nhắn run rẩy không ngừng.

Nụ hoa non nớt không biết thế nào là mùi vị tình dục, lại càng không biết động tình là thế nào. Mà y thì không đoái hoài đến nàng cứng nhắc, bề gãy đóa hoa kiều ngạo, bứt rơi từng cánh từng cánh hoa của nàng, hóa thân thành thú dữ ăn sạch cả bông hoa.

Bàn tay to lớn bắt lấy nơi ngực mềm xinh xắn, năm ngón co bóp hung hăng xoa nắn nơi ngực căng tròn, động tác y không hề dịu dàng, để lại vết ngón tay thô lỗ trên làn da trắng.

Cơ thể yêu kiều bởi vì y thô bạo mà run rẩy ôm chặt y, răng cắn trên bắp vai càng sâu hơn, tựa như muốn cắn đứt một miếng thịt của y.

Nhưng y không quan tâm, càng cố ra sức để lại vết tích thô lỗ trên người nàng, khiến cho thân thể tuyết trắng không hề còn nguyên vẹn, chỉ có thể hiện ra sự dâm dăng sau khi bị y dày vò.

Y khéo léo nắm lấy cằm nàng, Nhiễm Phượng Thâm lần đầu hôn lên bờ môi nàng, nếm vị máu của miệng nàng. Y dịu dàng liếm qua bờ môi đã rách, nhưng dục vọng dưới thân xâm chiếm lại không hợp với cử động dịu dàng của y, vẫn là mạnh mẽ và thô lỗ, như muốn triệt để hủy hoại nàng.

“Ngụy Tử, nàng là của ta” Nàng muốn lợi dụng y, y để nàng lợi dụng, nàng muốn giết y, y cho nàng cơ hội nhưng phải xem nàng có trình độ làm được gì.

Môi mềm bị cắn rách nát, y thẳng lưng thúc vào thật sâu, đưa luồng nhiệt nóng vào bên trong cơ thể nàng.

Nam Ngụy Tử nhắm mắt, sắc mặt trắng bệch khiến cho người ta thương tiếc, đau đớn quá mức khiến nàng đã sớm không có sức lực chống cự với động tác của y, thần trí mê mang, nàng mặc cho y chiếm hữu.

Trong không gian u tối, đầu lại hiện ra hình ảnh của y—

Y cười tàn nhẫn, bề gãy nhàn Ngụy Tử trên tay, cánh hoa rơi xuống suối, nhưng tay của y hiện ra màu đen quái lạ...

Nàng hé môi, nàng gầy vụn trong tay y, nhưng y cũng dính nọc độc của hoa.

“Tỷ, tỷ, tỷ tỷ...”

Giọng nói lo sợ khiến Nam Ngụy Tử mở to mắt mỗi một, vẻ mặt nàng mơ màng, sững sờ nhìn muội muội đứng trước giường.

“Tỷ, tỷ sao vậy?” hình dáng dị thường của tỷ tỷ khiến Nam Hân Nhạc lo sợ, “Sắc mặt của tỷ rất khó coi, hơn nữa môi tỷ bị sao vậy? Vừa đỏ lại vừa rách?”

Một lúc lâu, Nam Ngụy Tử mới hoàn hồn, nhận ra đây là phòng của mình, nàng nhìn muội muội, cười an ủi “Không có gì”.

“Nhưng mà sắc mặt tỷ thật là tệ...”

“Có thể là tối hôm qua ngủ không ngon.” Giơ tay lên, nàng nhẹ vỗ đầu muội muội, chuyển chủ đề “Bây giờ là giờ thìn rồi hả?”

“Giờ thìn rồi, người trong cung đã đợi ở ngoài rồi.” Về mặt Nam Hân Nhạc nặng nề, một khi nhập cung, khó mà dự liệu được sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng không biết khả năng của mình có thể bảo vệ Vũ nhi không.

Một chú bé bước chân loạng choạng đi đến bên cạnh Nam Hân Nhạc, đưa tay cầm tay Nam Hân Nhạc “Tỷ...” Bàn tay nhỏ nhắn sờ mặt Nam Ngụy Tử, trong mắt trẻ con thuần khiết hiện lên vẻ lo sợ.

Nam Hân Nhạc đang được tỷ tỷ an ủi, nhưng nàng vẫn kiên cường nở nụ cười trở lại “Tỷ, tỷ ở Bạch Tháp cũng tự mình cẩn thận, ta sẽ bảo vệ tốt cho Vũ nhi”

“Ừ” Nam Ngụy Tử hơi cười, đang muốn lên tiếng thì, ngoài cửa truyền tới tiếng Thường công công the thé.

“Không biết công chúa thức dậy chưa, có cần tiểu nhân phái nha hoàn phục vụ rửa mặt chải đầu không?”

“Không cần.” Nam Ngụy Tử lạnh nhạt lên tiếng “Phiền công công chờ một chút”

Sau đó nàng nhìn đệ muội “Nhạc nhi, muội mang theo Vũ Nhi đi ra ngoài đi”.

Nam Hân Nhạc gật đầu, dắt tay tiểu đệ, nàng nhìn Nam Ngụy Tử sâu lắng, nghĩ đến tỷ tỷ trở thành cấm luyện của hoàng thượng, nàng không khỏi đau lòng, nhưng nàng không cách nào mở miệng, chỉ trầm mặc dắt tiểu đệ rời khỏi.

Bọn họ cùng nhau rời đi, hạ thân Nam Ngụy Tử lập tức mềm nhũn, người của nàng vẫn còn lưu lại đau đớn bị lăng nhục ngày hôm qua, nhất là phía dưới thân, đau thốn càng lan tỏa thêm.

Nam Ngụy Tử vén chăn, trên thân thể trần truồng toàn là dấu vết, nàng khẽ động hai đùi, phát hiện ra một dòng dịch nóng chảy ra từ vùng kín.

Nam Ngụy Tử trốn mắt nhìn chất dịch trắng đục, vùng kín nàng sưng đỏ, mà thứ nam nhân để lại, khiến nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện ngày hôm qua.

Ánh mắt nàng đi xuống, nhìn vòng bạch ngọc xuất hiện ở mắt cá chân, vòng ngọc trong suốt mà lạnh lẽo, Bạch Ngọc Phỉ Thúy xanh biếc, đúng là bảo vật hiếm có.

Nam Ngụy Tử trốn mắt nhìn vòng ngọc, đầu ngón tay co lại, cố gắng nắm chặt chân.

Vòng ngọc đúng là một đôi, tách biệt nằm ở hai chân của nàng. Nàng giống như nô lệ bị chủ nhân đánh dấu quyền sở hữu.

Nàng cười khẩy, trong mắt hiện lên sự trào phúng, Nhiễm Phượng Thâm thật là chẳng hề đắn đo muốn làm nhục nàng, nhưng y cho rằng nàng sẽ để ý sao?

Không! Nàng không thèm để ý.

“Thường công công” Nàng kêu.

“Tiểu nhân đây” Tiếng nói đáp lại truyền đến từ cửa.

“Kêu người mang đến cho ta nước nóng” Nàng ra lệnh, nàng biết công công không dám cãi lại. Chuyện xảy ra ngày hôm qua của nàng và Nhiễm Phượng Thâm chắc chắn đã truyền đến tai hoàng thượng, mà người bên cạnh hoàng đế là Thường công công làm sao không biết?

“Nước nóng đã sớm chuẩn bị rồi, tiểu nhân nhanh chóng sai người đem đến phòng công chúa.” Lời nói của Thường công công đã chứng thực suy đoán của nàng.

Nam Ngụy Tử lạnh lùng nhếch môi, đầu ngón tay đặt lên vòng ngọc lạnh băng, mùi của nam nhân quần quanh toàn bộ thân thể nàng, chất dính ở vùng kín khiến cho nàng chán ghét cau mày.

Ngụy Tử, nàng là của ta...

Trước khi hôn mê, nàng thấp thoáng nghe được lời nói này của nam nhân.

Trong mắt lạnh lẽo, nàng cầm chặt vòng ngọc, muốn dùng hết sức tháo vòng ngọc ra, nhưng nàng hoàn toàn không biết chốt mở của vòng ngọc ở đâu, vậy thì làm sao tháo được vòng ngọc? Hơn nữa cho dù có thể tháo ra, nàng có can đảm tháo ra hay sao?

“A....” Nàng vì hành động văt vả vô ích của mình mà cười khẩy, nàng nhắm mắt, cắn chặt môi dưới đã rách.

Không có gì, sự tồn tại của vòng ngọc này càng nhắc nhở nàng nên trả thù, bất kể mục đích của Nhiễm Phượng Thâm là gì, nếu y đã đồng ý cho nàng lợi dụng, nàng sẽ không bỏ qua.

Thứ nên bắt về, nàng sẽ không thả đi.

3. Chương 3

“Hoàng thượng, Nam Ngụy Tử đã đến Bạch Tháp, Nam Hân Nhạc và Nam Phi Vũ đã phân chia người trông chừng, không để bọn họ ra khỏi thẩm cung”.

Trong Ngự thư phòng, Thường công công cung kính bẩm báo với Đức Khang đế.

Nhiễm Thịnh Đức ngồi sau thư án, thân y mặc long bào hoàng kim, thân hình cao lớn, dưới xương gò máu là bộ ria mép, ngũ quan cương nghị lộ ra quý khí của hoàng thất, hai mắt sắc bén, khóe mắt tuy có dấu vết thảng năm lưu lại, nhưng gương mặt vẫn không mất đi vẻ anh tuấn, chỉ là giữa mi tâm có chút sứt khí, nên làm cho vẻ mặt nham hiểm nhiều hơn.

“Đồng Lăng Vương có hành động gì?” Nhắc đến Nhiễm Phượng Thâm, vẻ mặt của y lạnh hơn, ánh mắt lợi hại toát lên vẻ hung ác khác thường.

“Không có, ngày hôm qua sau khi y đưa Nam Ngụy Tử vào phòng, thì trở về phủ, đến khi Nam Ngụy Tử tiến nhập Bạch tháp, cũng đề không có hành động gì.”

“Hừ, đoạt người trăm muốn, y tưởng rằng như vậy trăm sẽ không dám động đến Nam Ngụy Tử sao?” Nhiễm Thịnh Đức híp mắt, nhớ đến lúc thấy sắc đẹp như tiên ở thọ yến.

Ngay lúc đó, y lập tức quyết định muốn độc chiếm dung nhan khuynh thành khiến người ta điên cuồng. Phải lấy được Nam Ngụy Tử, chỉ cần y lên tiếng, Nam Vương dám có thể không dâng lên?

Nhưng để Nam Ngụy Tử tiến cung, thì lại tăng thêm thể lực Nam thị, huống chi, y nhìn thấy ánh mắt của Nhiễm Phượng Thâm bên cạnh.

Nhiễm Phượng Thâm với y giống nhau, cũng đều có hứng thú với Nam Ngụy Tử!

Y nhìn vẻ mặt của Nhiễm Phượng Thâm, nếu y tuyên Nam Ngụy Tử tiến cung, cũng không bảo đảm Nhiễm Phượng Thâm sẽ không lên tiếng. Y tuy là ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng nói ra không bằng Nhiễm Phượng Thâm. Đương triều này, Nhiễm Phượng Thâm mới thật sự là vương giả, mà y - Nhiễm Thịnh Đức- chẳng qua chỉ có cái vỏ hoàng đế.

Nhiễm Thịnh Đức nắm chặt bút tử sa, dường như muốn bẻ gãy bút trên tay.

Nhiễm Phượng Thâm à Nhiễm Phượng Thâm, sự hiện hữu của y khiến người ta căm hận. Tiên hoàng có mười hai người con, theo như tổ phả, tất cả đều phải lấy chữ “Thịnh” để đặt tên, chỉ có y được tiên hoàng độc ái, y có chu sa giữa mi, như là thiên thần ban xuống, khác biệt với chúng hoàng tử, lấy “Phượng” đặt tên.

Mà y, tuy là đại hoàng tử, nhưng không được tiên hoàng xem trọng, chỉ có thể nhìn Nhiễm Phượng Thâm được tiên hoàng độc ái. Ngay cả mười bốn tuổi ra chiến trường, chẳng những không chiến tử sa trường, trái lại chiến thắng không ngớt, vì Kim Lăng hoàng triều gây dựng giang sơn, giành được sự sùng bái của mọi người.

Mọi người đều cho rằng ngôi vị hoàng đế tương lai là của y, giang sơn y được một cách dễ dàng. Nhưng đến khi tiên hoàng lập đế, Nhiễm Phượng Thâm lên tiếng khước từ. Ngôi vị hoàng đế y không cần, ai muốn thì lấy đi, y không chút hứng thú với ngôi vua.

Khi ấy có mười hai vị hoàng tử và các vị đại thần tâm phúc đều có mặt, mọi người ai cũng muốn ngôi vị hoàng đế, những lời nói khinh thường của y thật đáng giận.

Nhưng tiên hoàng cười, khoan dung cho sự ngông cuồng mạn của Nhiễm Phượng Thâm, thậm chí còn hỏi y, ngôi vị hoàng đế này nên cho ai?

Nhiễm Phượng Thâm ngồi trên ghế, tay nắm thanh vịnh, bờ môi tràn đầy nét cười không suy tính, đôi mắt đen hờ hững quét qua các hoàng tử khác.

Dưới ánh mắt y, các vị hoàng tử kia khấn nguyện nhưng không thể tin tưởng, đại sự như vậy, phụ hoàng lại mặc cho y đùa giỡn sao?

“Thì cho đại hoàng huynh đi!” Nhiễm Phượng Thâm thuận tay chỉ một cái

Nhiễm Thịnh Đức chấn động, lập tức nghe phụ hoàng nói bên tai “Được, vậy thì lập Đức nhi làm đế quân”.

Cái gì?

Còn chưa hết kinh ngạc hoàn hồn trở lại, Nhiễm Thịnh Đức lại nghe tiên hoàng lên tiếng “Phượng Thâm, con không thích hợp làm hoàng đế, phụ hoàng phong cho con làm Đông Lăng Vương, ban cho con phân nửa binh quyền hoàng triều, lại ban cho con ảnh vệ thuộc đế vương, ngoài con ra không ai có thể ra lệnh với bọn họ, phân nửa binh quyền này trừ khi con không muốn, nếu không, không người nào có thể thu hồi, cho dù là đế quân cũng không có quyền.”

Tiên hoàng hờ hững liếc Nhiễm Thịnh Đức một cái, lại tiếp tục nói “Lại ban cho con lệnh bài miễn tử, trên đời này không ai có khả năng xử tội con, lấy mạng con.”

Tiên hoàng nói xong, mọi người kinh ngạc nhưng không ai dám lên tiếng.

Nhiễm Thịnh Đức hạ mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt cười nhạo của các huynh đệ khác.

Cho dù lấy được ngôi vị hoàng đế thì sao? Phụ hoàng cho Tứ đệ quyền lực đủ để uy hiếp đế vị của y, hơn nữa, ngôi vị hoàng đế này là do tứ đệ không cần.

Nhiễm Thịnh Đức ngược mắt, đối diện với ánh mắt Nhiễm Phượng Thâm, ánh mắt Nhiễm Phượng Thâm lười nhác, chỉ quét qua y một cái rồi rời đi, mà bên môi vẫn còn một nụ cười nhạt.

Mắt của y không có khi dễ, không có chế nhạo, chỉ là có phớt lờ, nhưng phớt lờ này đối với Nhiễm Thịnh Đức mà nói, càng khiến người ta căm ghét hơn bất cứ gì khác.

“Rắc” Tử sa bút trên tay gãy thành hai nửa.

“Hoàng thượng” về mặt hoàng đế u ám khiến cho lòng Thường công công run rẩy, y vội cúi đầu “Hoàng thượng xin bớt giận, bây giờ đã lấy lại binh quyền Nam Vương, muốn đối phó với Đông Lăng Vương nhất định là không có vấn đề.”

“Sai rồi, Thường Lâm, cho dù là lấy lại tám mươi vạn binh quyền của Nam Vương, vẫn không đủ đối phó với binh lực trên tay của Nhiễm Phượng Thâm. Đừng quên, bên cạnh y còn có ảnh vệ.” Ảnh vệ là hộ vệ cá nhân chỉ thuộc về đế vương, cả đời chỉ nghe lệnh của đế vương, nhưng tiên hoàng đã cho Nhiễm Phượng Thâm.

Đế vương như y chẳng có gì hết. Mà Nhiễm Phượng Thâm chỉ là một vương gia, nhưng có quá nhiều. Còn y, cho dù thân ở vương vị, cho dù khu trừ được những hoàng tử khác, nhưng không có cách nào loại bỏ được Nhiễm Phượng Thâm. Chỉ cần Nhiễm Phượng Thâm còn tồn tại, thì ngai vàng của y không cách nào ngồi yên.

Nhiễm Thịnh Đức sa sầm nét mặt, sự tồn tại của Nhiễm Phượng Thâm là mối hận trong lòng y. Nhiễm Phượng Thâm không chỉ ảnh hưởng đến hoàng quyền của y, thậm chí còn công khai muốn Nam Ngụy Tử.

Tất cả đều rõ bí mật của thánh nữ hoàng tộc Nhiễm thị, ngoại trừ hoàng đế cho phép, nếu không thì thánh nữ là thuộc về đế vương, chỉ có đế vương mới có quyền cho thánh hầu hạ người nào.

Nhưng Nhiễm Phượng Thâm không đếm xỉa y, không thèm nhìn tới ánh mắt y. Sau đó chiếm lấy Nam Ngụy Tử, hành động của Nhiễm Phượng Thâm chính là coi đế vương y đây không tồn tại.

Trước đây y có thể khoan nhượng Nhiễm Phượng Thâm, nhưng bây giờ thì không. Y đã thâm thu phục các đại thần không phục Nhiễm Phượng Thâm, bây giờ cũng đã thu hồi binh quyền trên tay Nam Vương. Hoàng đế như y không hề không có bất kỳ quyền lực gì, chỉ cần chậm rãi thôn tính quyền lực hoàng triều, là y có thể đối phó Nhiễm Phượng Thâm.

Nhiễm Thịnh Đức lạnh lùng cười, Nam Ngụy Tử cuối cùng cũng sẽ thuộc về y, giang sơn này cũng sẽ thuộc về y!

“Hoàng thượng, Đông Lăng vương cầu kiến” Bên ngoài cửa thị vệ nói khẽ.

Nhiễm Thịnh Đức còn chưa tuyên kiến, Nhiễm Phượng Thâm đã bước vào Ngự Thư phòng.

“Nô tài tham kiến Đông Lăng vương” Thường công công hành lễ ngay lập tức.

Nhiễm Phượng Thâm không hỏi ý ngồi xuống, mào tơ vàng trên đầu và phượng hoàng thêu sợi vàng kim ở hắc bào toát lên vẻ ngạo nghễ không ai bì nổi của y. Gương mặt tuấn tú cười nhẹ, chu sa đỏ tươi ngay án đường, đôi mắt đen nhìn thẳng Đức Khang đế phía sau thư án, thần thái đứng đưng như thường, giống như y mới là vương giả.

Ngay từ lúc đầu Đông Lăng vương bước vào thì khuôn mặt nham hiểm của Nhiễm Thịnh Đức lập tức thu gộp lại. Cho dù là căm ghét về ngông cuồng của y, nhưng trên gương mặt vẫn hòa nhã.

“Thật là hiếm có, không nghĩ đến Tứ đệ lại đến Ngự thư phòng” Y nói cười, nhưng vẻ mặt lại thấp thoáng có vẻ phòng bị.

“Không biết có quấy rầy hoàng huynh không?” Nhiễm Phượng Thâm tiếp lấy chung trà của Thường công công dâng. Khác với sự căng thẳng của Nhiễm Thịnh Đức, y tao nhã cầm nắp chén, gạt trà nóng, thông thả nâng lên môi.

“À, hiếm khi tứ đệ đến, cho dù trăm có chuyện cũng phải vứt bỏ thôi.” Nhiễm Thịnh Đức nhẹ cười, bộ dáng ôn hòa dễ dàng khiến người ta mất đi phòng ngự.

“Vậy tốt rồi.” Để chén trà xuống, Nhiễm Phượng Thâm ngắm nghía ngọc bội phỉ thúy đeo ở thắt lưng, nói không lịch sự “Đệ vốn còn sợ quấy nhiễu hoàng huynh và đại thần đang bàn chuyện lớn.”

Nhìn thấy mắt Nhiễm Thịnh Đức rút lại, bờ môi cười càng sâu “Cũng may thư phòng chỉ có hoàng huynh và Thường công công để cho thần đệ quấy rối.”

“Tứ đệ nói đùa rồi.” Trong vẻ cực kỳ kinh ngạc, Nhiễm Thịnh Đức bày ra nụ cười ôn hậu “Cho dù Tứ đệ quấy nhiễu cũng không sao, chẳng qua là trăm cùng các đại thần thương thảo chuyện quốc gia đại sự, nếu tứ đệ có thể cùng cho ý kiến, vậy chẳng phải là tốt hơn rồi sao.”

“Vậy sao.” Nhiễm Phượng Thâm nhếch cười, giống như mèo vờn chuột “Vậy lần sau thần đệ nhất định gia nhập. Thần đệ cũng đã lâu không hàn huyên với các đại thần rồi.” Không biết bọn họ đến lúc thật thấy y có còn tiếp tục nói chuyện được hay không?

Nhìn sắc mặt Nhiễm Thịnh Đức khẽ biến, Nhiễm Phượng Thâm không nhận được vui thích. Làm sao mà y không biết Nhiễm Thịnh Đức có ý đồ gì? Nhưng y không ngăn cản, y muốn xem có Nhiễm Thịnh Đức có trình độ chơi tới cái gì.

Thu lại ánh mắt, y cười chuyển chủ đề.

“Đúng rồi, nghe nói hoàng huynh thu nhận trẻ mồ côi của Nam Vương phủ làm nghĩa tử, nghĩa nữ. Thần đệ được người ta nhờ vả, hy vọng hoàng huynh có thể chăm sóc tốt tỷ đệ này.” Còn ai nhờ vả thì y nghĩ không cần phải nói rõ.

Ánh mắt Nhiễm Thịnh Đức lóe sáng, hiểu được nguyên nhân Nhiễm Phượng Thâm đến đây “Đương nhiên, trăm dưới gối không con, khó mà nhận được nghĩa tử nghĩa nữ, nhất định sẽ rất yêu thương.”

“Vây phiền hoàng huynh rồi.” Nhiễm Phượng Thâm đứng dậy, đưa tay vuốt thẳng nếp nhăn trên hắc bào, “Thần đệ cũng sẽ phái người chăm sóc tốt cho hoàng đệ này, để tránh rắc rối, thần đệ nghĩ để bọn họ ở chung một thẩm cung, như vậy người của đệ chăm sóc tốt hơn.”

“Được, làm phiền đệ rồi.” Nhiễm Thịnh Đức mỉm cười đồng ý.

“Đây là một chút tâm ý của thần đệ.” Y nhìn chăm chú nụ cười trên gương mặt của Nhiễm Thịnh Đức, Nhiễm Phượng Thâm lại nói “Đúng rồi, còn có một chuyện lại phiền hoàng huynh.”

“Chuyện gì?”

“Thần đệ gần đây cảm thấy mệt mỏi, ở Vương phủ lại xảy ra quá nhiều chuyện, muốn đến Bạch Tháp tế bái thần tổ, tu dưỡng thể xác lẫn tinh thần, không biết hoàng huynh có cho phép không?”

Về mặt Nhiễm Thịnh Đức không thay đổi “Đương nhiên, Tứ đệ cực nhọc rồi, nên cố gắng chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Đa tạ hoàng huynh quan tâm, vậy thần đệ cáo lui.” Nhiễm Phượng Thâm chấp tay ra sau, gương mặt khôi ngô thông dong cười nhạt, trông mắt đen quét qua hoàng đệ một cái, mới quay người rời khỏi ngự thư phòng.

Nhiễm Phượng Thâm rời khỏi, Nhiễm Thịnh Đức tức tối gơ tay gạt hết án thư trên bàn xuống, “Nhiễm Phượng Thâm đáng chết.” Về mặt y dữ tợn, nét trung hậu vừa nãy biến mất không còn dấu vết.

Nghĩ đến mỗi câu của Nhiễm Phượng Thâm lúc này, y tựa như con chuột trong lồng, bị Nhiễm Phượng Thâm nắm giữ trong tay, nhất cử nhất động cũng không thoát khỏi ánh mắt của Nhiễm Phượng Thâm.

“Đáng chết” Nhiễm Thịnh Đức ra sức đá ngã cái ghế.

“Hoàng Thượng” Thường công công run sợ đứng một bên.

“Nhiễm Phượng Thâm, người cho rằng người có thể thắng trăm mãi mãi sao?” Nhiễm Thịnh Đức nghiêng răng gặm nhẹ, về mặt u ám không thôi khiến cho người ta không khỏi sợ hãi.

Lời của Nhiễm Phượng Thâm nghe như hỏi thăm, nhưng thật ra mỗi câu đều là ra lệnh, mà cái liếc mắt cuối cùng của y, tựa như năm ấy—

Cho đến bây giờ, Nhiễm Thịnh Đức cũng không được y để vào mắt.

Ánh mắt nham hiểm ánh lên mũi nhọn sắc bén, Nhiễm Thịnh Đức cười lạnh, y tuyệt đối sẽ làm cho Nhiễm Phượng Thâm hối hận, hối hận vì đã dám xem thường y.

Chó bị dồn vào đường cùng, xem ra Nhiễm Thịnh Đức không thể hạ cơn tức được rồi.

Nhiễm Phượng Thâm lười biếng nằm ở ghế quý phi, đầu gối lên đùi Nam Ngụy Tử, ngón tay thường thức lộn tóc đen rơi xuống của nàng, trong mũi là hương thơm nhẹ nhàng của nàng, thân ngọc ngát hương, rất ưa thỏa ý.

Mà bên ngoài, là đao kiếm lóe sáng.

Áo đen của thích khách và ảnh vệ hòa vào nhau, vang lên âm thanh chém giết ồn ào.

Môi đẹp nhẹ cười, y nhìn sắc mặt bình tĩnh của nàng không đếm xỉa đến náo loạn bên ngoài, cũng không quan tâm y trên đầu, đôi mắt thăm thẳm xa xăm, chỉ là sự thờ ơ hững.

Y giật mạnh lọn tóc trong tay, không cho nàng không đếm xỉa đến sự hiện hữu của y.

Đỉnh đầu đau nhói khiến Nam Ngụy Tử nhìn xuống, nàng không kêu lên một tiếng, lạnh nhạt nhìn y.

Y phớt lờ vẻ mặt lạnh lùng của nàng, y chỉ cần mắt của nàng chú ý đến y, “Muốn biết tình hình trong cung không?” Y lên tiếng, không ngờ thấy mắt nàng dao động.

“Nàng cảm thấy hoàng thượng sẽ chăm sóc tốt bọn họ không?” Buông lọn tóc đen ra, ngón tay lần vào cổ nàng, vuốt lên vết cắn trước ngực nàng.

Nàng chỉ mặc áo xanh nhạt, tóc tơ vẫn còn ướt nước, trên người có mùi hương thơm mát sau khi tắm rửa, mà thân thể trắng như tuyết của nàng cũng toàn là dấu vết tình dục của y để lại.

“Ngài đã nhận lời ta sẽ bảo hộ bọn họ.” Giọng điệu lạnh như băng của nàng lại để lộ ra sự căng thẳng.

“Đúng vậy.” Y cười, vui vẻ nhìn sự lạnh đậm của nàng dần dần tan vỡ “Nhưng hoàng đế cũng hai ba lần phải thích khách đến ám sát ta, khó bảo toàn y sẽ không đối phó với hai người trong cung.”

Nam Ngụy Tử trợn mắt nhìn khuôn mặt đang cười của y, biết rõ ràng là y đang cố ý thêm dè chuyện của nàng, nhưng chỉ cần liên quan đến người thân của nàng, thì nàng không thể nào giữ vững được vẻ tỉnh táo.

Đã bốn tháng rồi, nàng hoàn toàn không có tin tức của Nhạc nhi và Vũ nhi, chỉ biết là họ đang ở chung tẩm cung. Còn Nhiễm Phượng Thâm cũng có phải người lén lút bảo vệ.

Mà cái này cũng là Nhiễm Phượng Thâm nói cho nàng biết, nhưng nàng không cách nào hoàn toàn tin tưởng y. Ngày lại qua ngày, nàng vẫn muốn biết chuyện của Nhạc nhi. Nhưng Nhiễm Phượng Thâm thì không trả lời trọn vẹn, khiến nàng càng ngày càng sốt ruột.

Lòng bàn tay cảm thấy nhịp tim đập không ổn định, Nhiễm Phượng Thâm khiêu khích “Ngụy Tử, vẻ tỉnh táo của nàng đâu?” Mới như vậy mà nàng đã sốt ruột ư?

Nam Ngụy Tử mím môi, mắt tỏ ra bực bội, ngược lại với vẻ nhàn nhã như thường của y lại khiến nàng mất đi vẻ bình tĩnh. Mặc cho nàng thờ ơ như thế nào, y cũng có cách làm cho nàng mất lý trí.

Còn y không bao giờ mệt mỏi với niềm vui này.

“Nếu Nhạc nhi và Vũ nhi gặp chuyện không may, ta cũng sẽ đi theo bọn họ.” Nàng lạnh lùng nói ra hai câu.

“Hả?” Uy hiếp yếu ớt này không thể làm y lay động, Nhiễm Phượng Thâm cười, bàn tay bao phủ một bên đỉnh ngực, “Ngụy Tử đáng yêu, nàng nghĩ rằng ta sẽ quan tâm sao?”

“Không cảm thấy vậy.” Nàng không tự ình đúng. Trong mắt y, nàng chỉ là một món đồ chơi, “Chẳng qua ta cũng không còn gì nữa.” Nàng cũng không quan tâm đến tính mạng này.

Bàn tay y nắm chặt, thô lỗ bóp nơi ngực mềm. Đau đớn khiến Nam Ngụy Tử nhú mào, nhưng đôi mắt lại nhìn y thách thức.

Bỗng nhiên, một bóng dáng bay vào trong phòng, kiếm đâm tới Nhiễm Phượng Thâm.

Nam Ngụy Tử sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thích khách. Nàng thấy kiếm đâm đến, tim lập tức đập nhanh, nhưng Nhiễm Phượng Thâm lại không có hành động gì.

“Nhiễm...” nhìn thấy kiếm đâm đến phía sau Nhiễm Phượng Thâm, Nam Ngụy Tử hoảng hốt kêu lên, nhưng tiếng gào đau thương của thích khách lại át đi tiếng của nàng.

Một ám khí đâm trúng cổ họng của thích khách, nàng nhìn thấy máu tươi phun ra, thích khách đột nhiên ngã xuống đất.

Mà máu tươi lại khiến mặt nàng trắng bệch.

“Thuộc hạ sơ suất, để thích khách xông vào, xin vương gia giáng tội.” Ảnh vệ cấp tốc quỳ xuống, ánh mắt cũng không dám nhìn đến phía trên.

Nhiễm Phượng Thâm chăm chú nhìn sắc mặt trắng bệch của Nam Ngụy Tử. Nàng cắn chặt cánh môi, thậm chí hơi thở cũng run rẩy, máu tươi và thi thể đập vào mắt nàng.

Y thong thả lên tiếng “Đã xử lý toàn bộ thích khách chưa?”

“Rồi ạ.”

Thấy nàng nhìn chằm chằm vào thi thể thích khách, đôi mắt đen lóe lên, gơ bàn tay che lại mắt nàng “Dọn thi thể đi.”

“Dạ.” Ảnh vệ nhanh chóng mang thi thể đi, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ vết máu trên đất.

Xác định ảnh vệ đã dọn sạch, Nhiễm Phượng Thâm mới thả tay xuống, nhưng đôi mắt tím vẫn sợ hãi rõ rệt, môi mềm đã bị nàng cắn bật máu. (Hix, làm ơn cho xin đi, có cái môi để hun hít mà cứ cắn nát hoài thế).

Sắc mặt tái nhợt không còn một chút máu, yếu ớt không chịu được một kích động, tư thái ngạo nghễ lạnh lùng ngày xưa đâu?

“Nam Hân Nhạc và Nam Phi Vũ không sao.” Nhiễm Phượng Thâm lên tiếng, ánh mắt nhìn vào môi bị rách, nụ cười nhẹ trên môi đã mất.

Nhìn nàng kỳ lạ như vậy khiến cho y mềm lòng.

Dường như trôi qua rất lâu, nàng mới nghe lời y nói.

Mắt tím sợ hãi này giờ mới hồi phục lại chú tâm, kinh ngạc nhìn y “Cái gì?” tiếng nói của nàng hơi hoảng, sắc mặt vẫn trắng bệch.

“Nhiễm Thịnh Đức không đụng được tới họ, họ ở trong cung rất tốt.” Y thấy mắt tím dần dần trong veo, vẻ mặt mơ màng kia dần dần biến mất.

Chẳng qua là bờ môi đọng chút máu khiến cho y ngứa mắt.

Nhiễm Phượng Thâm giơ tay giữ lấy gáy nàng, kéo đầu nàng thấp xuống, đầu lưỡi liếm máu trên môi, lại thăm dò vào miệng thơm hương của nàng.

Nam Ngụy Tử nếm được mùi tanh của máu ở trong miệng, mùi vị đó khiến nàng nhú mào, nhưng hơi thở của y lập tức tràn vào miệng nàng. Môi lưỡi nồng nhiệt quán quýt trong miệng nàng, từng chút từng chút cướp đi hơi thở của nàng, khiến nàng không cách nào thở được. Đương muốn đẩy y ra thì ngay môi dưới bị cắn rách khi này đã bị y cố sức mút chặt. Đau nhói khiến nàng rên lên một tiếng, máu lại bị rịn ra, y liếm máu đi, đưa vào miệng nàng.

“Đừng để ta lại thấy nàng cắn môi.” Y nhả bờ môi hồng của nàng ra. Nàng thở gấp, mà giọng y lại khàn khàn.

Gương mặt thanh tú bởi vì bị hôn quá kịch liệt nên hơi ửng đỏ, không hề tái nhợt. Nhiễm Phượng Thâm hài lòng mỉm cười, đầu ngón tay vuốt lên môi nàng, trên đó còn có vết cắn của y.

“Thân thể nàng là của ta, chỉ có ta mới có thể làm nàng bị thương.”

Lời nói bá đạo khiến ắt tím lạnh lại, Nam Ngụy Tử không nói, nhưng ánh mắt lộ rõ kiêu ngạo, chính là chống đối với y.

Mà kiêu ngạo kia khiến cho y cười sâu hơn, Nam Ngụy Tử cao ngạo như vậy mới khiến y có hứng thú, nàng không nên có vẻ yếu đuối.

“Ta sẽ không là của ngài.” Y dừng hồng nắm nàng trong tay.

“Vậy sao?” Nhiễm Phượng Thâm trở mình đẩy nàng ngã xuống, để nàng nằm dưới thân y, mở áo đơn, bàn tay vuốt ve thân thể lồ lộ xinh đẹp. Y khoan thai cởi áo bào, rướn người tiến vào nàng.

Động nhỏ xinh đẹp vẫn ẩm ướt, lúc nàng tắm rửa, y đã tiến vào nàng vài lần, vách động mềm mại khi bị đao thịt tiến vào lại nhanh chóng co rút, bao phủ y chặt chẽ.

“Nhưng bây giờ nàng khuất phục dưới ta.” Y rút thân ra, bỗng nhiên lại tiến vào, ra sức mở rộng nụ hoa chặt chẽ, tiến vào nơi sâu nhất.

Nam Ngụy Tử kiềm nén tiếng rên rỉ, nàng cũng không kêu ra bất kỳ âm thanh xấu hổ gì ở dưới thân y, “Cái này chỉ là tạm thời...a...” Đao thịt thúc đến chỗ mẫn cảm của nàng, nàng nhắm mắt, răng cắn chặt môi dưới.

Nhìn thấy nàng cắn môi, Nhiễm Phượng Thâm lại không vừa lòng.

“Thật không biết nghe lời” Ngón tay tách môi nàng ra, còn nàng lại thừa dịp cắn ngón tay của y, mắt tím mở ra, tức tối trừng y.

“A” Nhiễm Phượng Thâm cười nhẹ, thái độ cao ngạo và phản ứng của nàng chỉ khiến y thêm ham muốn. Tay trái vân vê ngực nàng, phía dưới thân không ngừng xâm nhập, thúc thẳng vào động hoa mềm mại. Mỗi một lần vào đều chạm đến đỉnh mẫn cảm nhất, khiến đóa hoa tiết ra chất dịch nói lên phần khích.

Y đã quá quen thuộc thân thể của nàng, bốn tháng nay, mỗi khi y chiếm hữu, Nam Ngự Tử vẫn không chịu tự nguyện hiểu chuyện ân ái, thân thể mỹ miều vận vẹo. Cho dù là không muốn, nhưng thân thể vẫn theo bản năng hưởng thụ khoái cảm khiến người ta điên cuồng, thậm chí động hoa còn co rút không ngừng, run rẩy khao khát, chờ đợi mỗi lần y thúc vào.

Nàng cắn chặt ngón tay trong miệng, bởi vì tình dục mà cơ thể ửng đỏ. Khi y cuồng nhiệt ra vào traten traten khiến thân thể non nớt chấn động, nơi cửa động hoa đã chảy ra một dòng nước trong suốt.

Y thúc vào lại rút ra, đầu ngón tay treu ghẹo chỗ nhạy cảm của nàng, khiến nàng không cách nào kháng cự lại y, chỉ có thể hoan nghênh chào đón, khẩn cầu y tiến vào.

Y chăm chú nhìn vào mắt của nàng, nhìn đôi mắt tím từ từ bị dục vọng chiếm giữ, nhưng lại liều chết chống cự. Dáng điệu rõ ràng đã sa ngã nhưng lại dốc sức vùng vẫy, xinh đẹp lại quyến rũ, cực kỳ khơi mào dục vọng của nam nhân.

“Ngày mai ta sẽ rời khỏi hoàng thành.” Y nói khẽ, tiếng nói nhuốm mùi dục vọng vô cùng cám dỗ. Nhưng thể tấn công không giảm, ngang ngược đoạt lấy thân thể mềm yếu của nàng.

Thần trí của nàng mơ màng từ lâu, chẳng qua là quật cường không chịu để mình khuất phục. Lời của y khiến ắt tím khôi phục tỉnh táo, nhưng lập tức lại bị sóng tình bao phủ.

“Nước Vệ muốn xâm chiếm, gần đây đã nhiều lần tấn công biên thành, hoàng thượng muốn ta xuất binh phản công.” Thân là thần tử, đương nhiên y phải nghe lệnh.

“Cái gì...” Nam Ngự Tử miễn cưỡng nghe được lời y nói.

Gần đây hoàng đế luôn phái thích khách đến ám sát, đột nhiên lại muốn y xuất binh, đây rõ ràng là một cái bẫy...

“A...” Ngón tay trong miệng đã bị nàng cắn nát, nàng không còn cách nào phải lên tiếng rên rỉ, gần như sung sướng lên đỉnh điểm khiến nàng trả lời yếu ớt.

Y nâng chân trái của nàng, dục vọng bùng phát như dã thú hung mãnh, mà dịch hoa của động nhỏ lại là thức ăn của dã thú, đao thịt tiến vào cọ sát với cánh hoa mềm mại đến đỏ tươi. Nhưng động nhỏ vẫn như lòng tham không đáy, đói khát nuốt chửng dã thú xâm nhập.

Cảnh xuân vô hạn, động hoa trói chặt lại thứ nóng bỏng xâm phạm kia. Nàng nâng mông lên, bắt đầu chuyển động eo để thích ứng. Bị dục vọng giam cầm khiến nàng không cách nào suy nghĩ được gì nữa.

“Ta sẽ để lại vài tên ảnh vệ ở lại, nàng ngoan ngoãn ở Bạch Tháp nhé.” Y cắn vành tai xinh xắn, cuối đầu nói thật khẽ bên tai nàng.

Mà nàng hoàn toàn không nghe được gì, vì tiếp sau đó y lại tiến vào kịch liệt hơn. Nàng chỉ có thể nâng mông chào đón, mặc cho lửa dục vọng chiếm lĩnh thần trí. Y lại cưỡng đoạt điên cuồng, cho đến khi dã thú no ngấy thì dục vọng thiêu đốt thúc vào người nàng mới cam tâm buông nàng ra.

Nhiễm Phượng Thâm đi khỏi đã một tháng, Nam Ngự Tử không biết chiến sự ra sao. Trong Bạch Tháp ngoại trừ nàng ra, chỉ có mười hai tên ảnh vệ của Nhiễm Phượng Thâm ở lại canh gác. Mà nàng nhìn ra được, mấy ngày nay về mặt ảnh vệ trông coi nàng vô cùng nghiêm trọng. Là Nhiễm Phượng Thâm đã xảy ra chuyện gì sao?

Hoàng đế muốn y xuất binh rõ ràng không phải có ý tốt, làm sao mà tâm tư kín đáo như Nhiễm Phượng Thâm lại không biết? Nhưng y lại nghe theo mệnh lệnh của Hoàng đế, y đang suy nghĩ gì?

Nam Ngự Tử nhắm mắt, lưng tựa vào Ngọc Thạch, tóc đen xõa ra như một đóa Mầu đơn màu đen trên mặt nước.

Trong Bạch tháp có nhà tắm rộng rãi, xây bằng bạch ngọc, nước suối ấm dẫn từ trên núi. Nước màu trắng bạc, nghe nói trị sẹo trên da rất hiệu quả, có thể làm cho sẹo biến mất hẳn, khiến cho cơ thể láng mịn không tì vết. Nó được chuẩn bị cho nhiều đời thánh nữ.

Nam Ngự Tử cười chế nhạo, cái này chỉ là chuẩn bị cho hoàng tộc mà thôi.

Nhắm mắt lại, nàng đưa tay vốc nước ấm, nước suối màu trắng bạc chảy qua kẽ ngón tay. Nàng nhìn chăm chú vào nước suối, lông mày hơi chau lại. Không biết vì sao cảm thấy trong lòng có phần bất an. Dù là nước suối ấm áp cũng không cách nào làm dịu đi căng thẳng của nàng.

“Không nghĩ đến có thể nhìn thấy mỹ nhân tắm, diễm phúc của trẫm thật không ít.”

Nam Ngự Tử nhanh chóng quay người, thấy Đức Khang Đế, nàng không khỏi ngạc nhiên, nhưng lập tức khôi phục trấn tĩnh, mắt tím hiện lên vẻ lạnh lùng.

“Mỹ nhân mời Trẫm cùng tắm chung sao?” Hoàng đế nhìn Nam Ngự Tử chăm chú, y liếm môi, không hề che giấu dục vọng.

Thân thể trắng như tuyết vì ngâm nước suối ấm nên ửng hồng. Bộ ngực xinh xắn dưới mặt nước như ẩn như hiện. Gương mặt thanh tú còn đẹp hơn cả yến thỏ năm ngoái. Khi áo mỏng đã được cởi, hiện rõ một thân hình khiến cho người khác say mê. Nhưng mà đôi mắt tím lại tôn quý lạnh lùng, tư thái không cho phép xâm phạm càng thêm khiến cho nam nhân bùng phát dục vọng.

Nam Ngự Tử rút vai chìm vào nước suối không lộ ra vết tích, bên ngoài tháp thoáng truyền đến âm thanh đao kiếm, xem ra ảnh vệ nhất định đã bị người của hoàng đế bao vây.

Nàng khấn trương nắm chặt lòng bàn tay. “Đêm đã khuya, dường như hoàng thượng đến Bạch Tháp là không hợp lễ.” Lưng dựa vào ngọc thạch, nàng đã không có đường thoái lui.

“Bạch Tháp vốn là nơi của trẫm, trẫm đến nơi của mình là chuyện đương nhiên.” Nhiệm Thịnh Đức bước vào hồ tắm, hoàng bào rồng vàng trên người đã ngâm trong nước suối, nhưng y không thèm để ý, chỉ muốn bắt lấy mỹ nhân trước mắt.

“Kể cả nàng, cũng là của trẫm.”

Đôi mắt dâm tà của Nhiệm Thịnh Đức khiến cho Nam Ngự Tử rất khó chịu, “Hoàng thượng không sợ Đông Lăng Vương sao?” Nàng mang Nhiệm Phượng Thâm ra làm lá chắn.

Nhưng Nhiệm Thịnh Đức lại cười như điên. “Nàng cho rằng Nhiệm Phượng Thâm còn có thể giúp nàng sao? Y sớm bị nước Vệ và người trẫm phái đi bao vây giết chết rồi.”

“Ngài nói gì?” Nam Ngự Tử trợn mắt nhìn Nhiệm Thịnh Đức, như không tin vào cái mình nghe được “Ngài liên hợp với nước Vệ?”

Thân là hoàng đế, y lại hợp mưu với nước khác sát hại Nhiệm Phượng Thâm? Y có biết hành động này của y sẽ khiến cho hoàng triều Kim Lăng rơi vào nguy khốn. Làm sao nước Vệ lại giúp không công? Nhất định là muốn diệt trừ Nhiệm Phượng Thâm để lại công chiếm Kim Lăng.

“Thân là vua của một nước, tại sao ngài có thể...” Y hoàn toàn không xứng ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nhưng Phụ Vương lại trung thành đối với kẻ như vậy, Nam Ngự Tử thật cảm thấy không đáng thay cho Phụ Vương.

“Vậy thì sao? Là Nhiệm Phượng Thâm ngăn đường trẫm.” Nam Ngự Tử khinh bỉ tức giận nhìn Nhiệm Thịnh Đức, y đưa tay bắt lấy nàng “Người nào cản đường trẫm đều đáng chết. Mặc kệ là Nam Vương hay Nhiệm Phượng Thâm, bọn họ đều phải chết, mà nàng là thuộc về trẫm.”

“Ngài không xứng, cũng không có cơ hội này.” Nam Ngự Tử cao ngạo ngẩng đầu, môi cười lạnh, mắt tím có vẻ quái lạ. “Bởi vì thọ mệnh của ngài đã đến.”

Đối với chủ kiến của nàng, trong lòng Nhiệm Thịnh Đức rét run, vẻ mặt y cứng rắn, “Không ai có thể lấy mạng của trẫm...”

“Phải không?”

Giọng nói lạnh lùng khiến Nhiễm Thịnh Đức kinh ngạc, y nhanh chóng quay đầu lại, mắt mở to không tin. “Người, sao người có thể...”

“Sao không chết đúng không?” Nhiễm Phượng Thâm nhẹ nhàng phủi bụi trên áo khoác, vẻ mặt giấu cợt, “Huynh cho là cùng hợp mưu với nước Vệ là có thể giết ta sao?”

“Người...” Nhiễm Thịnh Đức run rẩy kinh sợ.

“Hoàng huynh, huynh thật khiến ta thất vọng. Ta tưởng rằng huynh có thể dựng lên một màn kịch hay gì, nhưng không nghĩ huynh chọn hợp tác với kẻ địch. Huynh cảm thấy ngại vàng ngồi dễ quá, cho nên muốn đem hoàng vị tặng không cho người ta sao?”

“Không thể nào... Trẫm rõ ràng nghe hồi báo, người bị vây chặt...”

“Ôi, huynh kêu ta xuất binh, ta nhất định phải tự mình xuất binh sao?” Y có ra khỏi thành, nhưng là phái người thể thân đi đến biên giới phía nam, còn y thì ẩn thân trong biệt viện chờ đợi, chờ nhìn xem Nhiễm Thịnh Đức có thể chơi được trò hay gì. “Cho nên hồi báo, đương nhiên là giả, nước Vệ bây giờ cũng tự khó bảo toàn.”

Binh mã dưới tay y đã công chiếm nước Vệ từ lâu, không quá ba ngày đã thu tóm nước Vệ.

“Người...” Cuối cùng Nhiễm Thịnh Đức cũng hiểu được từ đầu đến cuối y đều bị Nhiễm Phượng Thâm đùa giỡn ở trong tay, nhìn tư thái ngông cuồng của Nhiễm Phượng Thâm, y tức tối nghiêng răng.

“Đừng qua đây.” Y chế trụ cổ họng Nam Ngụy Tử, “Người lại đây trẫm liền.... a!” toàn thân y đột nhiên run rẩy, nôn ra máu tươi.

Nam Ngụy Tử đẩy y ra, kinh ngạc nhìn vẻ mặt đỏ nát của Nhiễm Thịnh Đức. Đang yên lành, sao đột nhiên y ói máu?

Nhiễm Phượng Thâm ở phía sau che mắt của nàng, “Nhiễm...” Nàng vừa lên tiếng, y đã điểm nguyệt hôn mê nàng, thân thể nàng nhũn ra ngã vào lòng y.

Nhiễm Phượng Thâm cởi áo khoác che phủ thân thể xinh đẹp đang trần truồng, ôm nàng đặt trên ghế, mới quay người nhìn Nhiễm Thịnh Đức.

“Ọc...” Nhiễm Thịnh Đức không ngừng nôn ra máu, sâu trong thân thể thoáng có một luồng khí lạnh khiến y run rẩy. “Nhiễm Phượng Thâm... Người làm gì trẫm...”

“Hoàng huynh, huynh phát hiện bạch tháp có mùi thơm gì không?”

Mùi thơm? Nhiễm Thịnh Đức ngẩn ra, lúc này mới phát hiện một mùi hương thoang thoang xung quanh.

“Mùi thơm này không có độc, nhưng đối với hoàng huynh mà nói lại không vậy.”

“Ý, ý người là gì...”

“Ta nhớ kỹ hoàng huynh thích đốt trầm hương ở trong phòng. Nên ta rải rồi không có gì làm, sai người mỗi ngày thêm vài thứ vào trầm hương một chút.” Y thấy Nhiễm Thịnh Đức trợn to mắt.

“Vài thứ kia cũng không có gì, mặc dù để lại trong thân thể, nhưng đối với hoàng huynh là vô hại – Chỉ cần không ngửi thấy mùi hương trong Bạch tháp này, bởi vì mùi này sẽ làm cho độc tính bên trong cơ thể phát ra.” Y nhẹ than, miệng cười tuấn tú nhưng lạnh lùng. “Hoàng huynh, ta nhớ kỹ trước khi xuất binh từng nói cho huynh biết đừng nên đến Bạch tháp.”

Đúng là y ta có nhắc nhở qua với Nhiễm Thịnh Đức.

Gương mặt Nhiễm Thịnh Đức kinh sợ méo mó, y run rẩy bò tới Nhiễm Phượng Thâm, “Tứ đệ... cứu trẫm... trẫm sai rồi... trẫm sau này tuyệt đối không dám có ý nghĩ giết đệ...”

“Không kịp rồi.” Nhiễm Phượng Thâm đá tay Nhiễm Thịnh Đức đang với tới. “Hoàng huynh, huynh không nên diệt trừ Nam Vương, ông ấy chính là bùa hộ thân của của huynh, nhưng huynh lại đại đột tiêu diệt tay chân mình.”

“Cái gì.....” Nhiễm Thịnh Đức trợn mắt, hoàn toàn không kịp lên tiếng, y đau đớn nắm lấy cổ, bỗng nhiên cảm thấy không thể hô hấp.

“Nếu Nam Vương vẫn còn, y nhất định sẽ liều chết bảo vệ huynh chu toàn. Huynh muốn đối phó ta, Nam Vương tuyệt đối là phụ thần tốt nhất của huynh. Huynh cho rằng diệt trừ ông ta là có tám mươi vạn binh mã của ông ta sao? Sai rồi, tám mươi vạn binh mã kia chỉ sùng bái tin phục Nam Vương, nhưng huynh lại dùng tội danh phản quốc để giết Nam Vương, hành động này chẳng khác nào khiến huynh mất đi tám mươi vạn quân lực huynh vốn có, và một tướng quân đối với huynh trung thành và tận tâm.”

Nhiễm Phượng Thâm ngồi xuống, môi mỏng nói lên câu chế nhạo “Hoàng huynh, là tay huynh chặt đứt con đường của huynh.”

“Người...” Nhiễm Thịnh Đức không cam lòng trợn mắt nhìn Nhiễm Phượng Thâm, y há miệng rộng, gần như mấp máy, nhưng cũng không thể nói lên câu gì.

Nhiễm Phượng Thâm quay người giải huyệt đạo cho Nam Ngụy Tử, không nhìn y nữa.

Nam Ngụy Tử từ từ tỉnh lại, khoe mắt liếc thấy người nằm trên đất, nàng mở to mắt, Nhiễm Phượng Thâm lập tức che tầm mắt của nàng.

“Y...” Hoàng đế đã chết?

“Không phải nàng đã sớm biết rồi sao?” Y đưa tay vén tóc bên má của nàng, đầu ngón tay chạm đến thân thể lạnh lẽo của nàng, đôi mắt lóe sáng.

Nàng biết, lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, nàng liền thấy máu đen trên long bào, nhưng nàng vẫn không tin được. “Ngài... giết y à?” Người bình thường sẽ không có lý do gì nôn ra máu, nhất định là y có hành động gì đó.

“Không phải nàng muốn điều này sao?” Ngón tay cẩn thận nâng cằm nàng lên, y chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, “Không phải nàng muốn lợi dụng ta giết y sao?”

Đúng, đây là mục đích của nàng, chỉ là khi thật sự đạt được, nhìn thi thể Nhiễm Thịnh Đức, nàng vẫn kinh hoàng, ngón tay bất giác nắm lấy áo bào của y... Nàng sợ hãi cái chết hơn bất cứ ai.

Nhìn thấy y phục bị nắm chặt trong tay, ánh mắt Nhiễm Phượng Thâm hơi trầm xuống, bàn tay ấm áp vuốt má nàng.

“Không có sao.”

Nàng kinh ngạc nhìn y, ở trong đôi mắt đen của y, sợ hãi dần dần trấn định.

Nhiễm Phượng Thâm chậm chậm ôm lấy nàng, bàn tay vuốt tóc đen mềm mại, tiếng nói lắng xuống ôn hòa, trầm tĩnh mà mạnh mẽ “Không có sao.”

Bên tai truyền tới nhịp tim ổn định, Nam Ngụy Tử chậm chậm nhắm mắt, tay run rẩy dần dần bình tĩnh, nhưng vẫn chặt chẽ nắm lấy áo bào đen.

Nhiễm Phượng Thâm cúi xuống nhìn nàng, gương mặt anh tuấn lướt qua suy nghĩ khó hiểu. Y cầm tay nàng mở ra, bóng lưng rộng lớn giống như bàn thạch, chắn trước người nàng.

4. Chương 4

Kim Lăng hoàng triều năm một trăm hai mươi, Đức Khang Đế đột ngột bệnh chết, đông cung không có con, nghĩa tử Nam Phi Vũ kế vị, đổi niên hiệu là Nam Hi, Đông Lăng Vương giữ chức vụ Nhiếp Chính Vương, cùng chúng thần phụng tá ấu đế.

Nam Hi năm thứ hai, thánh nữ kế nhiệm, đồng thời, phương Bắc truyền đến tin báo chiến thắng. Mười năm bình quét bắc Man Di, cả nước vui sướng, xem như được thánh nữ phù hộ, danh hiệu Tử Đồng Thánh Nữ lan truyền đến các nước khác.

Nam Hi năm thứ mười, kí kết minh ước với nước Viêm Lang. Hai nước chung sống hòa bình, tới lui trao đổi. Mở ra thời đại hòa bình thịnh thế, phồn vinh hoàng triều càng tăng lên, nhân dân an tường sung túc. Bọn họ rất tin ở sự che chở của Thánh nữ, Kim Lăng có thể thiên thu vạn thế.

Nhưng không biết, nàng thánh nữ này chẳng qua chỉ là một dụng cụ tình dục.

Nam Ngụy Tử nhắm mắt lại, cắn khấn lót giường, ngón tay nắm chặt đệm chăn, mồ hôi tuôn xuống từ mặt, đầu lông mày nhíu chặt vì đau đớn, gương mặt ửng đỏ, đáng vẻ rất quyến rũ.

Thân thể nam giới tráng kiện ở phía sau, dục vọng nóng bỏng không ngừng thúc thẳng vào động nhỏ, nước xuân trào ra, chảy xuống từ nhụy hoa, để lại một vệt ướt trên giường.

Bàn tay ngăm ngăm nắm một bên ngực, đầu ngực từ lâu đã dựng đứng, như đóa hoa đỏ rực mới nở. Ngón tay thô ráp kéo lấy đầu ngực, lòng bàn tay bóp bầu ngực trắng, để lại dấu tay thô lỗ.

Sự thô bạo của y khiến mi tâm nàng cau lại càng chặt hơn, đau đớn nhưng tê dại khôn tả, khiến nàng co thắt bụng dưới, động nhỏ lập tức trối càng chặt đao thịt.

“Hưng phấn thế, thích ta xoa nắn nàng vậy sao?” Y liếm mồ hôi trên lưng nàng, răng nhọn cắn mạnh lên vai nàng.

“Ừm!” Răng nàng cắn chặt mền trên giường, phát ra tiếng kêu nhẹ dề nén tất cả các tiếng rên rỉ khác, mà động hoa lập tức co chặt, trong nháy mắt thân thể run rẩy, chân đang quỳ từ lâu đã xụi lơ.

“Không được, ta còn chưa thỏa mãn.” Y vẫn không tha cho nàng, thanh sắt nóng vẫn còn chôn trong thân nàng, từ từ rút ra tiến vào, thúc sâu vào thịt non.

Xâm chiếm lúc nhanh lúc chậm khiến Nam Ngụy Tử gần như phát cuồng. Từ lâu, cơ thể nàng đã được y dạy dỗ vô cùng miễn cưỡng. Y lại càng rõ rệt nhược điểm của nàng, nhất định mỗi lần đều giở ra mọi cách hành hạ nàng, chính là muốn ép nàng van nài, lên tiếng rên rỉ.

Nàng không làm!

Nàng sẽ không ngân nga ở dưới thân y, mỗi lần luôn cố hết sức chịu đựng. Cho dù cắn nát môi sẽ bị y càng trừng phạt mạnh bạo, nhưng nàng vẫn không khuất phục.

Biết rõ nàng vô cùng ngang ngược, ngón tay y di chuyển xuống dưới, đi đến cửa động đang ướt át, thăm dò vào động nhỏ. Đầu ngón len vào trêu đùa cánh hoa, ngón cái đè trước nhụy hoa, vân vê ma sát thịt hoa, lại đánh vào chỗ miễn cưỡng nhất của nàng.

Nàng hô hấp dồn dập, tay siết chặt khăn trải giường, thân thể lay động, như có đàn kiến đang bò thông thả xâm chiếm, khiến cho nàng cực kỳ khó chịu.

“Ngụy Tử, muốn ta nhanh một chút không?” Y cắn vành tai, đầu lưỡi liếm viền tai, biết rõ đây cũng là chỗ nhạy cảm của nàng.

Muốn, nàng muốn...

Nam Ngụy Tử bị giày vò gần như phát cuồng. Dưới sự trêu chọc của y, thân thể nàng căng ra như dây đàn, căn bản không chịu nổi một cú kích thích.

Nhưng mà....

Nàng hé mắt, tuy mắt tím đê mê nhưng lại hiện ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, như giọt mưa trong suốt, tôn quý vô cùng.

Nắm chặt lấy khăn trải giường, nàng cắn răng nâng mông lên, eo thon đu đưa, chủ động di chuyển, động nhỏ co rút, nuốt vào nhả ra lửa nóng của nam nhân.

Đóa hoa kiều diễm khi mở khi đóng, mềm mại như chiếc miệng bé con đói khát ngậm mút vật to dài kia. Thịt hoa co rút nhiệt tình, trêu chọc dục vọng bùng phát.

Y hiểu rõ cơ thể nàng, nàng không vậy sao? Y nắm rõ nhược điểm của nàng, nàng cũng thế. Trong việc hoan ái, nàng mãi mãi không bị động, y muốn nàng van nài, nàng cũng lấy cơ thể hàng phục y.

Động nhỏ sâu thẳng hút chặt đào thịt, thịt hoa không ngừng co rút, muốn đẩy vật nóng bỏng kia ra, nhưng lại bao phủ chặt chẽ, không nỡ để nó rời đi.

Cử động trêu chọc của nàng làm y thở gấp, vật nam tính càng thêm to lớn gần như bộc phát trong vách hoa của nàng. Mắt đen sâu hút, bàn tay ra sức giữ lại hai mông nàng, y rút lửa nóng ra, lại bất thành linh tiến vào.

Thân thể run rẩy, nàng chuyển mông chào đón y rút ra đâm vào mãnh liệt, sử dụng toàn bộ phương pháp, muốn y buông vũ khí đầu hàng.

Đương nhiên Nhiễm Phượng Thâm biết rõ mục đích của nàng, mỗi lần nàng bị y khiêu khích dày vò, nàng sẽ phóng dăng như vậy để quyến rũ y.

Mà y lại vui vẻ tiếp nhận sự quyến rũ của nàng. Nhất định nàng không biết được rằng nàng rất đẹp khi dùng mọi cách quyến rũ y, đẹp đến mức khiến người ta muốn hăng hái chiếm hữu.

Y thô lỗ xoay thân nàng lại, vật nam tính chôn sâu trong động nhỏ cũng xoay chuyển, làm chất dịch trơn đặc dính trào ra.

Hành động xông tới kích thích nàng, chân nàng quấn quanh thân thể y, khoái cảm chiếm lĩnh toàn thân nàng, nàng cắn chặt môi, ngón tay cố nắm lấy chân.

Tay y nâng đùi nàng lên, vòng ngọc ở mắt cá chân tỏa sáng trong ngọn nến. Vật nóng bỏng không ngừng công chiếm động nhỏ, giống như chiếc vòng ngọc trời buộc nàng chặt chẽ, khiến nàng thoát thân không được.

Nàng là đồ chơi của y, là công cụ tình dục mà y độc chiếm. Mười năm qua, vòng ngọc vẫn đi theo nàng, thân thể nàng bị y xâm nhập chiếm hữu, nàng không trốn thoát được giam cầm của y.

Thân thể xinh đẹp không còn cứng ngắc như còn là thiếu nữ, trong vòng tay y ôm ấp, nàng đã trở thành đóa hoa mỹ lệ. Gương mặt thanh tú càng thêm yêu kiều, cơ thể trở nên mê người, vòng eo thon không thay đổi, giống như y bề liên gãy ngay, còn có động nhỏ chặt chẽ bao phủ y, cho dù tiến vào bao nhiêu lần cũng vẫn nhỏ hẹp ẩm ướt nóng bỏng như vậy. Khiến y hăng hái cướp đoạt, cố gắng hủy hoại nàng.

Y cúi người cắn vào ngực nàng, mút liếm đầu ngực, nước vương trên ngực trắng tạo thành một mảng sáng bóng dâm dục.

Dục vọng nóng bỏng càng dã thú hơn, rút ra tiến vào, cửa hoa đã sưng tấy, mỗi lần y xông vào đều khiến nàng cảm thấy tê tái mãnh liệt.

Đau đớn cùng với khoái cảm hành hạ thân thể nàng, đầu lông mày nhăn lại, bờ môi đã bị nàng cắn rách từ lâu.

Tay y tách môi nàng, nàng há miệng cực lực cắn ngón tay y, cắn ghét cắn đến khi nghe được mùi máu của y trong miệng mình.

Nhiễm Phượng Thâm đã quen, trước đó ngón tay y cũng đã lưu lại vết cắn của nàng từ lâu, vĩnh viễn không biến mất.

Động nhỏ tham lam nuốt lấy nguồn nhiệt nóng của y, thân thể đã quen với sự chiếm lĩnh của y, cho dù nàng không muốn thì vách hoa vẫn co rút, khao khát y tiến vào.

Nàng thuộc về y.

Mắt đen sâu thẳm, hung hãn đâm thẳng vào nơi tận cùng của động hoa. Một lần lại một lần, để lại vết tích trên người nàng, dịch hoa chảy tràn ra vang lên tiếng nước tanh tách, đẩy hai người lên đỉnh cao dục vọng.

Theo hành động tiến vào càng kịch liệt, bàn tay bóp ngực, lưỡi liếm mút, cắn vào đỉnh ngực hồng, ý thức Nam Ngụy Tử đã tan rã từ lâu, quá sung sướng khiến nàng đã không còn sức phản kháng, chỉ có thể ý thức cắn chặt ngón tay trong miệng.

Chuyện này là chuyện duy nhất nàng có thể làm để chống cự lại dục vọng ham muốn, hoặc là phải nói sự kiêu ngạo của nàng hoàn toàn khuất phục dưới thân y.

Nhiễm Phượng Thâm cho phép nàng duy trì điểm kiêu ngạo này. Nếu muốn ép nàng lên tiếng, y còn nhiều phương pháp nữa. Nhưng chẳng qua là y không cần, thậm chí phối hợp nàng, cho nàng cắn y giải tỏa mỗi hận.

Y liếm làn môi bị cắn phá, đôi mắt hơi sâu, tỏa ra thâm ý khó hiểu. Mà nàng nhắm nghiền mắt, không phát hiện ra vẻ mặt nam nhân đang nhìn nàng.

Rút ngón tay trong miệng nhỏ ra, nơi lửa nóng càng đòi hỏi dịch hoa trong động nhỏ, y như mãnh thú tham lam, cắn nuốt đóa hoa xinh đẹp.

Nam Ngụy Tử bị y hôn đến mức không thở nổi. Nàng mở hé mắt, lại nhìn thấy trong đôi mắt sâu xa của nam nhân như tồn tại điều gì đó.

Nàng còn không kịp tra rõ thì y lại hung hãn tiến vào, thúc mạnh bạo vào thân nàng, nhấn chìm nàng vào sóng tình, khiến nàng không thể chú ý đến cái khác, chỉ có thể theo y trầm mê, mặc y cướp đoạt.

Cho đến khi y no chán, thân thể nàng căng thẳng, dục vọng sôi sục khiến nàng run rẩy. Động nhỏ tham lam nuốt lấy tất cả, thân thể nàng ướt át, nghe nhịp tim y đập mạnh mẽ, Nam Ngụy Tử chậm rãi nhắm mắt...

Nước suối ấm áp khiến nàng thả lỏng cơ thể, cánh tay trắng kiêu ôm lấy nàng, nàng tựa lưng vào bộ ngực rộng rãi, nàng nhắm nghiền mắt, khuôn mặt dán sát vào lồng ngực y, bên tai nghe tiếng tim đập trầm ổn.

Nam Ngụy Tử nhắm nghiền mắt, tâm tư không khỏi bay xa –

Ngày đó, nàng nghe nhịp tim của y, căng thẳng được thư giãn kỳ lạ, ngủ say trong lòng y, lúc tỉnh lại, Kim Lăng đã thay đổi triều đại.

Hoàng đế đột ngột bệnh chết, ngôi vị hoàng đế để trống, Đức Khang đế không có con, chúng thần liên tấu xin Nhiễm Phượng Thâm đăng ngôi, nhưng y lại ủng hộ Vũ Nhi làm hoàng đế, tự nguyện trở thành Nhiếp Chính Vương phụ tá bên cạnh.

Hành động nhường ngôi khiến chúng thần ngạc nhiên, đều cho rằng không được. Nam Phi Vũ không thuộc huyết thống hoàng tộc, làm sao ngồi lên hoàng vị? Nhiễm Phượng Thâm bác bỏ tất cả, để Nam Phi Vũ mặc long bào, đi lên long vị tôn quý.

Đối diện bất mãn của chúng thần, Nhiễm Phượng Thâm chỉ nói một câu “Bổn vương nói có thể là có thể, còn nói thừa thãi, bổn vương không ngại tháo xuống cái đầu các người đang mang.”

Một lời nói ra, chúng thần cũng không dám nhiều lời.

“Nhớ đó, đừng khiến bổn vương nghe câu nào bất mãn với hoàng thượng, nếu không...” Y tươi cười, bàn tay nhẹ nhàng phủ bụi trên ghế dựa, rồi thu tay lại.

Trong nháy mắt, khi y thu tay lại, ghế đàn hương kiên cố lập tức biến thành tro, sắc mặt chúng thần lập tức trách bệch, nhanh chóng quỳ xuống.

“Chúng thần khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lúc nàng tỉnh lại, toàn bộ kết cục đã định, Vũ Nhi thành hoàng đế, mà Nhiễm Phượng Thâm lại cam tâm tình nguyện trở thành Nhiếp chính vương.

“Vì sao?” Nhìn nam nhân, nàng không hiểu vì sao y làm như vậy.

“Vì sao cái gì?” Nhiễm Phượng Thâm ngồi trên ghế, nhìn nàng chất vấn, gương mặt cười nhạt, “Diệt trừ Nhiễm Thịnh Đức, lại để cho Nam Phi Vũ ngồi trên hoàng vị, không phải là mục đích của nàng tiếp cận ta, khuất phục dưới thân ta sao?”

Đúng, đó là mục đích của nàng.

Đúng là lời nói của Nhiễm Phượng Thâm không ngoài ý muốn của nàng. Với sự sâu sắc của y, nàng không cảm thấy bản thân có thể qua được ánh mắt y, nhưng nàng bất ngờ với hành động của y.

Nàng không hiểu tại sao y giúp nàng?

Thậm chí trở thành Nhiếp Chính Vương áp chế những bất mãn của đại thần, còn ngồi trên, cho dù chúng thần có ý định cũng không dám nói ra.

Huống chi y còn nói, hoài nghi hoàng đế chính là hoài nghi y.

Hành động của y khiến Nam Ngụy Tử khó hiểu. Y biết rõ nàng tiếp cận y là không có ý tốt, nhưng lại dung túng nàng, thậm chí còn giúp nàng. Trong nửa năm gần gũi y đã giúp nàng đạt được mục đích, mà còn tự mình trao hoàng vị cho nàng.

Mọi người thêm muốn hoàng vị, mà y lại coi như không. Bởi vì y không cần ngồi trên ngai rồng, cũng có quyền lực của đế vương.

Chỉ cần Nhiễm Phượng Thâm còn ở đây, Vũ Nhi sẽ không là đế quân chân chính, binh quyền trên tay y như mặt trời ban trưa, đúng là mối nguy hiểm tiềm ẩn.

“Tiếp theo nàng muốn làm thế nào? Giết ta sao?” Y cười nói, đưa tay ôm nàng vào lòng, ngón tay nắm giữ lọn tóc trước ngực nàng.

“Không” Nam Ngụy Tử không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi trên chân y, “Ta cần ngài giúp ta.”

Vũ Nhi còn nhỏ, thế cục triều đình vẫn chưa ổn định, nàng vẫn cần y.

Huống chi năng lực hiện tại của nàng hoàn toàn không đụng được đến y. Nàng hiểu rất rõ, ở trong mắt y, e rằng nàng và Nhiễm Thịnh Đức cũng giống nhau, đều là tổ kiến trong tay y, y nhẹ nhàng bóp nghiền, cũng khiến bọn họ kẻ cần cái chết.

“Hả?” Nhiễm Phượng Thâm nhíu mày.

“Vũ Nhi vẫn còn nhỏ, nó không hiểu gì hết, ta hi vọng ngài có thể tự mình dạy dỗ nó. Còn có... Nhạc Nhi, ta muốn để nàng đi theo ngài, để ngài dạy nàng võ nghệ và cách dụng binh.” Bọn họ không thể không dựa vào thế lực của y. Nếu không có Nhiễm Phượng Thâm, chỉ sợ tánh mạng Vũ Nhi dù là hoàng đế cũng khó bảo toàn. Ngay lúc này, nàng cần y hơn ai hết.

“Nàng muốn ta dạy Nam Phi Vũ trở thành đế vương, dạy Nam Hân Nhạc binh pháp võ nghệ, để nàng ta trở thành tướng quân. Vậy, đến lúc đó có cần cấp cho nàng ta tám mươi vạn binh quyền của Phụ Vương nàng không?” Nhiễm Phượng Thâm hỏi lại, giọng nói từ tốn, khiến người khác không thấy rõ y nghĩ cái gì.

Nam Ngụy Tử không nói, nói ra những lời này, trong lòng nàng cũng không yên, nàng không nắm chắc gì cả, nàng chỉ đánh cá thôi.

“Tại sao ta phải giúp nàng?” Việc này đối với y chẳng có gì tốt, chỉ là chuốc thêm phiền phức.

“Không biết.” Giống như nàng không biết vì sao y để cho nàng lợi dụng như vậy, tâm tư nam nhân này quá khó dò, “Quyết định là quyền của ngài.”

Nàng hất cằm lên, bình tĩnh chờ đợi đáp án của y, chỉ có nàng biết là mình khẩn trương, hô hấp cũng ngừng lại.

“Được.” Rất lâu y mới nhận lời.

Nam Ngụy Tử không tin được “Ngài...” Nhận lời?

“Sao? Không vui hả?” Nhiễm Phượng Thâm nhìn gương mặt nhỏ kinh ngạc, vẻ mặt hoảng hốt của nàng khiến y vừa lòng, khoe miệng nhếch lên “Nàng muốn gì ta đều cho người hết.”

“Vì... vì sao?” Nàng nhíu mày nghi ngờ “Bởi vì gương mặt này à?”

Nàng chỉ có thể nghĩ đến đây, trừ điều này ra, nàng không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Có điều nàng không xác định được, nàng không cảm thấy y là người sẽ bị sắc đẹp mê hoặc. Hành động của y quá khó đoán, khiến cho người khác ko thể nắm bắt được.

“Đúng” Y không phủ nhận “Cái giá là nàng thuộc về ta.”

Ngón tay cầm mắt cá chân của nàng, vượt qua vòng ngọc “Chỉ cần vòng ngọc này còn ở trên người nàng, thì nàng là của ta.”

Ánh mắt nàng nhìn vòng ngọc. Vòng ngọc xinh đẹp giống như một vật giam cầm, khóa chặt lấy nàng. Nàng nắm tay lại, không chút chần chờ “Được.”

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, mặc kệ y muốn gì. Chỉ cần y đồng ý giúp nàng, nàng bằng lòng trở thành đồ chơi của y. Chỉ cần người thân của nàng bình an, nàng có trả giá lớn như thế nào cũng được.

“Ta muốn gặp Nhạc Nhi.” Nàng yêu cầu.

Nhiệm Phượng Thâm không hỏi nhiều, dẫn nàng tiến cung, đã nửa năm rồi nàng chưa gặp muội muội.

“Tỷ tỷ.” Nam Hân Nhạc thấy nàng, trên gương mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Nhưng nhìn thấy Nhiệm Phượng Thâm đứng sau Nam Ngự Tử, nàng không khỏi sững sờ, trong mắt hoài nghi.

“Nhạc Nhi.” Nam Ngự Tử ngồi xuống, tay vượt nhẹ đỉnh đầu muội muội. “Tỷ tỷ hỏi muội, muội muốn tiếp tục làm công chúa, hay là theo Nhiếp Chính Vương?”

Nàng uội muội lựa chọn.

Nam Hân Nhạc ngẩn người, nàng liếc mắt nhìn Nhiệm Phượng Thâm một cái, lại nhìn Nam Ngự Tử, trong đôi mắt tím của tỷ tỷ có vẻ mệt mỏi.

Nửa năm không gặp, tỷ tỷ thay đổi trở nên đẹp hơn, vẫn tôn quý như cũ, chỉ là gương mặt không còn tang thương như trong dĩ vãng.

Nàng cắn môi, cầm tay tỷ tỷ. “Muội muốn theo Nhiếp Chính Vương.”

Nam Ngự Tử không bất ngờ với đáp án của Nam Hân Nhạc. Nàng nhìn muội muội cầm chặt tay, trong đôi mắt đen có phần kiên định.

Muội sẽ bảo vệ tỷ, bảo vệ Vũ Nhi – Ánh mắt muội muội nói cho nàng biết như thế.

Nàng mỉm cười nhưng tim rất đau. Kết quả này là nàng muốn, nàng muốn Nhạc Nhi theo Nhiệm Phượng Thâm, nàng muốn Nhạc Nhi làm tướng quân, nàng muốn củng cố ngôi vị hoàng đế của Vũ Nhi. Rồi một ngày kia.... Nàng muốn bỏ chướng ngại cuối cùng.

Hai năm sau, nàng kế nhiệm thánh nữ, đồng thời Bắc Man Di quy hàng. Trong nháy mắt, uy vọng của nàng đẩy lên tới cao điểm, nhân dân tín ngưỡng nàng, tin tưởng nàng bảo hộ mới có thể đánh thắng trận.

Nàng quay đầu nhìn gương mặt Nhiệm Phượng Thâm cười nhạt, trong lòng lại vô cùng lạnh lẽo.

Nàng nhớ tới hành động của y gần đây. Y thường dùng bề câu đưa tin liên lạc với người khác, thậm chí sai phó tướng dưới tay y âm thầm lĩnh quân đến Phương Bắc, còn phái khá nhiều ảnh vệ đi theo...

Nam Ngự Tử lập tức hiểu rõ, y đã tính từ lâu, chính là muốn ngày nàng kế nhiệm, hàng phục Man Di, nâng cao danh vọng cho nàng, để danh Thánh nữ vang xa.

Nàng không nhìn nữa, trong lòng không ngừng run rẩy, nam nhân như vậy quá đáng sợ. Kim Lăng với Bắc Man Di chinh chiến mười năm, y dùng sáu tháng ngăn ngừa công phá man tộc. Mà còn không tự mình lĩnh quân, chỉ ở nơi xa làm mỗi nhử.

Ánh mắt Nam Ngự Tử lạnh lùng, chỉ cần có Nhiệm Phượng Thâm ở đây, Vũ Nhi sẽ không được chân chính làm hoàng đế, Nhiệm Phượng Thâm tuyệt đối phải biến mất...

“Nghĩ gì vậy?”

Biết nàng thức dậy từ lâu, Nhiệm Phượng Thâm vốc nước suối màu trắng ngà. Bàn tay hơi nghiêng, để nước suối ấm nhỏ giọt trên da trắng mịn màng, ngón tay vuốt lên vết cắn trên vai.

Không chỉ có vai, tất cả trên người nàng đều chi chít vết tích của y, làn da trắng nõn gần như không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Y nhếch môi gian tà, cúi đầu cắn mạnh trên vết răng cũ.

Đau đớn trên vai khiến nàng nhúm mày, Nam Ngự Tử mở hé mắt, nhìn lại đôi mắt đen sâu thẳm. Mười năm rồi, nàng luôn mặt đối mặt nhìn y như vậy, lại không cách nào nhìn thấu suy nghĩ của y.

Y luôn thuận theo lời nàng, nàng muốn, hai tay y đều dâng cho nàng.

Y dạy Vũ Nhi cách làm đế vương, tiêu diệt những quan thần có lòng phản với Vũ Nhi, dần dần không có ai dám dị nghị gì đối với Vũ Nhi nữa. Một mặt là sợ Nhiễm Phượng Thâm, một mặt là Vũ Nhi ko còn nhỏ tuổi, đã dần dần có phong phạm quân vương.

Y đối với Vũ Nhi rất tốt, không hề giấu tòi và đối với Nhạc Nhi cũng vậy. Lúc Nhạc Nhi trở thành tướng quân, nàng lên tiếng muốn y cho Nhạc Nhi tám mươi vạn binh mã, mắt y cũng không chớp, lập tức ném binh phù cho Nhạc Nhi.

Nghĩ đến muội muội, mắt tím hơi trĩu nặng, một năm trước Nam Hân Nhạc đã rời khỏi. Còn tám mươi vạn binh mã trong tay Nam Hân Nhạc, Nhiễm Phượng Thâm cũng không có thu hồi, mà là giao thẳng cho hoàng đế.

“Tám mươi vạn binh mã này là những kẻ trung thành với Nam Vương. Bọn họ trung thành với hoàng triều, lại càng tôn kính Nam Vương. Trong lòng bọn họ chỉ có Nam Vương mới là tướng quân của bọn họ. Không phải người của ta, ta không hứng thú lãnh đạo, binh phù này ta giữ cũng ko dùng.”

Đây là những lời nói lúc Nhiễm Phượng Thâm giao binh phù cho Vũ Nhi.

Tâm tư Nhiễm Thịnh Đức lại cần đến tám mươi vạn binh mã, nhưng y lại không đặt vào trong mắt. Nam Ngự Tử thật không hiểu, có điều gì đáng để Nhiễm Phượng Thâm coi trọng đây?

Quyền thế, danh lợi, y đều có, lại không thấy y để ý, kể cả ngôi vị hoàng đế y cũng khinh thường, chấp nhất duy nhất chỉ có...

Trong lòng run nhẹ, nàng lườm y.

“Sao vậy?” Trong mắt nàng lóe lên sự bối rối khiến y nhướng mi. Những năm gần đây cảm xúc của nàng luôn yên lặng, nàng càng ngày càng giống y, nghĩ cái gì cũng không lộ ra ngoài. Ngoại trừ bị tình dục thô vờ, nếu không, rất ít khi nhìn thấy biểu cảm của nàng – Ngoại trừ Nam Phi Vũ và Nam Hân Nhạc.

Chỉ có khi nàng đối diện với người thân mới có vẻ mỉm cười hiếm thấy. Đó là những người đặc biệt của nàng, mà đối với y, nàng mãi mãi ngạo nghễ nhìn như vậy.

“Không có gì.” Nam Ngự Tử mở mắt, buồn cười với ý nghĩ của chính mình. Phủ Đông Lăng Vương có đến vài trăm thị thiếp, trước đó vài ngày lại có một số đồng mỹ nhân được y nạp vào hậu viện Vương phủ. Việc Nhiếp Chính Vương phong lưu ở hoàng triều này ai ai cũng biết.

Y vẫn quần lầy nàng, chỉ vì nàng chưa già mà thôi. Nàng không khờ dại nghĩ dung mạo của mình có thể mê hoặc được y. Nhiễm Phượng Thâm không phải nam nhân ngu xuẩn bị sắc đẹp mê hoặc. Người như y, nàng hoài nghi thật sự nữ nhân nào có thể khiến y động lòng?

Nam Ngự Tử đẩy y ra, nhịp tim yên tĩnh này khiến nàng cảm thấy chán ghét, nàng chạy ra khỏi bể, hai bắp đùi bủn rủn khiến nàng nhúm mày, có điều còn có thể chịu được.

Lúc nàng bước đi, vòng ngọc ở mắt cá chân thỉnh thoảng va chạm, phát ra tiếng leng keng, âm thanh này mặc kệ đã nghe bao lâu cũng khiến nàng cảm ghét.

Nàng cầm lấy quần áo mặc vào, do tóc còn ướt nên làm áo cũng ướt theo. Nàng muốn búi tóc lên, một đôi tay lại nắm giữ mái tóc dài, cầm miếng khăn bao phủ, dịu dàng giúp nàng lau khô.

“Không cần.” Nam Ngự Tử nhanh chóng đẩy tay y ra, lông mày bất giác cau lại “Tự ta làm được.”

Y muốn giúp nàng lau khô tóc... Việc này không phải việc nên có giữa bọn họ.

“Hử?” Nhiễm Phượng Thâm nhướn mày, cười như không cười “Ngụy Tử, ta có cho nàng quyền cự tuyệt sao? Lại đây.”

Vì lời nói của y mà mắt tím trở nên lạnh lẽo, cũng không nhiều lời, nàng đi đến gần y, cho y lau giúp mái tóc dài.

Ngón tay cái miết lên tóc tơ, môi y kề sát tai nàng “Thế nào? Tức giận hả?” Y nhìn ra ánh mắt lạnh lẽo của nàng.

“Không dám.” Nàng trả lời lạnh nhạt, ánh mắt chế giễu. Nàng chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ, làm sao dám tức giận với chủ tử nắm quyền sinh tử của nàng?

“Ừ.” Y không thèm để ý giọng điệu của nàng, hoặc là phải nói đã quen rồi. Cánh tay nắm lấy eo nàng, y siết chặt vào. “Là gần đây ta quá chiều chuộng nàng sao?”

Kể từ sau khi Nam Hân Nhạc rời khỏi, càng ngày nàng càng không biết nghe lời, thái độ càng lạnh nhạt với y hơn lúc trước.

“Gần đây nàng không còn ngoan ngoãn nữa.” Y như than thở, Nam Ngụy Tử nghe được trong cách nói của y có phần không vui, trong lòng hồi hộp.

Biết rằng trêu chọc y không có lợi gì ỉn, chỉ là tính kiêu ngạo không cho phép nàng yếu thế, “Ta nghĩ trong Vương Phủ có biết bao thị thiếp chờ đợi ngài sủng ái, mỹ lệ dịu dàng không thua kém một Ngụy Tử này.”

“Rất là nhiều.” Nhiễm Phượng Thâm không phủ nhận, nói gần như vui vẻ “Bốn vương gần đây mới nạp một số mỹ nhân danh ki làm thiếp. Trong đó có một hoa khôi kiêu diễm nhất thiên hạ, tính tình dịu dàng lại xinh đẹp khiến cho bốn vương vui vẻ, nàng ta múa rất đẹp, Ngụy Tử muốn xem không?”

“Không, Ngụy Tử không có hứng thú với múa...”

“Ngày mai là sinh nhật bốn vương.” Nhiễm Phượng Thâm cắt ngang lời nói của nàng, gương mặt anh tuấn kề sát gần cổ trắng nõn, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng. “Ngụy Tử quên rồi sao?”

Nam Ngụy Tử không nói, làm sao nàng quên. Mỗi lần sinh nhật y, nàng nhất định phải tự chuẩn bị thức ăn, y sẽ đến Bạch Tháp, dùng xong bữa sẽ hưởng dụng đồ chơi là nàng.

“Tối mai bốn vương sẽ không đến đây...” Y dừng lại, cảm nhận được thân thể yếu kiêu giảm bớt căng thẳng, y mới chậm rãi lên tiếng “Nhưng mà, nàng phải đến vương phủ.”

Cái gì? Nam Ngụy Tử không muốn, “Vương gia quên rồi, nơi mà Thánh nữ có thể đi chỉ có Bạch Tháp và Hoàng cung thôi.” Trừ phi tế thần, còn ngoài ra nàng cũng không thể ra ngoài.

“Gần đây phương bắc không có yên tĩnh nữa, dường như là tàn dư của Man Di lại ngung phá rối...”

Hử? Nam Ngụy Tử lập tức nhíu mi. “Có phái ảnh vệ đi điều tra không?” Nếu như Man Di thật đội mồ sống dậy cũng không hay, mà nước Vệ cũng là ở phương bắc. Năm ấy tuy nước Vệ đầu hàng, nhưng dã tâm vẫn còn tồn tại, chỉ là bề ngoài khuất phục mà thôi. Nếu bọn họ và Man Di liên kết lại thì rất khó đối phó.

“Ngày mai đến Vương phủ chúc thọ bốn vương.” Nhiễm Phượng Thâm cắn nhẹ lỗ tai nàng “Chỉ cần nàng đến, ta sẽ cho nàng biết kết quả điều tra.”

“Ngài...” Nam Ngụy Tử trừng mắt nhìn y.

“Sao hả? Thật ra bốn vương rất muốn Thánh nữ đến thưởng thức tài nghệ múa của thị thiếp mình, hi vọng thánh nữ sao khi xem xong, có thể tự mình múa lại cho bốn vương xem, để chúc thọ bốn vương.” Nhìn tức giận trong mắt nàng, y nói thêm một câu “Nhưng không được mặc gì.”

Nam Ngụy Tử nắm chặt lòng bàn tay.

“Yên tâm, nàng nhảy múa chỉ có bốn vương mới được xem.” Nhiễm Phượng Thâm cười gian, nhưng anh tuấn khiến người ta không thể dời mắt.

“Ta không nỡ để người khác thấy vẻ đẹp của nàng.” Y hôn lên môi mím chặt, đầu lưỡi nhẹ liếm qua cánh môi, giống như đùa thú cưng trong lòng bàn tay.

“Nhận được quà mừng thọ, bốn vương lập tức cho nàng cái nàng muốn, sao hả?” Y đợi đáp án của nàng.

Nam Ngự Tử cắn chặt răng, ánh mắt cực lạnh, nàng rũ mắt, cố hết sức đè nén lửa giận.

Rất lâu sau, nàng mới thả nắm tay ra, chậm rãi mở miệng “Ta sẽ đi.” Lạnh lùng thốt ra câu này, nàng kéo tay y ra, cất bước đi vào trong phòng.

Sau khi nàng đi khỏi, Nhiễm Phượng Thâm cười ẩn ý, cúi đầu nhìn khăn ướt trên tay, trên đó vẫn còn vương hương thơm của nàng.

Ngửi lấy mùi hương, đôi mắt đen thăm thẳm lóe lên sự khó hiểu.

5. Chương 5

Nhiễm Phượng Thâm quyền thế ngút trời, từ vài tháng trước, chúng thần triều đình đã chuẩn bị hậu lễ cho yến tiệc hôm nay tại Vương Phủ, chúc mừng đại thọ Nhiếp Chính Vương.

Giờ phút này phủ Đông Lăng Vương ca múa tưng bừng, quan viên ngồi hai bên chúc mừng, vui vẻ xem vũ cơ ca múa, uống rượu nói chuyện phiếm.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Nghe hoàng đế đến, bọn họ vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ.

“Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Giọng nói Nam Phi Vụ lạnh lạnh, trên người mặc hoàng bào kim long, đầu đội mào vàng, dung mạo tuấn tú, khí chất cao quý, nhìn hòa nhã nhưng lộ ra khí thế bức người của quân vương.

Y quay người lại đưa tay về phía kiệu, cung nữ lập tức vén màn mỏng lên, một cánh tay dài trắng trẻo đưa ra, đặt trên tay Nam Phi Vụ, bóng dáng thướt tha bước ra khỏi kiệu.

Trên sân mọi người lập tức nín thở.

Nam Ngự Tử mặc bào phục Thánh nữ, ống tay áo rộng lớn có tơ vàng quấn quanh, váy áo màu xanh nhạt có hoa văn xinh xắn. Mào dây vàng buông rơi phát ra những tiếng linh kinh theo động tác của nàng. Tóc đen xòa ra như thác nước, trước trán có đeo một dây ngọc, khăn che màu vàng phủ lên gương mặt nhỏ nhắn. Mắt mở to, trên mặt chỉ thấy rõ một đôi mắt quyến rũ muôn phần.

“Chúng thần khấu kiến thánh nữ.” Chúng thần tôn kính quỳ xuống, sùng kính nhìn Nam Ngự Tử, không dám có một ánh mắt lãng mạn.

Bàn tay Nam Ngự Tử nhẹ giờ lên.

“Hãy bình thân.” Nam Phi Vụ thay nàng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về Nhiễm Phượng Thâm đang ngồi trên ghế chủ, thân là thiên tử lại khom người hành lễ. “Hoàng thúc, trăm chúc người phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn.”

“Hoàng thượng long trọng rồi.” Nhiễm Phượng Thâm lên tiếng, thần thái ngông cuồng lười nhác, dường như y mới đúng là quân vương.

“Hoàng thúc cũng như là phụ thân của trăm, điều này nên làm mà.” Nam Phi Vụ mỉm cười, không vì Nhiễm Phượng Thâm vô lễ mà nóng giận.

“Thánh nữ cũng đến Đông Lăng Vương phủ, bốn vương thật sự thụ sủng nhược kinh*.” Cười nhạt, Nhiễm Phượng Thâm nhìn trên người Nam Ngự Tử. (* được sủng ái mà lo sợ.)

Nam Ngự Tử rũ mắt, khẽ nói sau khăn che mặt “Chúc mừng đại thọ Nhiếp Chính Vương.” Âm thanh bình thản như trận châu đổ xuống, mượt mà dễ nghe.

Nhiệm Phượng Thâm nghe ra giọng điệu của nàng có phần lạnh nhạt, môi cười vui vẻ, y đứng dậy, nhường ghế chủ “Hoàng thượng mời ngồi.”

Hành động của y làm Nam Phi Vũ sững sốt, cá tính ngông cuồng của hoàng thúc làm sao nhường ghế cho người khác, cho dù y là hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Nhưng y cũng không nói nhiều, chỉ tiến lên ngồi vào ghế chủ.

Nhiệm Phượng Thâm giơ tay bảo người bên cạnh chuẩn bị bàn và ghế dựa “Mời Thánh nữ.” Y giơ tay.

“Đa tạ Nhiếp Chính Vương.” Nam Ngụy Tử bước qua y. Khi đi qua, tay y nhẹ nhàng sờ tóc nàng.

“Ngụy Tử, ta chờ mong điệu múa của nàng.”

Nàng mím môi, bàn tay trong tay áo nắm chặt. Lúc nàng ngồi xuống, Nhiệm Phượng Thâm cũng ngồi vào ghế dựa bên cạnh nàng. Hai người tựa vào nhau rất gần, người hầu bên cạnh đứng thẳng, vừa vặn che khuất tầm mắt phía dưới. Rõ ràng công khai nắm tay nàng.

Y lớn mật khiến nàng kinh ngạc, vội vàng nhìn bốn phía, thấy người hầu vừa vặn căn hết ánh mắt xung quanh, lúc này mới yên tâm. Nhưng như vậy cũng quá là nguy hiểm. Nam Ngụy Tử lập tức vùng vẩy muốn rút tay ra, y lại nắm chặt, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn y “Buông tay.”

Nhiệm Phượng Thâm uể oải nhún mày “Đừng lo, bọn họ sẽ không nhìn thấy.” Ngay cả người trong vương phủ, cho dù nhìn thấy cũng không dám nói cái gì.

“Nhưng mà nàng cứ vùng vẩy như vậy, ta cũng không dám bảo đảm.” Y cười cảnh cáo.

Nam Ngụy Tử cắn răng, lập tức quay đầu, không nhìn y nữa, mặc cho y nắm tay.

“Vậy mới ngoan.” Y cười, ý bảo thọ yến tiếp tục, cho chúng thần ngồi xuống, đàn trúc vang lên, vũ cơ lại tiếp tục nhảy múa.

Nhiệm Phượng Thâm cầm ly rượu, nhám nháp một chút, y không hứng thú với vũ cơ bên dưới. Đôi mắt đen chỉ nhìn Nam Ngụy Tử, ngón tay cứ miết lòng bàn tay mềm mại của nàng

Nam Ngụy Tử không thèm đếm xỉa ngứa ngáy trong lòng bàn tay. Nhưng ánh mắt y cứ nhìn người bên cạnh khiến Nam Ngụy Tử không chịu được nữa “Vương gia, vũ cơ của ngài đang khiêu vũ phía dưới để ngài vui. Ngài không vui vẻ thưởng thức mỹ lệ của các nàng sao?”

“Các nàng không đẹp bằng nàng, mà bốn vương cũng có hứng thú với điệu múa của nàng hơn.” Đan tay vào tay nàng, mười ngón nắm chặt, nói năng bừa bãi “Ngụy Tử có chuẩn bị xong để khiến bốn vương vui vẻ chưa?”

Nam Ngụy Tử mím môi, lạnh lùng nói “Nếu nước Vệ và Man Di liên minh, đối với Kim Lăng hoàng triều không có gì tốt, Nhiếp Chính Vương không thèm để ý sao?” Biết rõ tình hình phương bắc không an ninh, y vẫn xem như không có chuyện gì, thậm chí lấy chuyện trọng đại vậy ra đùa giỡn, bắt nàng làm mình hài lòng.

“Có thánh nữ ở đây, bốn vương cần gì để ý.” Đối với an nguy của Kim Lăng, đời sống của dân chúng có tốt đẹp hay không, nàng là người quan tâm hơn ai hết. “Ngụy Tử, nàng và Nam Vương thật là giống nhau.”

Cho dù căm ghét, nhưng nàng lại mang dòng máu của Nam Vương, trung thành với hoàng triều.

Nghe y nhắc tới Phụ Vương, đôi mắt có phần lạnh lẽo, nàng lạnh lùng nhìn y. “Sai rồi, ta không giống Phụ Vương.” Phụ Vương ngu trung với hoàng tộc, nàng thì không.

“Ta quan tâm là Vũ Nhi, ta muốn y yên ổn ngồi trên hoàng vị, ta muốn y chân chính trở thành hoàng đế. Điều gì uy hiếp đến hoàng vị của y, ta đều sẽ trừ khử.” Nàng không giống Phụ Vương, Phụ Vương vì giang sơn Nhiếp Thị, mà nàng muốn Kim Lăng trở thành Nam gia.

Nhiệm Phượng Thâm bình tĩnh nhìn nhau với nàng, thấy vẻ lạnh lùng trong mắt nàng, nhìn nàng nén hận, y cười khê “Bao gồm cả bốn vương sao?”

Nàng còn chưa trả lời, âm nhạc ngưng lại, vũ cơ đứng thẳng ở hai bên, một nữ tử từ chỗ tối đi ra, khi nàng ta xuất hiện, chúng thần kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng ta.

Nữ tử mặc vũ y màu đỏ, lộ ra cái eo thon nhỏ, phía dưới mặc một chiếc váy mỏng, ở 2 mắt cá chân mang một hai cái chuông, sắc đẹp mê hồn trong ánh đèn càng tuyệt đối khiến người ta động lòng.

Tiếng trống vang lên, nữ tử nâng tay vung ra tay áo màu đỏ, mũi chân bước nhẹ, tiếng chuông vang theo tiếng trống, chân nhấc lên biểu diễn điệu múa lộng lẫy. Vũ cơ bên cạnh cũng nhảy múa theo, tay áo bay phát phơ, khiến người ta không thể chớp mắt.

Nữ tử này là hoa khôi mà Nhiễm Phượng Thâm đã nói sao?

Nam Ngụy Tử nghĩ, tay bị nắm đột nhiên có hơi nóng ẩm ướt, nàng nhanh chóng quay đầu ” Nhiễm Phượng Thâm.” Y lại lớn mật như vậy.

Nhiễm Phượng Thâm nhẹ mút tay nàng. Ngược lại với sự khấn trương của nàng, y vẫn tự nhiên, nói ngụ ý “Ngụy Tử, điều nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng.”

Ánh mắt nóng bỏng khiến tim nàng đập mạnh, Nam Ngụy Tử nhú mày, khó khăn trốn tránh ánh mắt của y.

Lúc này, một mũi dao bạc bay về phía nàng.

Nam Ngụy Tử ngừng ra, lúc mũi dao đến gần, ly rượu đột nhiên bay ra, đánh văng âm khí.

Nữ tử mặc áo đỏ lập tức vung ra tay áo, trong tay áo có một lưỡi kiếm bay ra, vũ cơ bên cạnh cùng với ban nhạc cũng tấn công theo, đồng loạt chiến đấu.

Biến hóa bất chợt khiến mọi người kinh ngạc.

“Thích khách.” Lập tức có người hô to. “Mau bảo vệ hoàng thượng, bảo vệ thánh nữ.”

“Vũ nhi” Nam Ngụy Tử kinh hoảng nhìn về phía Nam Phi Vũ.

“Đừng lo.” Nhiễm Phượng Thâm giữ chặt nàng, ảnh vệ trong bóng tối xuất hiện, bảo vệ hoàng đế, chiến đấu với thích khách.

“Vương gia.” Một số ảnh vệ đi đến trước mặt Nhiễm Phượng Thâm.

“Bảo vệ thánh nữ.” Nhiễm Phượng Thâm ra lệnh, lưỡi dao sắc bén từ tay áo đỏ tấn công về phía y. Y nghiêng người, né được đòn tấn công, đầu ngón tay búng một viên bi, kiếm ở tay áo lập tức bị gãy.

Vũ khí bị phá, vẻ mặt nữ tử không thay đổi, trở tay tiếp tục tấn công, hai lưỡi dao sắc bén từ cổ tay áo bay ra, song kiếm cùng đâm đến Nhiễm Phượng Thâm.

Gương mặt điển trai mỉm cười, Nhiễm Phượng Thâm né được ảnh kiếm, tư thế y cẩn thận không để bị thương.

Y né tránh thần tốc, nhìn đến số thích khách vây quanh Nam Ngụy Tử, liền thấy ảnh vệ bảo vệ Nam Ngụy Tử đứng phía sau, giao chiến với thích khách.

Đột nhiên ảnh vệ bảo vệ Nam Ngụy Tử đau đớn phun ra máu đen, không nghĩ đến kẻ địch dùng độc, bọn họ bất ngờ không phòng ngự, thích khách lập tức tấn công Nam Ngụy Tử.

Về mặt Nhiễm Phượng Thâm lạnh lùng, đá bay lưỡi dao sắc bén đâm tới, quay người giao đấu với thích khách đang vây quanh Nam Ngụy Tử, kiếm trong tay lóe qua, thích khách không kịp phản ứng liền phun ra máu tươi.

“Ngụy Tử, nhắm mắt lại.” Biết nàng không thể thấy máu, Nhiễm Phượng Thâm quát khẽ.

“Ta không sao, bảo hộ hoàng thượng.” Nam Ngụy Tử trắng bệch, bình tĩnh trả lời, nàng không màng quan tâm đến mình, chỉ sợ thích khách làm Nam Phi Vũ bị thương.

Vũ Nhi tuyệt đối không thể xảy ra việc gì.

Nàng khẩn trương nhìn về phía Nam Phi Vũ, khi thấy y yên bình được bảo vệ ở phía sau, nàng mới yên tâm. Mà khắp nơi máu tươi văng tung tóe, còn có một thi thể ngã xuống.

Cắn chặt môi, nàng gần như không thể động đậy.

Nữ tử áo đỏ thấy tình trạng như vậy, liền phi thân đâm về phía nàng.

Đôi mắt Nhiễm Phượng Thâm lạnh lẽo, lưỡi kiếm quét nhẹ, kiếm đâm đến nữ tử đang bay đến, nào ngờ đồng bọn của ả lại phi thân ngăn kiếm, liều chết trì hoãn y.

“Cút.” Y quát lên, ánh kiếm xẹt qua, thích khách bao vây chỉ thấy tia sáng bạc lóe lên, đầu lập tức rơi xuống đất, bóng dáng quỷ mị bay về phía Nam Ngụy Tử, nhưng kiếm của nữ tử sao nhanh hơn y.

Nhiễm Phượng Thâm không chút chần chờ, đâm thẳng lưỡi kiếm đâm vào tim từ sau lưng nữ tử. Nữ tử rên một tiếng, lưỡi dao trong tay vẫn không ngừng, đâm thẳng đến cổ họng Nam Ngụy Tử.

Nam Ngụy Tử đứng ngơ ngẩn tại chỗ, cho đến khi một cánh tay trắng kiện ôm nàng lại, bàn tay giữ phía sau đầu nàng, khiến má nàng dán sát vào trong ngực.

Nhịp tim quen thuộc làm nàng dần dần hoàn hồn. “Nhiễm...” Nàng đang muốn lên tiếng, mắt lại thấy một lưỡi dao sắc bén đâm thủng bả vai y.

Nàng mở to mắt, nhìn máu từ lưỡi dao sắc bén rỉ ra.

“Không sao, nhắm mắt lại.” Y tỉnh táo lên tiếng, gương mặt không vì bả vai bị thương mà biến sắc, vẫn thông thả ung dung.

Nam Ngụy Tử nhìn áo bào đen từ từ thấm ra ít máu liền run rẩy không thôi, mà trên mặt đất toàn là thi thể nữ mặc áo đỏ.

Khung cảnh hiện lên mờ mịt trong trí óc, lưỡi dao trong tay nữ tử bay đến nàng, rồi mới... rồi mới... nàng bị y ôm trong lòng... Nam Ngụy Tử chấn động nhìn y.

“Ngài...” Nàng hé miệng, không nói nên lời, nàng không thể tin được...

Vậy mà y lại thay nàng đỡ kiếm?

Nhiễm Phượng Thâm nhíu mày, kiếm trên bả vai đã rút ra, băng vải quấn quanh từ vai trái đến ngực, mất máu quá nhiều khiến mặt y trắng bệch, chu sa ở mi tâm đỏ tươi như máu, gương mặt tuần tú lại lộ ra chút dị dạng.

Nam Ngụy Tử đứng một bên, chăm chú nhìn bả vai bị thương của y, ánh mắt phức tạp.

“Vương gia, tất cả thích khách đều bị chế ngự, nhưng toàn bộ đã cắn thuốc độc tự vận, thuộc hạ không ngăn cản kịp.” Nhiễm Ngũ cúi đầu nói.

“Thân phận Diễm Cơ ra sao?”

“Thuộc hạ hỏi qua ma ma ở thanh lâu, ma ma nói, nửa năm trước Diễm Cơ xuất hiện tại cửa, bán mình cho thanh lâu, về lai lịch Diễm Cơ, người thanh lâu không hề biết. Thuộc hạ thấy sắc mặt của bọn họ không giống nói dối, đám vũ cơ kia cũng là do Diễm Cơ an bài, do thuộc hạ lơ là, xin Vương gia giáng tội.”

Về mặt Nhiễm Phượng Thâm không đổi, chỉ thản nhiên lên tiếng “Lui xuống đi.”

“Vâng.” Nhiễm Ngũ cung kính lui ra.

Nhiễm Phượng Thâm mở hé mắt, nhìn Nam Ngụy Tử, môi cười nhạt. “Do bổn vương lơ là, để cho thích khách lẫn vào Vương phủ.”

Nam Ngụy Tử cắn môi, nàng không quen nhìn sắc mặt y tái nhợt, nàng chưa bao giờ thấy y bị thương, trong mắt nàng y là người đáng sợ, không có gì là y không thể làm. Tâm cơ kín đáo, bất cứ chuyện gì cũng nằm trong bàn tay y, y là kẻ mạnh, mạnh đến mức khiến người khác sợ hãi.

Nàng chưa bao giờ nghĩ y giống như người bình thường, có một ngày sẽ bị thương, hơn nữa thương tích của y là vì....

“Tại sao?” Nàng lên tiếng, hành động của y làm nàng nghi ngờ “Ngài có thể không bị thương.”

Nhiễm Phượng Thâm thần nhiên nhướng mắt. “Rồi nhìn cổ nàng bị lưỡi dao sắc bén đó cắt đi, không thể giữ được cái mạng nhỏ này sao?” Thấy nàng không nói, y cũng cười không ngớt.

“Nàng đã quên, mạng của nàng là của ta.” Từ mười năm trước, lúc nàng tự dâng mình đưa đến cửa, nàng đã thuộc về y. “Chỉ có ta mới có thể quyết định sinh tử của nàng.”

Nam Ngụy Tử nắm tay, căm ghét lời nói của y, nhưng không có cách nào phản bác, nàng chỉ có thể nói lạnh lùng “Ta không muốn nợ ngài.”

“À.” Lời nói của nàng làm y nở nụ cười, gương mặt điển trai cân nhắc “Ngụy Tử, hiện tại nàng mới nói lời này sao?”

Dường như nàng đã quên, nàng và đệ muội có thể sống đến ngày hôm nay là nhờ vào ai?

Đương nhiên Nam Ngụy Tử hiểu rõ ý của y, cũng biết mình thật là buồn cười, từ lúc nàng khuất phục dưới thân y, nàng không thể nào còn thuộc về mình.

Nhưng nàng duy trì cao ngạo, nàng không muốn thừa nhận, cũng không thể biến đổi được sự thật.

Nàng là đồ chơi của y, chỉ có y mới có thể lựa chọn muốn hay không, nàng không có quyền xen vào, nào có cái gì thiếu nợ? Nàng không có tư cách nói lời đó. Mười năm trước, nàng đã vứt bỏ toàn bộ.

Nhìn gương mặt nàng khuất phục, ánh mắt Nhiễm Phượng Thâm lóe lên, khóe môi cười như không cười.

“Cuối cùng đã nhớ ra thân phận của mình rồi sao?”

Về đùa cợt trên mặt y khiến nàng càng nắm chặt bàn tay lại, nhưng tính khí ngạo nghễ lại không để cho nàng lộ ra vẻ yếu ớt.

Nàng hất cằm lên, mím chặt môi lạnh lùng chế giễu.

“Xem ra ta không cần áy náy vì vết thương trên vai ngài.” Y không phải cứu nàng, mà là cứu đồ vật sở hữu của y.

“Không cần đâu.” Y lại mỉm cười, nói ra vài câu vô tình. “Bốn vương không cần kiểu áy náy buồn cười đó, Ngụy Tử của ta, nàng vẫn khờ dại, chỉ là một vết thương nhỏ mà nàng lại mềm lòng, như vậy làm sao bảo vệ hoàng vị của Nam Phi Vũ? Còn muốn diệt trừ bốn vương?”

“Ta không phải của ngài.” Nàng ghét y kêu nàng như thế. “Ta vĩnh viễn sẽ không thuộc về ngài.”

Cho dù khuất phục y, nàng cũng vĩnh viễn không quên mục đích cuối cùng của mình.

“Hả...?” Y nhíu mày.

Về mặt nàng lạnh lẽo, trong đôi mắt đầy hận thù “Rồi có một ngày, ta sẽ diệt trừ ngài.” Nàng không để cả đời nàng là món đồ chơi của y.

“Bốn vương mỗi mắt mong chờ.” Nhiễm Phượng Thâm cười nhạt. Cho dù đang bị thương, nhưng ngông cuồng của y cũng không giảm, khiến lòng người ta run rẩy.

Nam Ngụy Tử không sợ, lạnh lùng nhìn lại y, tư thái lạnh lùng đầy kiêu ngạo, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, đôi mắt y càng sâu thẳm thẳm.

Nàng nhất định không biết, nàng rất đẹp khi đối đầu với y như vậy, đôi mắt khiêu khích, không chỉ có lạnh lùng mà còn có ngọn lửa bùng cháy.

Nàng như vậy khiến y cười càng vui, chăm chú nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của nàng, mắt y lóe lên một vẻ khó đoán.

Thấy ánh mắt y biến hóa, Nam Ngụy Tử thần thờ, còn chưa kịp hiểu được thì ánh vệ đột nhiên xuất hiện.

“Vương gia, Man Di và nước Vệ đột nhiên liên binh tấn công biên quan, tướng quân thủ thành không kịp phòng bị, hộ thành đầu tiên đã bị công chiếm.”

Đột nhiên phương bắc phát sinh chiến sự, Bắc Man Di yên lặng đã lâu nay lại cùng nước Vệ liên hợp, cùng xuất binh tấn công biên thành phương bắc. Bọn họ nghỉ ngơi đã lâu, lần này càng quét công kích, thần tốc trong hai tháng đã công phá ba tòa thành, chỉ còn Tương Thành cuối cùng, Tương Thành mà bị phá, Phương bắc sẽ bị bọn họ chiếm lĩnh toàn bộ.

Triều đình hoang mang, xưa nay Bắc Man Di thiện chiến, năm ấy chiến tranh với bọn họ, hoàng triều hao tổn khá nhiều. Mà hiện nay bọn họ lại liên quân với nước Vệ, đối với Kim Lăng cực kỳ bất lợi.

“Nếu Tu La tướng quân còn thì tốt rồi.” Tả thừa tướng nhỏ tiếng, đáng tiếc Tu La tướng quân một năm trước đã mất. Nếu không làm gì phải sợ nước Vệ liên quân với Man Di?

“Chúng khanh đừng hoảng, cho dù không có Tu La tướng quân, triều đình ta còn có khá nhiều tướng tài, trăm không tin không thể đối phó với Man Di và nước Vệ.”

Tiểu hoàng đế lên tiếng, khác với kinh hoảng của chúng thần, gương mặt non nớt trầm ổn tỉnh táo, tỏ ra uy nghiêm của quân vương.

“Hoàng thượng.” Một đại thần bước ra. “Nước Vệ và Man Di đồng minh lần này tiến công nhất định là có kế hoạch từ trước, chỉ hai tháng ngắn ngủi đã công phá ba thành, đối với hoàng triều cực kỳ bất lợi. Thần xin thưa, hay là phái binh đàm phán với bọn chúng, có thể không phí người nào, duy trì hòa bình song phương.”

“Cái này tuyệt đối không thể?” Hữu thừa tướng lập tức lên tiếng. “Đàm phán chỉ là cho cọp miếng thịt, Vương Thái Thú muốn hoàng triều hàng phục sao?”

“Hữu thừa tướng nói lời này cũng không đúng...” Vương Thái Thú vội vàng nói. “Ta chỉ cảm thấy tốt hơn là đàm phán, chiến tranh sẽ khiến dân chúng lầm than, có thể tìm ra một kết quả êm đẹp cả hai bên.”

“Làm sao được...”

Các đại thần trở nên âm ỉ, có người đồng ý, có người phản đối, trong phút chốc đại diện ồn ào không ngớt.

“Đủ rồi.” Tiểu hoàng đế khẽ quát.

Chúng thần lập tức im lặng, “Hoàng thượng thứ tội.”

Tiểu hoàng đế đứng lên, gương mặt ôn hòa cúi xuống, y chậm rãi lên tiếng “Vương Thái Thú nói đàm phán, chủ ý này không tệ...”

Vương Thái Thú lập tức đắc ý cười.

“Hoàng thượng...” Tả hữu thừa tướng lo lắng.

“Nhưng mà, Trẫm cũng không phải là một quân vương yếu đuối, người đâu, kéo xuống chém.” Y quát lên.

Vương Thái Thú kinh ngạc ngẩng đầu, “Hoàng thượng tha mệnh...” Y vội vàng hô to, bị thủ vệ mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Hoàng đế ôn hòa xưa nay lại hành động như vậy, chúng thần không khỏi thất kinh.

“Còn ai đòi đàm phán?” Tiểu hoàng đế thờ ơ lên tiếng.

Quan viên mới vừa rồi chủ trương đàm phán đã hoảng sợ cúi đầu, đại diện phút chốc yên tĩnh, không ai dám lên tiếng.

Tiếng cười nặng nề phá tan sự yên tĩnh. “Tốt, tốt, tốt”. Nhiễm Phượng Thâm vẫn trầm mặc ngồi một bên đột nhiên lên tiếng, gương mặt hiện lên sự vui vẻ.

“Hoàng thúc.” Tiểu hoàng đế nghi hoặc nhìn y.

Nhiễm Phượng Thâm đứng dậy, đi xuống phía dưới, quỳ xuống.

“Hoàng thúc, người làm gì vậy?” Tiểu hoàng đế hoảng hốt kêu lên, bị hành động đột nhiên của y dọa không chỉ có hoàng đế mà cả chúng thần cũng vậy.

“Thần tự nguyện xuất binh đến Phương Bắc, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn.”

“Hoàng thúc, người.... Nhưng vết thương trên vai người...”

“Hoàng thượng yên tâm, miệng vết thương đã lành.” Nhiễm Phượng Thâm lên tiếng, đôi mắt đen nhìn thẳng hoàng đế, lại nói. “Xin hoàng thượng cho phép thần xuất binh.”

Tiểu hoàng đế nhìn y, trầm mặc rất lâu, gương mặt điển trai mỉm cười “Được, trăm đồng ý.”

“Khẩu tạ hoàng thượng.” Nhiễm Phượng Thâm cúi đầu, thu ánh mắt lại, môi cười như có điều khó giải.

Không khi biết Ngụy Tử của y biết được sẽ có vẻ mặt ra sao...

Thế mà Nhiễm Phượng Thâm xin cho xuất binh? Mà còn hành lễ quân thần quỳ xin hoàng đế trước chúng thần?

Lúc nghe sự việc này, Nam Ngụy Tử kinh ngạc.

Nàng ngạc nhiên không phải là chuyện Nhiễm Phượng Thâm xuất binh, mà là y lại quỳ xuống với hoàng đế, y tuy là thần tử, nhưng quyền thế cao ngất trời, y luôn luôn không cần hành lễ với hoàng đế, đừng nói là Vũ Nhi, đối với Nhiễm Thỉnh Đức cũng ngang cuồng như vậy, y chưa từng hành lễ quân thần với Nhiễm Thỉnh Đức.

Nhưng y là khom gối quỳ xuống với Vũ Nhi ư? Chuyện này căn bản là y sẽ không làm, mà còn trước mặt chúng thần, với cá tính của y thì làm sao làm chuyện này được?

Nam Ngụy Tử nghi ngờ, không hiểu Nhiễm Phượng Thâm hành động như vậy là có ý gì.

Nàng không cho rằng y vô cớ sẽ làm việc này, y nhất định có mục đích khác.

Cẩn môi, nàng nhíu mày suy nghĩ.

“Sao vậy? Lòng mày nhíu chặt như thế?” Giọng nói trầm thấp vang lên, tiếng bước chân quen thuộc khiến nàng ngẩng đầu.

Y không mặc áo bào đen tôn quý, mà là mặc chiến bào màu đen. Tóc y buộc lên, vẻ kiên quyết của võ tướng phủ lên gương mặt điển trai, chu sa giữ mi tâm khiến y nhìn như thiên thần, cả người tỏa ra khí thế oai nghiêm.

Y như vậy khiến Nam Ngụy Tử cảm thấy xa lạ.

Nàng chăm chú nhìn y, khuôn mặt vẫn cười nhạt như cũ, chỉ là đôi mắt đen sâu như hồ nước, vừa nóng bỏng vừa cuốn hút.

Gần đây y luôn dùng ánh mắt này nhìn nàng.

Nàng tránh không nhìn vào mắt y, nàng không quen với ánh mắt y như vậy. Ánh mắt này khiến tâm tư nàng hỗn loạn, nhưng lại không biết rõ ý đồ của y.

“Ngài có chủ ý gì?” Xuất binh, lại khom gối với Vũ Nhi, y muốn làm cái gì?

“Nàng nói xem.” Y hỏi ngược lại. “Nếu ta nói ta không có ý đồ gì, nàng sẽ tin sao?”

Trên đời này có thể làm nàng tin tưởng chỉ có 2 người, mà Nhiễm Phượng Thâm đương nhiên là không có trong đó.

Nam Ngụy Tử mím môi, không nói một lời, nàng tuyệt đối không tin y làm như vậy không có mục đích.

Ánh mắt của nàng trả lời tất cả. Nhiễm Phượng Thâm nhếch miệng “Nếu đã như vậy, ta có trả lời hay không cũng đâu khác nhau.” Giọng điệu của y chế giễu, bờ môi lại cười nhạt.

“Ngài...” Nam Ngụy Tử tưởng mình nhìn lầm, bởi vì chớp mắt một cái, trên mặt y vẫn là vẻ bốn cột như cũ.

“Ngụy Tử của ta.” Y tiến lên nghịch tóc trước ngực nàng, đôi mắt đen nhìn nàng chăm chú. “Trận này nàng có hi vọng ta thắng không?”

“Đương nhiên.” Trận này tuyệt đối không thể thua.

“Vậy nàng có hi vọng ta sẽ sống sót trở về không?” Y lại hỏi, y cũng đoán được là nàng trầm mặc. Y cười nhẹ, lại hỏi “Nàng cảm thấy ta có thể sống trở về không?”

Ngón tay vuốt vẽ đôi mắt tím xinh đẹp của nàng. “Hả? Nàng có thấy ta tử vong không?”

“Không có.” Nàng không thấy gì hết.

“Phải không?” Tiếng nói y thì thầm, kề sát tai nàng “Nàng nói dối.”

Cảm giác được thân thể yêu kiều nhẹ run, y nở nụ cười.

Đột nhiên y ôm lấy nàng, ném nàng lên bàn.

“Ngài làm cái ...” Chân phải bị y nâng lên, Nam Ngự Tử còn chưa nói xong, không biết y làm cái gì nhưng vòng ngọc trên mắt cá chân bỗng nhiên mở ra.

Nàng sửng sốt, nhìn y lại mở vòng ngọc bên chân trái.

“Ngài...” Nàng sửng sờ nhìn y, không hiểu hành động của y. Vòng ngọc này là minh chứng giam cầm nàng, nhưng y lại tháo nó ra, ý y là gì?

“Ta sẽ không chết.” Nâng khuôn mặt nhỏ lên, y cúi người xuống, gương mặt điển trai kề sát nàng. “Ta sẽ sống trở về, sẽ lại tự mình đeo vòng ngọc này cho nàng.”

Y nói nhỏ như một lời thề, còn nàng thì nín thở, lông mi run nhẹ.

Ngón tay vuốt cánh môi mềm mại, hơi thở nóng bỏng phả trên môi. “Chờ ta... Ngự Tử của ta.”

Y không hôn nàng, cuối cùng nói ra một câu, lập tức đứng dậy, cất bước đi ra khỏi Bách Tháp.

Y vừa rời khỏi, thân thể Nam Ngự Tử liền bủn rủn, toàn thân run rẩy.

Ngón tay vuốt lên mắt cá chân, đã không còn vòng ngọc trói buộc nàng nữa. Nàng cắn môi, nói không ra cảm xúc trong lòng. Mà lời nói của y vẫn không ngừng vang lên bên tai.

“Không... Không...” Nàng tuyệt đối sẽ không mang vòng ngọc nữa, tuyệt đối không.

Y không thể sống, y nhất định phải chết.

Nàng nhắm mắt lại, toàn thân không ngừng run rẩy. Thật ra nàng không nhìn thấy gì, nhưng nàng biết, y nhất định sẽ chết, nhất định sẽ.

Bởi vì.... Nàng đã bố trí tốt tất cả từ lâu.

Bàn tay nắm chặt, đầu ngón tay vì siết chặt mà gây đau đớn cho lòng bàn tay. “Nhiễm Phượng Thâm, người sẽ không trở về.” Bởi vì, nàng đã sớm bố trí tử cục cho y.

6. Chương 6

Chiến tranh phương bắc kéo dài nửa năm.

Nhiễm Phượng Thâm bức quân địch ra khỏi thành, thu hồi lại ba tòa thành bị chiếm đóng. Thắng trận lần nữa khiến cho sĩ khí của binh lính Kim Lăng tăng cao. Nhưng quân địch vẫn hùng mạnh như mãnh thú bị thương cắn không chịu nhả. Cho dù có chết cũng không đầu hàng, hai bên chiến đấu không thôi.

Nhiễm Phượng Thâm cũng không cần bọn họ đầu hàng. Chiêu hàng chỉ là nuôi hổ thêm tai họa. Nước Vệ đã phản bội một lần, thì có khả năng sẽ phản bội lần thứ hai, mà Bắc Man Di càng không thể giữ lại.

Trận này chắc chắn phải thắng, mà còn phải khiến cho bọn họ không còn cơ hội trở mình.

Nhiễm Phượng Thâm đứng thẳng ngẩng đầu, quan sát sắc trời. Mùa đông đã tới, trên trời đã trút xuống trận tuyết đầu mùa, qua mấy ngày nữa là lập đông, lúc đó khai chiến cả hai đều bất lợi.

Mà lập đông sẽ là cơ hội cho quân địch dưỡng sức, thời gian của y không còn nhiều, trận này nhất định phải kết thúc hôm nay.

Nhiệm Phượng Thâm cúi xuống, trước mắt y là một bóng mờ, gương mặt điển trai cũng tiều tụy, sắc mặt tái nhợt kỳ lạ, ngay cả môi mỏng cũng nhợt nhạt không còn hồng hào.

Chỉ có chu sa ở mi tâm là đỏ tươi, đỏ đến mức làm cho người khác chấn động, giống như ánh hoàng hôn đẹp để cuối cùng.

Y nhắm mắt, lông mày nhíu lại, giống như chịu đựng điều gì đó.

“Vương gia.” Nhiệm Ngũ xuất hiện ở phía sau.

“Đều đã bố trí tốt chưa?” Nhiệm Phượng Thâm lên tiếng, tiếng nói trầm ổn, chỉ là sắc mặt y thì lại càng nhợt nhạt, giữa lông mày lại có khí đen mờ ảo.

“Dạ, đều đã làm theo mệnh lệnh của Vương gia.” Nhiệm Ngũ ngẩng đầu, nhìn bóng lưng chủ tử, nhin không được đành lên tiếng.

“Vương gia, người...”

Nhiệm Phượng Thâm vẫy tay cắt ngang lời nói của y “Nhớ rõ, hành sự như ta căn dặn.”

Nhiệm Ngũ trầm mặc một chút, mới cúi đầu nói “Dạ”

“Lui xuống đi, cho binh lính chuẩn bị, một chốc nữa chuẩn bị tiến công.” Lần này, y muốn một lần tiêu diệt toàn bộ quân địch.

Sau khi Nhiệm Ngũ lui ra, Nhiệm Phượng Thâm mới chậm rãi mở mắt, tay hứng lấy bông tuyết đang rơi, bông tuyết tan chảy trong lòng bàn tay.

Nhìn nước tuyết biến mất, y thần nhiên nhếch môi, nghĩ đến người con gái như tuyết kia, trong trẻo mà lạnh lùng vô cùng, khiến người khác muốn nắm chặt, nhưng mở tay ra, thì không giữ được gì hết.

“Con gái lớn của thần tụy mới sáu tuổi, nhưng thông minh không thua nam tử, dung mạo không người nào có thể sánh bằng, rất xứng với vương gia.”

Năm ấy, y ra chiến trường giết địch, phụ tá bên cạnh y là Nam Vương. Đêm đó bọn họ đánh thắng trận, lúc uống rượu gần tàn, Nam Vương chùi rượu trên mép, chép miệng nói với y.

Y và Nam Vương đang uống rượu, mà còn kính nhau bằng rượu nặng, nên y chỉ cười không để ý tới.

“Thế nào? Vương gia không tin hả? Lại đây, đôi vòng ngọc này ngài cầm đi, coi như tín vật định thân, giống như ước hẹn của ngài và nữ nhi của ta. Vương gia, ngài rất xứng với nữ nhi của ta.”

Cơ bản là y không kịp cự tuyệt thì đã bị ném cho đôi vòng ngọc, nhìn vòng ngọc trên tay, lại nhìn Nam Vương đang ôm bình rượu tự lắm bầm, y không khỏi buồn cười.

Chưa kịp từ chối với Nam Vương, nhưng Nam Vương lại kiên trì không lấy lại vòng ngọc, y chỉ có thể nhận vòng ngọc trước, đợi khi Nam Vương tỉnh rượu sẽ trả lại cho ông.

Nhưng sau này chiến sự khẩn cấp, thời gian trôi qua lâu, y cũng đã quên chuyện vòng ngọc.

Mãi đến thọ yến năm ấy, y nhìn thấy nàng –

Dưới ánh trăng, bóng dáng đơn thuần tuyết sắc, khí chất lạnh lùng cao quý, đôi mắt tím hiếm có dưới ánh trăng như nhảy múa, đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Dung mạo như vậy là tai họa.

Y nhìn qua dục vọng điên cuồng trong mắt hoàng đế, cũng nhìn bất an trong mắt Nam Vương, rồi sau đó, y với Nam Vương nhìn nhau.

Lần sau gặp mặt, là lúc Nam Vương bị vu oan là phản quốc –

“Ta có thể giúp ông rửa sạch tội phản quốc.” Nhiệm Phượng Thâm nhìn nam nhân trong tù, áo tù đã tả tơi từ lâu, trên người nam nhân vẫn còn vết thương do bị roi quất, tóc rối tung, vết máu dơ bẩn dính trên khuôn mặt, vô cùng nhếch nhác. Nhưng khí thế võ tướng vẫn không vì nguyên nhân bị tra tấn mà giảm sút.

“Lại làm cho hoàng thượng càng nghi kị, rồi lại kiếm tội danh khác gán vào người ta sao?” Nam Vương cười nhạt, đôi mắt đỏ bình tĩnh, đôi môi khô nứt kiên định nói “Không, nếu hoàng thượng không tín nhiệm ta, cho dù có ra tù cũng không ý nghĩa, vua muốn thần chết, thần không thể không chết.”

“Ngu xuẩn.” Nhiễm Phượng Thâm nhú mày, không kiên nhẫn với tấm lòng ngu trung của Nam Vương “Nhiều năm qua rồi, cá tính của ông vẫn như vậy.” Không biết linh động.

“Đúng vậy.” Nam Vương cười nhẹ, lại chấn động khiến xương ngực đau, khiến ông ho ra máu. “Chúng ta không nói chuyện bao lâu rồi? Lúc đó ta tưởng ngài sẽ đi lên hoàng vị, nếu là ngài, Kim Lăng chúng ta sẽ thịnh thế như thế nào, nào ngờ...”

“Ta không có hứng thú với ngôi vua.”

“Phải rồi. Nhưng quyền lực trong tay ngày như vua chúa, hoàng đế đương nhiên kiên trì, đương nhiên không dễ dàng tha cho Nam Thị, diệt trừ Nam thị để lấy lại binh quyền mới đối phó ngài được.”

“Ông oán hận ta.”

“Không sai. Nếu không phải ngài, Nam Thị sẽ không bị tiêu diệt, một khi cầm lại binh quyền trong tay ta, chắc chắn hoàng đế sẽ đối phó ngài, hoàng đế có thể thắng sao?” Nam Vương biết rõ bản lĩnh của Nhiễm Phượng Thâm hơn ai hết. “Còn nữa, ngài muốn đem hoàng vị cho ai, ngài coi hoàng triều là gì? Coi dân chúng hoàng triều là gì?”

Nam Vương ho kịch liệt, đôi mắt đỏ kích động trừng y.

“Ta trung thành không phải là hoàng đế, mà là hoàng triều, chỉ cần hoàng triều phồn vinh an ninh, cái mạng này của ta không đáng kể.”

Nhiễm Phượng Thâm nhú mày “Ông nên biết chỉ cần ông nhận tội, đến lúc đó Nam Vương phủ sẽ khó giữ được. Về Nam Vương phi và những đứa con của ông, Nhiễm Thịnh Đức nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nhất là...” Nam Ngụy Tử, khi nghĩ đến nàng, đôi mắt đen lại sâu hun hút.

Người cao ngạo trong sáng nhưng lạnh lùng, y thể tưởng tượng lúc nàng lấy thân hầu hạ hoàng thân quốc thích sẽ cảm thấy ra sao, có thể chịu được không?

“Đương nhiên ta biết...”

“Vậy ông...”

“Ta là thần, không thể kháng chỉ.”

“Nam Vương.”

“Vương gia xin về đi.” Nam Vương nhắm mắt lại, “Hoàng thượng muốn mạng của ta, ta không thể làm gì khác.”

Biết y cố chấp, Nhiễm Phượng Thâm cũng lạnh lùng, lập tức phát tay áo rời khỏi.

“Vương gia.” Nam Vương đột nhiên lên tiếng “Ngài còn nhớ đôi vòng ngọc kia không?”

Nhiễm Phượng Thâm đứng lại, đương nhiên y còn nhớ.

“Ngài nói, nữ nhi của ta có đủ tư cách sánh đôi với ngài không?” Nam Vương cười, nghĩ đến năm ấy “Nếu là ngài, nhất định sẽ có thể bảo vệ nàng.”

Nam Vương liếm môi khô nứt, giọng nói nhỏ xuống “Vương gia, ngài không muốn cảm thấy thiếu nợ, thì đừng để cho con ta trở thành đồ chơi của hoàng tộc. Ta thà để con ta chết, cũng không muốn chúng nó đau khổ cả đời.”

“... Ta sẽ làm như vậy.”

Y vốn là sẽ bảo vệ mọi người Nam Thị, nào ngờ hành động của hoàng đế lại nhanh hơn y dự liệu. Nam Vương chết, Nam Vương phủ bị tiêu diệt, mà Nam Ngụy Tử... tự mình đến tìm y, dùng đôi mắt ngang ngược, đứng thẳng trước người y, muốn lợi dụng y đạt được toàn bộ mục đích.

Từ lâu y đã biết nàng không như vẻ nhu nhược bên ngoài. Vẻ đẹp của nàng không phải là dung mạo khuynh thành, mà là tấm lòng kiên cường bất khuất.

Nhưng khi y thấy nàng vứt bỏ tất cả cao ngạo, cúi đầu cầu xin y, y lại rung động. Cá tính kiêu ngạo như vậy lại chấp nhận khuất phục vì người thân, nàng mạnh mẽ hơn y tưởng.

Y không khỏi nghiêng ngẫm, tò mò xem nàng có thể làm được cái gì?

Nam Vương hỏi y vì Kim Lăng làm được cái gì? Thân là hoàng tộc, y có thể làm gì cho dân chúng?

Vậy thì, vì dân chúng tìm một hoàng đế tốt đi.

Y không hứng thú với ngôi báu, cũng không quyến luyến với địa vị vương gia. Nếu Nhiễm Thịnh Đức là hoàng đế tốt, y sẽ trao binh quyền trong tay trả lại cho Nhiễm Thịnh Đức, rồi rời khỏi hoàng triều, ngao du thiên hạ. Nhưng Nhiễm Thịnh Đức cá tính đa nghi, lòng dạ hẹp hòi, cuối cùng khiến gã không thể nào trở thành minh quân.

Cho nên y chọn lựa Nam Phi Vũ ngồi lên đế vị, nghĩ đến Nam Phi Vũ tại đại diện nửa năm trước, y không khỏi nhếch môi cười. Người thiếu niên thông minh kia sẽ là hoàng đế tốt.

Mà Nam Ngụy Tử... Tay y sờ vòng ngọc, gương mặt trở nên dịu dàng.

“Nam Vương, ta chấp thuận nhận lời ngươi.” Lúc đeo vòng ngọc vào mắt cá chân cho nàng, y đã đồng ý hôn ước với Nam Vương.

Y sẽ bảo vệ nàng, bởi vì nàng thuộc về y.

Điều nàng muốn, y sẽ cho nàng hết.

“Vương gia, binh lính đã chuẩn bị xong.” Tướng lĩnh đi đến phía sau, cung kính nói.

“Được, xuất phát” Nhiễm Phượng Thâm hướng chúng tướng sĩ, khi y xuất hiện, binh lính lập tức rống to, bộc phát sĩ khí.

Nhiễm Phượng Thâm xoay mình lên ngựa, áo choàng phía sau bay nhẹ trong gió, chiến bào dưới ánh mặt trời lại lạnh như băng, y ngửa đầu nhìn tuyết rơi.

Môi mỏng mấp máy dịu dàng.

Ngụy Tử, nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng...

“Xuất phát.”

Tung!

Dây đàn dưới ngón tay bỗng nhiên đứt, cắt một đường mỏng tại lòng bàn tay.

Nam Ngụy Tử nhìn miệng vết thương trong lòng bàn tay, thấy máu thấm ra. Nàng nhú mày, ngực đột nhiên co thắt, khiến tim nàng bất an.

“Thánh nữ.” Cung nữ nhìn thấy nàng chảy máu, vội vã cầm khăn lau miệng vết thương cho nàng. “Đông Tuyết lấy thuốc nhanh đi.”

Cung nữ lấy thuốc ra từ tủ thuốc, cẩn thận cầm máu vết thương cho nàng.

Nam Ngụy Tử mặc cho cung nữ băng bó, lông mày nhăn lại.

“Thánh nữ, đau hả?” Thấy nàng nhú mày, Đông Tuyết cẩn thận hỏi.

Nam Ngụy Tử hoàn hồn, cười an ủi Đông Tuyết. “Không, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Nàng nói, chỉ là cảm xúc khó trấn tĩnh được.

Trong mơ hồ có phần phập phồng bất an, thậm chí tay nàng bắt đầu phát run.

“Thánh nữ, người thế nào rồi?” Đông Tuyết phát hiện nàng run rẩy, lo lắng không thôi. “Hay là truyền ngự y?”

“Không cần, ta không...”

“Thánh nữ, thánh nữ.” Âm thanh kinh hoảng cắt ngang lời nói của nàng, một cung nữ chạy ào vào Bạch Tháp.

“Xuân Vũ, tại sao ngươi lại rối loạn như vậy? Còn ra thể thống gì nữa.” Đông Tuyết trách cứ.

Xuân Vũ vừa thở hổn hển vừa nói: “Đông Tuyết, ngươi không biết, xảy ra chuyện lớn rồi, Kim Lăng thắng, phương bắc chiến thắng rồi.”

Thắng ?!

Nam Ngự Tử chấn động, bủn rủn....

“Nhưng Nhiếp Chính Vương tử trận sa trường...”

“Cái gì?” Nam Ngự Tử nhanh chóng đứng dậy, nàng nắm thành quyền, ánh mắt ác liệt nhìn Xuân Vũ “Ngươi nói Nhiếp Chính Vương thế nào?”

Vẻ mặt nàng lạnh lẽo khiến Xuân Vũ sợ hãi, không dám chần chờ, vội vàng nói “Nhiếp, Nhiếp Chính Vương lĩnh binh đột kích quân địch, nghe nói tình thế hỗn loạn, cuối cùng Nhiếp Chính Vương bị quân địch bao vây, thân trúng rất nhiều kiếm, rơi xuống vách núi...”

Rơi xuống vách núi....

Nam Ngự Tử vẻ mặt bất định, khó khăn lên tiếng “Vậy thi thể đâu?”

“Nghe nói vách núi thẳng đứng, sương mù dày đặc, binh lính không thể đi xuống, mà giờ là mùa đông, sợ là Nhiếp Chính Vương...”

“Vậy sao...” Nàng nhỏ tiếng, vẻ mặt đã trấn định, chỉ là tâm tư vẫn lộn xộn, cánh môi mấp máy “Hoàng Thượng đâu?”

“Hoàng thượng ở ngự thư phòng...”

Không đợi Xuân Vũ nói xong, Nam Ngự Tử lập tức đi khỏi Bạch Tháp.

Nàng bước nhanh đến Ngự thư phòng. Thị vệ canh giữ bên ngoài muốn bấm báo, nàng giơ tay ngăn lại, mở cửa ra, đi được vài bước, liền nghe có tiếng nói.

“Vương gia nói, chuyện triều đình Hoàng thượng có thể nương vào tả hữu thừa tướng phụ tá, bọn họ trung thành với hoàng triều, đáng để hoàng thượng tín nhiệm. Đây là binh phù của Vương gia, từ lâu Vương gia đã căn dặn tiểu nhân giao cho hoàng thượng. Mặt khác tướng lĩnh trấn thủ biên cương, Lâm Hựu tướng quân và Lưu Trục tướng quân có thể nhậm chức...”

Nghe tiếng bước chân, Nhiễm Ngũ ngừng nói, cung kính quay người “Thánh nữ.”

“Tỷ tỷ” Nam Phi Vũ cũng ngẩng đầu nhìn nàng. “Sao tỷ lại đến đây...”

Không để ý đến Nam Phi Vũ, Nam Ngự Tử chỉ nhìn Nhiễm Ngũ, gương mặt trở nên trắng bệch, tiếng nói dường như cứng ngắc “Y chết thật rồi sao?”

“Vâng, thuộc hạ tận mắt chứng kiến, Vương Gia bị quân địch bao vây, chịu trọng thương, cuối cùng bị một kiếm của quân địch đâm vào ngực, rơi xuống vách núi. Tiểu nhân muốn phái người xuống dốc núi tìm, nhưng núi sâu mà vách núi lại đứng, không cách nào đi xuống...”

Nam Ngự Tử nhắm mắt, vẻ mặt lạnh lẽo “Chiến sự phát sinh thế nào?”

“Vương gia sớm đã vạch kế hoạch, ngài phân binh lính ra hai đường tấn công, ngài làm mũi nhọn, dẫn ba mươi vạn binh mã chính diện công kích quân địch, mà phó tướng quân mang theo một trăm vạn binh mã thừa cơ công tiến kinh thành đối phương.”

Ba mươi vạn..... “Quân binh đối địch với y là bao nhiêu?”

“Một trăm hai mươi vạn.”

“Ba mươi vạn chống một trăm hai mươi vạn? Y thật tự tin quá.” Nam Ngụy Tử cười chế giễu. “Rồi sau đó?”

“Tướng quân tiến thẳng đến quân địch, lấy một đầu trăm, ba mươi vạn cực lực kiềm chế địch quân, cho đến khi quân ở kinh thành truyền đến tin tức xác định đã chiếm được, lấy được đầu của vua quân địch. Kim Lăng sĩ khí đại thắng, quân địch vẫn chưa bỏ ý định, tướng lãnh đối phương bao vây Vương gia, Vương gia trên người vốn đã bị thương, cuối cùng bị bao vây, rơi xuống vách núi.” Nhiễm Ngũ dừng một chút, đưa ra một túi gấm trong lòng bàn tay.

“Cái này rơi ra là từ trong lòng Vương gia khi Vương gia rớt xuống vách núi.”

Nam Ngụy Tử nhận túi gấm, nhìn vết máu còn lưu lại trên túi gấm, ngón tay nàng hơi run, nhìn một lúc lâu, nàng mới mở túi gấm ra.

Nhìn đồ vật trong túi gấm, nàng chấn kinh.

Là vòng ngọc!

Một cái đã nát, một cái thì vẫn còn nguyên vẹn như lúc đầu.

Ta sẽ sống trở về, lại tự mình lại đeo đôi vòng ngọc này cho nàng.

Lời vẫn còn bên tai, nhưng... y đã không còn cơ hội này nữa.

Nàng nắm chặt vòng ngọc, bờ môi khẽ cười, trông mắt tím cực lạnh.

Cuối cùng y đã không còn cách nào giam cầm nàng nữa.

Nam Ngụy Tử ngồi trong đại điện của Bạch Tháp, nàng không cho người đốt đèn. Bên trong tối tăm chỉ có một mình nàng, và ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào làm bạn với nàng.

Nàng nhắm hai mắt, gối dựa trên lưng ghế lạnh lẽo, không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Nửa năm nay, nàng chỉ nghe được không gian yên lặng như vậy, không có nhịp tim đập quen thuộc, không có cánh tay độc chiếm ôm nàng, càng không có tiếng nói dịu dàng bên tai.

Ngụy Tử của ta – Y luôn luôn kêu nàng như vậy, nàng rất ghét y kêu nàng như thế. Nhưng y đã không còn cơ hội nữa, y đã chết.

Nàng nhếch môi, hưởng thụ cảm giác thắng lợi.

Chỉ là miệng cười nhưng trong tâm tư lại không vui vẻ, trước mắt nàng chỉ có một bóng mờ nhạt, không có âm thanh tim đập trầm ổn, nửa năm nay nàng không ngủ được.

Cảm giác giống như thiếu đi gì đó, nàng tưởng đây chỉ là thói quen, lâu rồi nàng sẽ quên. Sau này không có nhịp tim đập của y giúp nàng, nàng cũng sẽ ngủ được yên giấc.

“Vương gia đã an bài xong tất cả, cho dù ngài không có ở đây, hoàng triều cũng sẽ không có gì biến động, binh quyền thuộc về hoàng đế, mà ảnh vệ.... Vương gia nói, ảnh vệ sau này chỉ nghe theo mệnh lệnh của thánh nữ.”

Trong đầu vang lên lời nói của Nhiễm Ngũ, bên môi nàng cứng ngắc, bàn tay nắm chặt, miệng vết thương trên tay vì vậy mà nứt ra, máu tươi nhiễm đỏ băng vải.

Nhìn máu đỏ tươi, nàng nở nụ cười.

Thật ra nàng đã không còn sợ thấy máu từ lâu, đối với tử vong cũng không còn sợ hãi như năm đó. Nàng không để lòng có nhược điểm gì, cho dù có sợ, nàng cũng phải khiến mình không sợ.

Nhưng Nhiễm Phụng Thâm không biết, y tưởng nàng vẫn sợ nhìn thấy máu và người chết.

Y không biết đâu chỉ có như vậy?

Ngày thọ thần của y, Diễm Cơ và các vũ cơ hành thích y là do nàng mua.

Kết cục này, nàng đã chuẩn bị xong từ nửa năm trước. Nàng để cho Diễm Cơ trở thành thị thiếp của y, để bọn họ giết y tại thọ thần.

Cho dù y không lên tiếng, ngày thọ yến của y nàng cũng sẽ xuất hiện.

Nàng để thích khách tấn công nàng, nàng cược, cược y có bảo vệ nàng hay không, có thể bị thương vì nàng hay không.

Sự thật chứng tỏ, nàng cược thắng.

Nàng khiến y bị thương, rồi mỗi ngày lúc y thoa thuốc đã hạ độc trong đó, dù vết thương y lành, nhưng độc cũng đã ngấm vào thân y từ lâu.

Rồi sau đó, chiến sự bùng phát, chính là nàng muốn y chết tại sa trường, độc trong thân thể y dần dần sẽ ăn mòn lục phủ ngũ tạng, cho dù y cường hãn với kẻ địch, nhưng vẫn bị độc ăn mòn.

Bố cục hiểm ác, nước Vệ và Man Di liên binh xâm lăng, Nhiễm Phượng Thâm ngã xuống, Kim Lăng nhất định gặp nhiều nguy hiểm, nàng bình tĩnh xem chiến sự, tính toán thời gian y phát độc.

Chiến sự kéo dài nửa năm, quân đồng minh của nước Vệ với Man Di rời khỏi biên quan, quân đội Kim Lăng trấn thủ phương bắc, quân địch sớm đã tổn thương nghiêm trọng. Nhưng cung mà không có tên, nàng sớm đã chuẩn bị một đội binh mã hoàn hảo, chờ y trúng độc nằm xuống, lập tức khởi binh trợ giúp chiến sự phương bắc.

Nhưng nàng không nghĩ đến y lại lựa chọn cách chiến đấu như vậy, lấy ít đánh nhiều, để mình làm mồi nhử, cho phó tướng mang binh ngầm công phá thành đô của đối phương, lấy được đầu của vua địch.

Rõ ràng là tử chiến đến cùng, y hoàn toàn không phải loại người ngu ngốc như thế, trừ phi....

Nam Ngụy Tử cắn chặt môi, không tin ý nghĩ trong đầu. Nhưng mà... Nếu không phải như vậy, sao y lại an bài thần tử trung thành cho Vũ Nhi? Cho dù y biến mất, hoàng triều cũng sẽ không có ảnh hưởng gì. Thậm chí còn cho nàng ảnh vệ, để ảnh vệ chỉ phục mệnh nàng.

Ngụy Tử, nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng.

Trong đầu vang lên lời nói của y, nàng bóp chặt túi gấm trong tay.

“Nhiễm Ngũ.”

Một bóng đen nhảy xuống nhanh chóng quỳ gối giữa phòng. “Có thuộc hạ.”

“Có phải Nhiễm Phượng Thâm đã biết mình trúng độc từ lâu hay không?” Tiếng nói nàng run rẩy trong bóng đêm.

Nhiễm Ngũ trầm mặc.

“Trả lời ta.” Nhiễm Ngũ trầm mặc khiến tiếng nói của nàng càng lạnh hơn.

“Phải.” Nhiễm Ngũ hồi báo.

Quả nhiên, Nam Ngụy Tử nhắm mắt lại. “Biết từ lúc nào?”

“Lúc mới bắt đầu.”

Nam Ngụy Tử nhanh chóng mở mắt, mắt tím hoảng sợ nghi ngờ. “Là ý gì?” Lúc mới bắt đầu, không lẽ y....

“Vương gia biết hết tất cả.”

“Biết hết tất cả?” Nam Ngụy Tử đứng dậy, thì thầm không dám tin. “Thích khách ở thọ yến, độc được trong thuốc trị thương, y đều biết hết?”

“Vâng.”

“Tại sao có thể....” Nam Ngụy Tử gần như bất ổn. “Người nói dối. Nếu như y biết tại sao lại ...”

Tại sao lại đỡ kiếm thay nàng, sao cho nàng có cơ hội hạ độc? Thậm chí biết có độc trong người vẫn ra chiến trường, cuối cùng lấy mình làm mồi nhử, chính diện xung đột với quân địch khổng lồ?

Bởi vì biết mình sẽ chết, cho nên y liều lĩnh. Để Kim Lăng không cần lo lắng, cho nên y hi sinh chính mình...
“Không thể nào...” Nàng nhỏ tiếng. “Làm sao y có thể làm chuyện ngu xuẩn đó? Biết rõ ta bày tử cục đợi y, y còn bước vào, y rất tự tin sao? Tưởng mình sẽ không chết sao? Ha ha, y thất sách, y đã chết, y đã chết! Cuối cùng y cũng không trói buộc được ta, ta cũng không còn thuộc về y, ta tự do, ta thắng, y thua, y thua.... Ha ha... Y thua...”

Nàng cười, cười rất vui vẻ, cười rất vui vẻ. Cười đến ngồi ngã trên ghế, nàng vẫn cười, cười điên cuồng.
“Nhiệm Phượng Thâm, chàng thua, chàng thua, chàng thua...” Tiếng cười dần dần mỏng manh, cuối cùng chỉ còn lại lời thì thầm.

Nàng thắng, nhưng lại không vui vẻ như tưởng tượng, vì sao....

“Vì sao....” Tiếng nói nàng rất nhẹ, như lầm bầm trong đại điện, sâu thẳm mệt mỏi “Y làm như vậy vì cái gì....”

“Thuộc hạ không biết.”

“Hả, không biết?” Nam Ngụy Tử không tin. “Người là thuộc hạ y tín nhiệm nhất, sao người không biết?”

“Thuộc hạ chỉ biết Vương gia cam tâm tình nguyện làm tất cả vì Thánh nữ. Cho dù người muốn mạng của ngài, ngài cũng sẽ cho người.”

Nàng muốn mạng của y, nàng đã thề, muốn hoàng tộc Nhiệm Thị trả mạng cho oan hồn Nam Thị, hoàng tộc nợ bọn họ, nàng sẽ đòi về từng cái.

“Y nghĩ như vậy ta sẽ mềm lòng sao? Sẽ không.... Ta sẽ không....” Nàng không mềm lòng với kẻ địch, không giết y, thù hận trong lòng nàng sẽ không biến mất.

Mặc kệ nguyên nhân y là gì, nàng không cần, nàng chỉ cần y biến mất, nàng không muốn lại làm đồ chơi của y, không muốn lại khuất phục dưới thân y.

Nam Ngụy Tử lập tức lôi vòng ngọc trong túi giấu ra, muốn ném vỡ tan chiếc vòng ngọc còn nguyên vẹn kia. Nhưng tay không biết chạm đến cái gì, vòng ngọc vẫn không mở ra được.

Nàng ngơ ngẩn nhìn vòng ngọc, cảm thấy buồn cười, mà nàng đúng thật đã cười lên.

Mười năm, nàng đeo vòng ngọc mười năm, cũng ko thể mở được vòng ngọc. Bây giờ không cần đeo nữa, nàng lại tìm ra khóa mở.

Vậy là sao? Vậy là sao?

“Nhiệm Phượng Thâm....” Ai cần y trả giá tất cả, ai cần y nhường nàng? Nàng không cần, nàng không cần y làm như vậy. “Chàng muốn ta nợ chàng sao? Không, ta không nợ chàng, ta không nợ chàng cái gì hết...”

Có một ngày, ta sẽ diệt trừ ngài.

Nàng từng cao ngạo đứng trước mặt y nói như vậy.

Nàng làm được, nàng thắng, nàng không hối hận, nàng thắng. “Chàng tưởng ta sẽ quan tâm sao.... không bao giờ.... không bao giờ...”

“Thánh nữ.” Nàng suy sụp thì thầm khiến Nhiệm Ngũ lo lắng.

“Lui xuống.” Nàng ngẩng đầu lạnh lùng, vẻ mặt khô phục tính tảo.

Lúc Nhiệm Ngũ rời khỏi, nàng lại hoảng hốt nhắm mắt, trong đầu không ngừng vang lên lời nói của y.

Nàng hi vọng ta sống trở về không?

Không. Nàng chỉ muốn y chết.

Ta sẽ sống trở về, sẽ tự mình đeo vòng ngọc này cho nàng.

Không. Nàng sẽ không cho y cơ hội này.

Chờ ta, Ngụy Tử của ta.

Không. Nàng không phải của y.

Ngụy Tử, nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng.

“Không, không, không” Nàng ôm chặt đầu, nàng không cần cái gì, nàng chỉ cần, nàng chỉ cần....

“Nhiễm Phượng Thâm... ”

Nàng nỉ non “Nhiễm Phượng Thâm... Nhiễm Phượng Thâm...”

Ngụy Tử....

“Nhiễm Phượng Thâm.....”

Trời dần dần sáng.

Nam Phi Vũ đến Bạch Tháp, “Tỷ tỷ, nghe nói tỷ cả đêm đều ngồi ở đây, tỷ....” Y nhìn người ngồi trên ghế, ngừng lại “Tỷ vẫn khỏe chứ?”

Nam Ngụy Tử ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trời đã sáng, ánh mắt nàng hơi hoảng hốt, hoang mang một lát, lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, thản nhiên cười “Ta không có gì, lâm triều rồi sao?”

“Ừ, đệ đã phân phó lập y quan trung* cho hoàng thúc, truy phong Võ Vương, ban huy chương hộ quốc an ủi thúc ầy.” (mộ chỉ có quần áo ko có thi thể)

“Vậy sao...” Nam Ngụy Tử khép hờ mắt, nhẹ thì thâm sâu lắng.

“Tỷ tỷ, đệ đói rồi, hầu đệ dùng bữa đi.” Nam Phi Vũ làm nũng với nàng.

“Được thôi.” Nam Ngụy Tử mở mắt mỉm cười, nàng đứng dậy, vì ngồi nên hai đùi đã tê dại từ lâu, nàng lão đảo.

Nam Phi Vũ lập tức đỡ lấy nàng. “Đệ dịu tỷ.”

Nàng bước ra cửa, chưa chải tóc, ánh nắng chiếu xuống, soi rọi thân hình trắng trẻo, cũng chiếu rọi đến tóc đang xỏa ra giống như tơ bạc phía sau.

7. Chương 7

Chương 7:

“Đông Tuyết, thánh nữ còn chưa tỉnh sao?” Xuân Vũ nhỏ giọng dò hỏi.

“Suyt... Hôm qua thánh nữ rất muộn mới ngủ được, nhỏ tiếng một chút, chúng ta đi ra ngoài trước.”

Tiếng nói thật nhỏ của cung nữ khiến Nam Ngụy Tử mở hé mắt. Một năm nay giấc ngủ của nàng cực ngắn, cũng không dễ dàng gì đi vào giấc ngủ. Cho dù dùng dị hương hỗ trợ, nhưng cũng không có ích cho nàng.

“Vào đây đi.” Không miễn cưỡng mình chớp mắt nữa, nàng ngồi dậy, tay vén màn che giường.

Hai cung nữ bên ngoài vội vàng tiến vào.

“Thánh nữ, là Xuân Vũ đánh thức người sao?” Xuân Vũ lên tiếng thật dè dặt.

“Không có, đã thức dậy từ sớm.” Nam Ngụy Tử mỉm cười an ủi Xuân Vũ, tay đón lấy khăn trắng của Đông Tuyết mang tới.

“Thánh nữ, nô tỳ kêu người chuẩn bị đồ ăn sáng.” Đông Tuyết vội vàng nói.

“Không, ta chưa đói.” Nam Ngụy Tử lắc đầu, sau khi lau mặt xong, trả khăn ẩm lại Đông Tuyết, mà Xuân Vũ đứng bên cạnh đã lấy lược giúp nàng chải tóc.

Nhìn tóc trắng rơi rụng, vẻ mặt nàng rất bình tĩnh. Một đêm bạc đầu nàng không có cảm giác gì, người bên cạnh mặc dù hoảng sợ, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Một năm rồi, tuy Nhiễm Phượng Thân không có ở đây, nhưng dưới sự an bài của y, hoàng triều cũng không có biến động gì. Tuy có quan lại muốn tác quái, nhưng có các đại thần trung thành phụ tá, thế cục triều đình cũng yên ổn, không có biến chuyển to lớn.

Kim Lăng hoàng triều vẫn phồn hoa hòa bình, cho dù không có Nhiễm Phượng Thân, tướng lĩnh được y đào tạo lại anh dũng thiện chiến, đối với hoàng triều một lòng trung thành, bảo vệ biên cương, khiến các nước khác không dám xâm phạm.

Toàn bộ đều tốt, tốt hơn so với suy nghĩ của nàng. Ngôi vị hoàng đế của Vũ Nhi cũng ngồi yên ổn, nàng cũng không cần khuất phục bất cứ ai, được hưởng địa vị thánh nữ tôn quý.

Chỉ là trong lòng nàng không yên, đêm khuya khó thể yên giấc. Một mình đi dạo ở Bạch Tháp, mãi đến khi mệt mỏi mới trở về phòng, nằm trên giường, khiến mình đi vào giấc ngủ.

Ngày lại qua ngày, tinh thần của nàng luôn ở đâu đâu. Mỗi khi như vậy, nàng lại ép chính mình tỉnh táo, không để bản thân suy nghĩ tiếp.

Thấy thánh nữ chìm vào suy tư, Đông Tuyết và Xuân Vũ liếc mắt nhìn nhau. Họ đã quen với việc này từ lâu. Kể từ sau chuyện của Nhiếp Chính Vương, thánh nữ liên thay đổi như vậy.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng bọn họ không dám phỏng đoán xa vời, vì như vậy là lăng mạ thánh nữ.

Giúp thánh nữ mặc áo, Đông Tuyết quan tâm hỏi “Thánh nữ, tối hôm qua người còn chưa ăn tối, nên ăn chút bữa sáng. Đông Tuyết có nấu cháo gà, người uống một chút nhé?” Thánh nữ ăn ít, thân thể ngày càng gầy, khiến các nàng cực kỳ lo lắng.

Nam Ngụy Tử từ từ hoàn hồn, nhìn bộ dạng Đông Tuyết lo âu, không đành lòng phụ ý tốt của nàng ta nên mỉm cười “Được, phiền người rồi.”

“Việc này là Đông Tuyết nên làm.” Đông Tuyết cười vui vẻ “Vây Đông Tuyết lập tức mang cháo gà tới, Xuân Vũ, người hầu hạ thánh nữ cho tốt” Nàng dặn dò xong, vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ.

“Thánh nữ...” Đông Tuyết vừa rời khỏi, sắc mặt Xuân Vũ không khỏi úp mở.

“Chuyện gì?” Nam Ngụy Tử nhìn tỷ nữ, khác với Đông Tuyết trầm ổn, Xuân Vũ cá tính hoạt bát, cũng không giấu được lời nói.

“Nô tỷ vừa tới Bạch Tháp, nghe nhóm thái giám trong cung nói...” Xuân Vũ tạm ngưng, vẻ mặt do dự không ngừng.

“Nói cái gì?”

“Quốc vương nước Minh Hề cầu hôn với Kim Lăng...” Nàng dừng một chút, nhìn Nam Ngụy Tử liếc một cái “Nói muốn kết hôn với thánh nữ.”

Về mặt Nam Ngụy Tử không đổi, vẫn hờ hững “Một năm nay tới cầu thân đâu chỉ có nước Minh Hề, Xuân Vũ còn chưa quen sao?”

“Không phải, đương nhiên Xuân Vũ biết vua mỗi nước đều muốn cưới thánh nữ làm hoàng hậu. Hoàng thượng đều cự tuyệt tất cả, nhưng mà lần này.... Lần này dường như hoàng thượng không cự tuyệt.”

Vũ Nhi không cự tuyệt?

Đôi mắt tím thoáng động, lúc đang trầm tư, lại nghe tiếng thái giám bên ngoài cung kính truyền đến.

“Hoàng Thượng giá đáo.”

Nam Phi Vũ mặc hoàng bào, đi vào phòng.

“Xuân Vũ khấu kiến hoàng thượng.” Xuân Vũ vội vã quỳ xuống hành lễ.

“Đứng dậy đi.” Nam Phi Vũ phát tay, gương mặt điển trai và uy nghiêm “Ra ngoài, trẫm có việc nói với thánh nữ.”

“Vâng.” Xuân Vũ đứng dậy rời khỏi phòng.

Vài người rời khỏi, Nam Phi Vũ lập tức lộ ra nụ cười trẻ con “Tỷ tỷ, tỷ dùng bữa sao? Ta còn chưa ăn sáng, cùng Vũ Nhi ăn sáng được không?” Y biết Nam Ngụy Tử ít ăn, có lúc thậm chí không ăn. Lúc nào y rảnh lại đến đây cùng nàng dùng bữa, có y ở bên cạnh, tỷ tỷ sẽ ăn nhiều thêm một chút.

“Nghe nói nước Minh Hề tới cầu thân.” Nam Ngụy Tử nhìn đệ đệ, thấy y vẫn tươi cười không thay đổi, trong mắt thoáng có chút bối rối, ánh mắt nàng động lại “Cự tuyệt đi.”

“Tỷ tỷ, quân vương nước Minh Hề tướng mạo đường đường, giỏi trị quốc, y thống trị nước Minh Hề hòa bình phồn vinh. Y ái mộ tỷ tỷ đã lâu. Vũ Nhi cảm thấy tỷ tỷ và vua Minh Hề cũng xứng đôi, tỷ tỷ người không cần nhắc...”

Lời chưa nói xong, đã bị Nam Ngụy Tử cao giọng cắt ngang “Cự tuyệt đi.”

“Tỷ tỷ...” Nam Phi Vũ chần chừ, cuối cùng cũng lên tiếng “Tỷ tỷ, hoàng thúc đã chết.”

Thân Nam Ngụy Tử chấn động, một năm nay không ai dám nhắc tới y trước mặt nàng, nàng cũng không để ỉnh suy nghĩ nữa, gần như chính mình cũng đã quên đi.

Nhiễm Phượng Thâm...

Trong lòng hiện lên cái tên này, khiến nàng nhớ đến ánh mắt sâu lắng, gương mặt mơ hồ, đôi mắt đen tịt tịt, nốt chu sa đỏ thắm ở ấn đường, đôi môi mỏng cười nhạt...

Nàng nhắm chặt mắt lại.

“Tỷ nên quên hoàng thúc đi.”

“Ta không nhớ y.” Tiếng nói phát ra từ đôi môi run rẩy, nàng cắn răng, lạnh lùng nhìn Nam Phi Vũ “Y không đáng để ta nhớ.”

Nhìn sắc mặt Nam Ngụy Tử trắng bệch, Nam Phi Vũ nhẹ than trong lòng, không vạch trần lời nói lừa mình dối người của nàng “Tỷ tỷ, đừng khiến đệ lo lắng.” Một năm nay, nàng càng ngày càng gầy, gương mặt chẳng hề hồng hào. Thân hình thon thả sau ngày đó gần như đã ngã quy.

Về mặt Nam Phi Vũ lo âu khiến Nam Ngụy Tử hòa hoãn, môi nở nụ cười “Đừng lo lắng, tỷ không sao”. Nàng vẫn tốt, không có người đó, nàng tốt hơn bất cứ lúc nào.

“Vậy tỷ gặp mặt vua Minh Hề được không?”

“Vũ Nhi.” Nam Ngụy Tử nhú mày không vui.

“Tỷ nghe đệ nói cái đã.” Nam Phi Vũ làm ánh mắt vô tội, nịnh nọt cười với nàng. “Năm tháng sau là kỳ thần đại điển của nước Minh Hề. Vu nữ của mỗi nước đều đến, tỷ tỷ là Thánh nữ của Kim Lăng hoàng triều đương nhiên cũng phải đi. Tỷ và vua Minh Hề gặp mặt thử xem, nếu như không thích thì không liên hôn, như vậy được không?”

Nam Ngụy Tử không nói, tinh thần bị tuyết rơi bên ngoài thu hút.

“Tuyết rơi.” Nàng thì thầm, nhìn ra cửa sổ, vươn ngón tay dài đón lấy bông tuyết, cảm giác lạnh lẽo khiến nàng hơi run..

“Lạnh hả?” Một giọng cười vang lên bên tai nàng, một bờ môi lập tức che lấy môi nàng, mớm rượu vào trong miệng nàng, khiến nàng khó chịu nhú mày.

“Ha ha, sắc mặt như vậy đẹp hơn.” Gò má trắng vì rượu mà hồng lên, nàng bị sắc rượu vào cổ, không ngừng ho khan, nhưng thân thể lại ấm áp.

Đôi tay ôm lấy nàng, tiếng cười đắc ý vang trên đỉnh đầu, khuôn mặt nàng dán sát vào ngực y, nghe tiếng tim đập mạnh liệt.

Nhắm mắt lại, nàng giật tay về, nắm chặt bàn tay.

“Tỷ...”

“Được.” Cổ họng nàng có phần nghèn nghẹn. Sắc mặt còn trắng hơn tuyết đầu mùa. “Tỷ sẽ đi đến nước Minh Hề.”

Thánh nữ đi đến nước Minh Hề, đây là chuyện cực kỳ quan trọng.

Nam Phi Vũ chọn Cẩm Vệ Quân giỏi nhất, do thống lĩnh cẩm vệ quân hộ tống. Đi theo còn có tướng quân và một tiểu đội binh mã để bảo vệ an toàn cho Thánh nữ.

Hai mắt Nam Ngụy Tử nhắm lại, tựa đầu vào gối mềm, trong xe ngựa cực kỳ rộng rãi, lót dưới sàn là da cáo, còn có mấy gối lót lưng. Một bên đặt một chiếc bàn nhỏ có chút điểm tâm trên đó, còn có Phượng Dực Cẩm nàng yêu thích. Nam Phi Vũ đã chuẩn bị kỹ lưỡng đồ đạc đặt trong xe ngựa cho nàng.

Trong xe ngựa chỉ có 1 mình nàng, biết nàng khó ngủ và sợ làm phiền nàng nên 2 người hầu là Đông Tuyết và Xuân Vũ lên lút ngồi ngoài xe ngựa.

Khi các nàng rời khỏi, Nam Ngụy Tử lập tức mở mắt, nàng ngồi dậy, dựa trán vào vách, nhìn ra ngoài khe hở của màn xe lay động.

Rời khỏi hoàng thành ba ngày, còn hai ngày nữa là có thể đến nước Minh Hề. Lần đầu tiên ra khỏi thành nên hai nha đầu cực kỳ hưng phấn, nhìn đáng vẻ vui vẻ của các nàng, Nam Ngụy Tử mỉm cười.

Nhìn qua cửa sổ xe, nàng thấy con đường hoang vu. Khác với hoàng thành phồn vinh, ở đây đã rời khỏi biên giới Kim Lăng, thị vệ bên cạnh càng cẩn thận chú ý tình hình bốn phía.

So với cảnh giác bên ngoài, khuôn mặt Nam Ngụy Tử lại hồ hững, có ảnh vệ ngầm bảo vệ nàng, nàng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Thánh nữ, người thức dậy rồi.” Đông Tuyết vén màn, mới đầu chỉ muốn xem tình hình của thánh nữ, không nghĩ rằng thánh nữ đã thức dậy từ lâu.

“Ừ.” Nam Ngụy Tử nhẹ đáp, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt trắng nõn không có biểu tình gì, chỉ có sự hồ hững.

Đông Tuyết thầm than trong lòng, vài ngày nay Thánh nữ càng trầm mặc hơn, hơn nữa sau khi ra khỏi thành, không có hoàng thượng ở bên cạnh dẫn dắt, thánh nữ gần như không ăn bất cứ thứ gì.

“Thánh nữ, người đói không, có muốn ăn chút điểm tâm không?” Đông Tuyết khẽ hỏi.

“Không, ta không đói.” Nam Ngụy Tử thần nhiên trả lời, nàng biết Đông Tuyết quan tâm, nhưng nàng thật sự không muốn ăn.

“Thánh nữ.” Đông Tuyết muốn khuyên nàng ăn một chút, nhưng bên ngoài lại vang lên âm thanh hỗn loạn, xe ngựa đang đi bỗng nhiên dừng lại.

“Không tốt rồi, có đạo tặc.” Xuân Vũ lập tức tiến vào trong, kinh hoàng nói “Có rất nhiều, bọn họ bao vây, còn dùng đá lớn cản đường.”

Nghe đạo tặc, sắc mặt Đông Tuyết tái mét “Mau bảo vệ thánh nữ.”

“Các người đừng hoảng sợ.” Nghe cướp bao vây nhưng Nam Ngụy Tử vẫn tỉnh táo “Sẽ không có gì đâu.”

Lời nàng vừa dứt, ảnh vệ lập tức vây quanh xe ngựa.

“Thánh nữ.” Nhiễm Ngũ đứng ở ngoài xe ngựa.

“Giúp phía trước đi.” Nàng lạnh lùng phân việc.

“Vâng.” Nhiễm Ngũ mang theo vài ảnh vệ đến phía trước, số ảnh vệ còn lại vẫn canh giữ bên ngoài xe ngựa.

Nam Ngụy Tử vén màn xe, nhìn tình hình bên ngoài, cướp bao vây tầng tầng lớp lớp, thị vệ hỗn chiến với bọn cướp ở phía trước.

Không đúng.

Nàng nhú mày nhìn từng đám cướp tiến công, bọn cướp này được huấn luyện không đơn thuần, tốc độ bao vây và động tác rất thành thạo, không phải bọn đạo tặc thông thường.

“Thánh nữ, phía sau cũng có cướp bao vây.” Xuân Vũ kêu to hoảng sợ.

Ảnh vệ và Cẩm Vệ Quân bảo vệ cho xe ngựa cũng lập tức giao chiến với bọn cướp, ánh sáng đao kiếm lóe lên, âm thanh binh khí giao nhau khiến người khác kinh hồn bạt vía.

“Mau bảo vệ thánh nữ.” Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân nhìn thấy xe ngựa cũng bị vây khốn, vội vàng hô to.

“Bọn họ dùng độc, mau bế khí.” Lại nghe có người hô to lên.

“A—” Xuân Vũ đột nhiên hét chói tai, một tên cướp tiến vào trong xe ngựa. “Mau bảo vệ thánh nữ.” Nàng phi thân muốn giữ lấy tên cướp, lại bị y đá văng ra.

“Người muốn làm gì?” Đông Tuyết khẩn trương đứng chắn trước Nam Ngự Tử.

“Cút ra” Tên cướp bỏ đao về phía Đông Tuyết.

“Dừng tay.” Nam Ngự Tử nhú mày, lập tức hét lớn, nhưng lưỡi đao không ngừng lại, nàng lấy tay kéo Đông Tuyết về phía sau, lấy thân chắn cho Đông Tuyết.

“Thánh nữ, dừng —” Đông Tuyết trở mặt la to hoảng sợ.

Vút!

Một mũi tên bay đến xe ngựa, bắn xuyên thẳng qua đầu tên cướp.

“A—” Đông Tuyết sợ thét đến chói tai.

Nam Ngự Tử quay người, nhìn tên cướp ngã xuống, ngược lên, nhìn một người ăn mặc như dị tộc, khăn đen che đến gò má, tay cầm cung tiễn.

Nàng nhìn vào mắt nam nhân đó, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Đôi mắt đó...

Nàng trợn to mắt, gần như không thể tin được, không cần nghĩ ngợi, nàng lập tức muốn xuống xe ngựa.

“Thánh nữ, người làm gì vậy?” Phát hiện hành động của nàng, Đông Tuyết vội vàng ôm lấy nàng. “Không được, bên ngoài nguy hiểm, người không thể xuống xe.”

“Buông ra.” Nam Ngự Tử gầm nhẹ, muốn kéo tay Đông Tuyết ra, nhưng Đông Tuyết liều chết ôm lấy nàng. “Đông Tuyết, buông ra.”

“Không được, nguy hiểm lắm, thánh nữ, người không thể xuống dưới.” Đông Tuyết liều mình lắc đầu.

“Đông Tuyết.” Nam Ngự Tử tức giận hét lên, tránh không thoát, nàng vội vàng ngẩng đầu, nhưng nam nhân đã biến mất, nàng sửng sốt, vội vã nhìn bốn phía.

Không có, người đâu?

Nàng lo lắng nhìn xung quanh, chỉ thấy một đội binh mã khác tiến đến chiến đấu, giúp Cẩm Vệ Quân đánh đuổi bọn cướp, mà Nhiễm Ngũ cũng lui về bên cạnh nàng.

“Thánh nữ, người không sao chứ?”

“Nhiễm Ngũ, người nhìn thấy không?” Nàng vội vã hỏi Nhiễm Ngũ, gương mặt khẩn trương, đôi mắt vẫn không ngừng nhìn tứ phía.

“Thấy cái gì?” Nhiễm Ngũ sửng sờ khi thấy nàng hoảng loạn.

“Nhìn thấy...” Nói được một nửa, nàng trợn mắt nhìn Nhiễm Ngũ, môi mấp máy lại không nói ra lời.

“Thánh nữ?”

Nhìn vẻ mặt Nhiễm Ngũ, Nam Ngụy Tử xùi xuống, đột nhiên cảm thấy buồn cười “hừm....” cổ họng phát ra tiếng cười.

“Thánh nữ...” Vẻ mặt kỳ lạ của nàng khiến Đông Tuyết bị dọa, vội vã buông nàng ra, khẩn trương hỏi “Thánh nữ, người sao rồi?”

Nam Ngụy Tử lắc đầu, miệng vẫn cười không ngừng. Nàng cười mình thật ngốc.

Một năm rồi...

Nàng cho rằng mình không thèm nghĩ đến nữa, tưởng rằng đã quên. Nào biết căn bản là nàng tự lừa mình, căn bản là nàng không quên được, không quên được...

“Ha ha...” Nàng nhìn tóc trắng mình xoa xuống, tay nắm lấy một lọn tóc, trên gương mặt là nụ cười chế nhạo đáng buồn.

Nhiễm Phượng Thâm... Nàng kêu thầm trong bụng.

Chàng xem, chàng đã biến ta thành cái dạng gì, cho dù chàng rời khỏi, nhưng vẫn giam cầm ta, không trốn thoát, không thể nào trốn thoát...

Nam Ngụy Tử nhắm mắt, nàng hiểu rõ, mà cũng hi vọng không hiểu rõ gì cả.

Nàng và y — Nàng thắng, nhưng cũng thua.

Bởi vì, y không còn nữa.

Cũng may là có đội binh mã khác đột nhiên viện trợ, đánh lui bọn cướp.

Là vu nữ nước Bắc Ngụy cũng được mời đến, nhìn bọn họ bị bao vây, vì vậy phái binh viện trợ.

Sau khi đánh đuổi bọn cướp, binh mã Bắc Ngụy lập tức lui ra, hộ tống vu nữ Bắc Ngụy rời khỏi.

Bọn cướp này đột ngột thấy binh mã thần tốc của Bắc Ngụy, nên nhanh chóng rút lui không hề luyến tiếc, khiến bọn họ không bắt được bất cứ ai.

Tuy thống lĩnh Cẩm Vệ Quân và tướng quân cảm thấy khả nghi, nhưng trước mắt bảo vệ thánh nữ mới là quan trọng, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Hai ngày tiếp theo bọn họ càng cẩn thận hơn, may mà không có chuyện gì xảy ra. Bọn họ yên ổn tiến thẳng đến biên giới nước Minh Hề, đi thẳng vào thủ thành.

Ngoài trừ bọn họ ra, vài vu nữ của các nước khác cũng đã đến, quân vương Minh Hề sớm đã chuẩn bị yến tiệc, đứng ở hoàng thành chờ đón bọn họ.

“Thánh nữ, chúng ta đã đến hoàng đô.” Đông Tuyết lên tiếng, cẩn thận nhìn Nam Ngụy Tử. Kể từ lần trước Thánh nữ đột nhiên cười to, vẻ mặt lại lạnh lùng trở lại, khiến nàng và Xuân Vũ căng thẳng.

Nam Ngụy Tử chậm rãi ngược mắt, gò má tái nhợt, trong mắt lạnh lẽo, nàng lấy khăn vàng che mặt, để Xuân Vũ mặc áo choàng lông cáo cho nàng, kéo nón phủ lên đầu.

“Thánh nữ.” Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân và tướng quân canh giữ ở bên ngoài xe ngựa.

Nam Ngụy Tử bước xuống xe ngựa, ngoại trừ nàng, vu nữ mỗi nước cũng đứng một bên.

Nàng hạ mắt, thống lĩnh và tướng quân đứng ở sau nàng, hộ tống nàng đi vào đại điện, bọn họ đi đầu, Kim Lăng hoàng triều uy chấn khắp thiên hạ, bóng dáng bọn họ cũng khiến người khác chú ý.

“Tất Y, đó chính là Thánh nữ Kim Lăng nổi tiếng khắp thiên hạ đó.” Bên cạnh vang lên một giọng nói nhỏ tò mò, tiếng nói dễ thương của một tiểu cô nương “Đáng tiếc chỉ nhìn được nửa mặt, như vậy làm sao biết được Kim Lăng thánh nữ có giống như trong văn thư người ta nói không?”

Đó là lời nói riêng với người bên cạnh, Nam Ngụy Tử phớt lờ, bọn họ đi đến đại điện, hoàng đế Minh Hề và chúng thần đã đợi từ lâu.

“Đa tạ thánh nữ các nước đã đến tham dự kỳ thần đại điển của nước Minh Hề, trăm thay dân chúng nước Minh Hề cảm tạ các vị thánh nữ.” Tuy là vua của nước Minh Hề, nhưng đối diện với các vu nữ thần thánh, y cũng không dám bất kính. Chúng thần một bên đã sớm quỳ xuống.

“Điều này là quốc vương đã quá khách khí.” Một giọng nói ngọt ngào vang lên, giọng điệu sinh động “Kỳ Thần đại điển là cầu phúc vì dân chúng, không chỉ là vì dân chúng Minh Hề, cùng là vì dân chúng thiên hạ, chuyện này là việc vu nữ của bọn ta nên làm.”

“Vu nữ Bắc Ngụy nói đúng.” Minh Hề Vương cười nói, ánh mắt chiếu tới trên người Nam Ngụy Tử. “Kim Lăng thánh nữ, nghe được trên đường bị bọn cướp tấn công, không biết thánh nữ có bị thương không?”

Nam Ngụy Tử ngược mắt, kéo xuống mũ của áo choàng, lộ ra tóc trắng như tơ.

Nhìn thấy tóc trắng, bên cạnh vang lên tiếng xầm xì, mặc dù che mạn trên mặt, nhưng vẫn nhìn ra được hình dáng, đôi mắt tím hiếm có tuyệt đẹp vô cùng, khí chất cao quý khiến toàn bộ quảng trường rung động.

“Tất Y xem kia, ánh mắt thật đẹp.” Vu nữ Bắc Ngụy hưng phấn kêu lên trong đại điện yên tĩnh.

Nam Ngụy Tử dời mắt, từ nãy đến giờ nghe thấy tiếng nói dễ thương này khiến nàng tò mò, quay đầu nhìn về phía vu nữ Bắc Ngụy.

Nào biết lại nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm, nàng ngẩn ngơ, gần như không thể rời mắt.

Gương mặt điển trai giống y như trong ký ức sâu thẳm, nốt ruồi son đỏ như lửa ở ấn đường, lông mày dài qua mắt, môi mỏng cười nhạt, mà đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng.

Bóng dáng hơi chao đảo, gần như đứng không vững.

Bờ môi mấp máy, nhưng không nói ra âm thanh, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn y.

Là vui, là sợ, là hận, là oán, nàng không phân biệt được.

Chỉ có thể ngây ngốc nhìn y.

“Nhiễm Phượng Thâm...”

Cuối cùng, cuối cùng cũng trầm trầm kêu ra tên người đó, một tên nằm sâu trong đáy lòng của nàng.

8. Chương 8

“Kim Lăng thánh nữ đêm khuya viếng thăm, không biết có chuyện gì quan trọng?” Nam nhân dựa người vào cửa, thích thú nhìn nữ nhân trước mặt.

Nàng mặc áo màu xanh nhạt, cổ áo thêu những hoa văn nhỏ nhắn xinh đẹp, mặc áo khoác lông cáo màu trắng, tóc trắng rối tung phía sau, sáng loáng dưới ánh trăng, tao nhã như thiên thần.

Mà đôi mắt tím nhìn y chăm chú không chớp mắt, giống như ban ngày lúc ở đại điện, trong đôi mắt có điều khó nói.

“Nhiễm Phượng Thâm...”

Ban ngày nàng cũng khẽ gọi tên này.

“Tại hạ đã nói, tại hạ không phải Nhiễm Phượng Thâm.” Không chỉ có nàng, mà người bên cạnh nàng cũng đồng loạt gọi y là Vương gia.

“Đúng là chàng.” Nam Ngụy Tử nhìn xuống tay phải của y. Tuy đã mờ, nhưng vết cắn trên ngón tay y vẫn có thể thấy được, đó là do nàng cắn.

Nghĩ đến vì sao mình để lại vết răng trên ngón tay y không cách nào biến mất như vậy, vẻ mặt nàng hoảng hốt. Quá khứ từng cắn hận y, nhưng giờ phút này nghĩ tới, nỗi hận trong lòng đã không còn nặng như vậy nữa.

Là thời gian khiến cho thù hận giảm bớt, hay là cái chết của y khiến nàng không còn hận nữa? Nàng không biết, chỉ biết nhìn thấy y, trái tim nàng không còn nghe theo suy nghĩ của nàng.

Có quá nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải nói làm sao.

Mà y, đối diện nàng lại xa lạ. Y nói, y tên là Tát Y.

Tát Y, một cái tên xa lạ, ánh mắt y nhìn nàng cũng xa lạ, cảm giác xa lạ như vậy khiến nàng sợ hãi. Rõ ràng là y, tại sao lại dùng đôi mắt hồ hững như vậy nhìn nàng?

Lúc đó, nàng không thể truy vấn, đành phải kiềm nén, thừa dịp đêm khuya, nàng sai Nhiễm Ngũ mang nàng đến nơi cư trú của Bắc Ngụy, đi đến trước cửa y.

Nhìn thấy ánh mắt nàng dừng trên tay y, Tát Y cúi đầu, nhìn ngón tay mình.

“Vết răng trên ngón tay của chàng là ta cắn.” Nàng hạ thấp giọng nói.

“Hả?” Tát Y nhìn vòng răng trên ngón tay mình, nhú mày nhìn nàng, gương mặt khôi ngô tỏ vẻ thích thú “Vậy tại sao nàng cắn ta?”

Nam Ngụy Tử cắn môi, gương mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên “Chàng.. quên hết tất cả rồi sao?” Kể cả nàng, cũng đã quên sao?

“Ta nên nhớ cái gì?” Y cảm thấy buồn cười. “Các người nói ta là Nhiễm Phượng Thâm thì ta phải như vậy hay sao? Ta hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này, kể cả nàng cũng vậy.”

Về mặt Nam Ngụy Tử tái mét, nàng ngơ ngẩn nhìn y, gương mặt khôi ngô vẫn cười cợt, nhưng mà ánh mắt nhìn nàng đã khác.

Cho tới bây giờ, Nhiễm Phượng Thâm chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng – Vô tình, lạnh lùng, giống như không thèm đếm xỉa nàng đang tồn tại.

Ánh mắt y nhìn nàng luôn sâu thăm thẳm, giống như chứa rất nhiều tâm tư, khiến nàng đoán không ra. Nhưng chưa bao giờ lạnh lẽo. Thỉnh thoảng, y cũng có nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, mỗi khi y nhìn nàng như vậy, nàng luôn né tránh y, không dám nhìn vào mắt y.

Hiện tại nghĩ đến mới hiểu được, thật ra nàng không ghét ánh mắt y, thậm chí... rất nhung nhớ.

Nàng khẽ cười, bờ môi lại run rẩy, đôi mắt tím thê lương, gò má trắng, bóng dáng thon thả, dưới ánh trăng như nhanh chóng biến mất.

Tát Y nhú mày, định vươn tay ra.

“Tát Y” Tiếng nói dễ thương vang lên, bóng dáng nhỏ nhắn chạy đến “Kim Lăng thánh nữ, sao cô lại ở đây?”

Vu nữ Bắc Ngụy khó hiểu, tò mò hỏi.

Nàng nhìn Tát Y, rồi lại nhìn Nam Ngụy Tử, chớp đôi mắt to “Cô đến tìm Tát Y sao? Có chuyện gì? Tát Y, hai người đang nói chuyện gì?”

“Không có gì.” Tát Y nhìn vu nữ Bắc Ngụy, nhú mày không vui. “Tiểu Lục, ai uội ăn mặc phong phanh như vậy?”

Hiện tại là mùa đông, ngay cả áo bông nàng cũng không mặc liền chạy ra đây.

“Muội nghe ngoài cửa có tiếng nói chuyện, nên tò mò.” Vu nữ Bắc Ngụy chu mỏ, dựa sát thân mình ôm lấy cánh tay Tát Y. “Bây giờ mới cảm thấy lạnh.” Nàng bắt đầu run rẩy.

“Muội đó.” Khuôn mặt Tát Y bất đắc dĩ, đưa tay cởi áo khoác mặc lên cho nàng, lại cầm tay nàng, lập tức trùm mắt “Lạnh như băng, muội muốn bị nhiễm phong hàn nằm trên giường sao?”

“Đâu có” vu nữ Bắc Ngụy chu mỏ lên, ôm lấy y làm nũng, nhong nhèo nói “Có Tát Y thì muội sẽ ấm áp thôi.”

“Muội đó.” Tát Y không vui lườm nàng, giống như tức giận, nhưng gương mặt lại không che giấu yêu thương, cánh tay cũng ôm chặt lấy nàng.

Nam Ngụy Tử ngơ ngẩn nhìn hai người, tuy vu nữ Bắc Ngụy còn nhỏ, nhưng gương mặt cực kỳ xinh đẹp. Mà y... Lần đầu tiên nàng thấy y lộ ra vẻ mặt như vậy.

Trong mắt dịu dàng, gương mặt cứng chiều, từ đó giờ nàng chưa thấy qua.

Tên xa lạ, ánh mắt xa lạ, vẻ mặt xa lạ, trước mắt nàng, không có gì là không xa lạ, Nam Ngụy Tử rũ mắt.

“Kim Lăng thánh nữ, cô sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt nàng càng ngày càng trắng, vu nữ Bắc Ngụy quan tâm “Sắc mặt của cô rất khó coi.”

Nam Ngụy Tử nhướng mắt, nhìn vu nữ Bắc Ngụy quan tâm mình, lại nhìn về y, nhưng y cũng không nhìn lại nàng.

Khác biệt với sự dịu dàng giành cho vu nữ Bắc Ngụy, ánh mắt của y nhìn nàng rất lạnh lùng, không có chút ấm áp, nàng cười khổ.

Nàng mang túi gấm ra, “Cái này, trả lại cho chàng.” Nàng đưa túi gấm cho y.

“Cái này là cái gì?” Nhìn túi gấm trên tay, Tát Y nhướng mắt, nhìn nàng hoài nghi, nhưng gương mặt tái mét của nàng lại thản nhiên mỉm cười với y.

Nụ cười thoáng qua khiến y ngẩn ngơ.

“Chàng nói đúng, ta nhận lầm người.” Nàng nhẹ nhàng nói, tiếng nói như gió nhẹ, khóe môi cười gượng gạo.

“Chàng không phải Nhiễm Phượng Thâm, chàng không phải y.” Nàng nhỏ tiếng lẩm bẩm, ánh mắt như nhìn về nơi xa, lại giống như nhìn y. “Chàng đã chết, cũng sẽ không trở về.”

“Cô...”

Nàng cười, nhìn y sâu lắng, rồi mới thu hồi ánh mắt.

Không phải chàng, không phải...

“Nhiễm Ngũ.”

Một bóng đen đáp xuống.

“Chúng ta đi thôi.” Nàng quay người bước đi.

Nhìn bóng dáng khuất trong tuyết trắng, Tát Y chậm chậm rũ mắt.

“Tát Y, bên trong là cái gì?” Vu nữ Bắc Ngụy tò mò.

Y mở túi gấm, lấy đồ bên trong ra, ánh mắt hơi lóe lên.

Đó là một đôi vòng ngọc, một cái còn nguyên vẹn, một cái lại bị hỏng. Tuy đã được sửa chữa, nhưng vẫn nhìn ra vết tích bị vỡ nát.

Nhìn vòng ngọc, nhớ đến vẻ mặt tái nhợt của nàng lúc rời đi, đôi mắt đen dần dần tối tăm, càng lúc càng sâu thẳm...

“Trẫm ngưỡng mộ thánh nữ đã lâu, hôm nay có thể gặp được thánh nữ, trẫm cực kỳ vui mừng.”

Minh Hề Vương nhìn Nam Ngụy Tử cười, tuy cách một lớp sa mỏng, nhưng vẫn thấy được dung nhan tuyệt sắc, nhất là đôi mắt kia, khiến người ta muốn chìm đắm trong đó.

“Thánh nữ quả như lời đồn đãi, đẹp đến mức khiến người ta khó thở.” Y khẽ vuốt xoa, mà tay muốn nắm lấy khăn che mặt của Nam Ngụy Tử.

Nam Ngụy Tử nhanh chóng đứng dậy lùi ra, nhú mi lại, trong đôi mắt lạnh lùng “Minh Hề Vương quá khen rồi.”

Thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, Minh Hề Vương ngượng ngùng mỉm cười “Khụ khụ, là trẫm nhất thời thất thố, xin thánh nữ đừng trách tội.”

Nam Ngụy Tử không nói, trong mắt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

Minh Hề Vương phái người mời thánh nữ các nước cùng dùng bữa, nàng không nghi ngờ y, nào biết trong phòng lại chỉ có nàng và Minh Hề Vương.

Thấy nàng nghi ngờ, Minh Hề Vương lập tức nói, thật ra y chỉ muốn sai cung nữ mời nàng lại đây, muốn riêng rẽ trò chuyện với nàng. Nghe xong, nàng vốn định lập tức rời khỏi, nhưng lại bị Minh Hề Vương kiên quyết giữ lại.

Trong lòng Nam Ngụy Tử cười khẩy.

Ánh mắt y nhìn nàng cũng như ánh mắt của Nhiễm Thịnh Đức, bề ngoài trung hậu, bên trong lại dơ bẩn ô uế, có vua như vậy, Minh Hề sẽ có ngày bại vong.

“Thánh nữ, trước đây trẫm từng phái người đến nói chuyện liên hôn với Kim Lăng hoàng đế, chuyện này chắc Thánh nữ cũng biết chứ?”

“Đa tạ Minh Hề Vương yêu thích, đối với chức vị hoàng hậu của Minh Hề, Ngụy Tử không dám đương nổi.” Nam Ngụy Tử trả lời hờ hững, không dự định sẽ dây dưa tiếp với Minh Hề Vương “Nếu như không có gì, Ngụy Tử mệt mỏi, xin đi trước.”

“Từ từ, Kim Lăng hoàng đế không có cự tuyệt.” Thái độ của nàng khiến ánh mắt Minh Hề Vương sa sầm, nụ cười vẫn nở trên gương mặt. “Thánh nữ, trẫm bảo đảm sẽ sủng ái nàng cả đời, cho nàng hưởng hết vinh hoa phú quý...”

“Ngụy Tử ở Kim Lăng cũng có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.” Kim Lăng phồn hoa hơn Minh Hề nhiều, nàng muốn hưởng vinh hoa phú quý, hà tất phải đợi Minh Hề cho hay sao?

Lời nói của nàng khiến Minh Hề Vương sa sầm mặt, trong mắt tức giận.

“Cho dù hoàng thượng không cự tuyệt ngài, nhưng Ngụy Tử không đồng ý, cho dù là hoàng thượng cũng không thể ép buộc ta.” Địa vị thành nữ tại Kim Lăng có thể sánh bằng quân vương, nói chung, Vũ Nhi không thể miễn cưỡng nàng.

“Vậy sao?” Minh Hề Vương cười khẩy, nụ cười trên gương mặt đã biến mất. “Kim Lăng thánh nữ, đừng ra vẻ tôn quý, đừng tưởng trẫm không biết Kim Lăng thánh nữ thực tế là cái gì?”

Về mặt Nam Ngụy Tử không đổi, nhìn Minh Hề Vương không còn ngụy trang hình dáng ôn hòa, nàng nhếch môi khinh thường.

“Trong hoàng tộc ai không biết Kim Lăng thánh nữ cũng như là kỹ nữ. Người chỉ là đồ chơi của hoàng tộc, chỉ là ngụy trang hình ảnh thánh khiết.” Ánh mắt dâm tà của Minh Hề Vương nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Có bao nhiêu người chơi qua người? Trẫm cưới người làm hoàng hậu, chỉ là hốt vỏ ốc của người khác.”

“Người không có tư cách đó.” Khinh thường liếc y một cái, Nam Ngụy Tử chuẩn bị rời khỏi, cảm thấy chân mềm nhũn, khiến nàng gần như đứng không nổi, vội vàng bám lấy cửa gượng chống đỡ.

“Người...” Nàng trừng mắt nhìn Minh Hề Vương.

“Ha ha, nhìn người thanh cao thế nào thì chút nữa thôi cũng phải rên rỉ dưới thân trẫm. Yên tâm, trẫm sẽ rất sủng ái người.” Minh Hề Vương cười dâm dăng, tự xưng mình là chính nhân quân tử giờ phút này thật là bỉ ổi đê tiện..

Nam Ngụy Tử cắn môi, chịu đựng đầu óc choáng váng. Vừa rồi nàng không có ăn bất cứ thứ gì, chỉ có...

Nàng nhìn lò hương đặt ở trên án, lúc này nàng ngửi được mùi dị hương thoang thoảng, nhất định mùi hương đó có vấn đề.

“Thân là quân vương mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu.” Nàng nhìn về phía Minh Hề Vương hèn mọn, trước mắt mờ mịt, nàng lắc mạnh đầu.

“Ha ha, chỉ chút nữa thôi ngươi sẽ khóc cầu trầm muốn ngươi...” Tay Minh Hề Vương muốn kéo khăn che mặt của nàng xuống.

Nam Ngự Tử nhanh chóng tránh ra, cười lạnh với y.

“Ngươi không có cơ hội rồi.” Nàng nhắm mắt, đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay. “Nhiễm Ngũ.”

Bóng đen lập tức xuất hiện.

Đột nhiên thấy Nhiễm Ngũ xuất hiện, Minh Hề Vương cả kinh “Ngươi là ai? Dám xông vào đây? Người đầu...” Bỗng nhiên trên cổ đau xót, Minh Hề Vương té xỉu trên đất.

“Thánh nữ” Nhiễm Ngũ lo lắng nhìn nàng.

Nam Ngự Tử mở hé mắt, cảm thấy thân thể dần dần nóng lên, nàng cắn chặt môi, mồ hôi chảy xuống khuôn mặt “Ta không sao.”

“Nhưng mà...” Nhìn thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt mờ mịt, Nhiễm Ngũ biết nàng trúng mị dược, y nhíu mày.

“Ta có thể chịu được, mang ta về phòng.” Nàng cắn ra ra lệnh, thân bắt đầu run rẩy.

Nhiễm Ngũ chần chờ một chút, nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Tiểu nhân mang người đi tìm Vương gia.”

“Chuyện này là sao?” Tất Y nhíu mày, nhìn hai người xuất hiện trong phòng y, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân bị ôm trong lòng.

Nàng nhắm chặt mắt, gò má đỏ ửng sau sa mỏng, lông mày nhíu lại, môi thở dốc dồn dập.

Thấy dáng vẻ của nàng, người sáng suốt nhìn cũng biết là trúng cái gì.

Đôi mắt đen toát ra sự lạnh lẽo.

“Thánh nữ trúng mị dược.” Nhiễm Ngũ vội vàng nói.

“Ai hạ?” Tất Y nhíu mày, ở đây dám hạ dược với thánh nữ cũng chỉ có...

“Minh Hề Vương.” Nhiễm Ngũ trả lời.

Tất Y cười khẩy, bốn cột Nam Ngự Tử. “Kim Lăng thánh nữ, ta còn tưởng nàng thông minh thế nào, vậy mà lại dễ dàng bị trúng mị dược.”

Nam Ngự Tử cắn chặt môi, không nhìn y, tiếng nói thoát ra kẽ răng “Nhiễm Ngũ, đưa ta về phòng.” Nàng không cần y.

“Nhưng mà...”

“Đây là mệnh lệnh.” Nàng quát khê, trong miệng lại không nhận được bật ra âm thanh rên rỉ

Âm thanh rên rỉ căm dỗ người khác vô cùng, gương mặt hiện lên vẻ quyến rũ mê người.

Nhiễm Ngũ nhanh chóng nhắm mắt.

Đôi mắt Tất Y sâu xa, đưa tay ôm lấy Nam Ngự Tử.

“Chàng làm gì? Buông ra.” Nam Ngự Tử mở hé mắt, muốn vùng vẫy đẩy y ra, nhưng tay lại mềm nhũn không có sức, sự ấm áp trong ngực y khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Bên tai nghe tiếng tim đập ổn định, vùng vẫy của nàng dần dần yếu ớt.

“Lui ra.” Y nói với Nhiễm Ngũ.

Nhiễm Ngũ nhanh chóng rời khỏi.

Nam Ngự Tử ngược mắt nhìn y, ánh mắt mê hoặc “Chàng...” Là chàng... Không phải chàng.

“Chàng là ai? Nhiễm Phượng Thâm... Không, chàng không phải.” Nàng lắc đầu, lại bắt đầu phản kháng trở lại “Buông ta ra. Đừng chạm vào ta. Chàng không phải y. Không phải.”

Nàng gần như điên cuồng, vòng ôm quen thuộc, nhịp tim quen thuộc, nhưng không phải chàng, không phải...

Tất Y ném Nam Ngụy Tử lên giường, nàng rụt thân thể lại, ôm chặt đệm, co tròn mình lại, khẽ hô cuồng loạn “Đi ra, đi ra, cút”

Y liếc nhìn nàng một cái, rời khỏi giường.

Nghe tiếng bước chân rời đi, nàng nhắm mắt lại, toàn thân nóng như lửa khiến nàng đau khổ, cổ họng khô khốc khiến nàng khó chịu.

“Nhiễm Phượng Thâm.... Nhiễm Phượng Thâm....”

Tóc trắng quấn quanh thân, nàng cuộn người lại, không có nước mắt. Nàng cũng không khóc, nàng đã quên khóc như thế nào, chỉ là tiếng nói lại vỡ òa.

Ngụy Tử, nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng.

“Không...” Nàng không cần y cho nàng, nàng không cần y bố thí, nàng không cần, không cần....

Nàng hi vọng ta sẽ sống trở về sao?

“Hi vọng.....” Lúc đó không trả lời được, hiện giờ thần trí mê mang lại bất tri bất giác thổ lộ. “Ta hi vọng....”

Ta sẽ sống trở về, sẽ lại tự mình đeo vòng ngọc này cho nàng.

“Nói dối. Chàng nói dối...” Y không trở về, không có... “Nhiễm Phượng Thâm...”

Ta không hận chàng, không hận...

“Nhiễm Phượng Thâm...”

Một giọng nói trầm ấm nhẹ than, cánh tay trắng kiện ôm lấy nàng, gỡ bỏ màn sa trên mặt nàng, môi ấm đặt trên miệng nàng, nàng hé môi, mút lấy nước trà được mớm cho.

Nàng từ từ mở mắt, nhìn thấy một đôi mắt đen khó giải.

Nàng bất tri bất giác nở nụ cười.

“Nhiễm Phượng Thâm...”

9. Chương 9

Quá nóng...

Mắt Nam Ngụy Tử mờ ảo, miệng nhỏ hé mở, uống nước trà trong miệng nam nhân. Nàng đưa lưỡi liếm, trên chóp mũi có tiếng rên trầm ấm.

“Nhiễm Phượng Thâm...” Nàng thầm gọi tên này, trong giọng điệu đầy yêu thương ngay cả mình cũng không biết “Là chàng...”

Đầu ngón tay vuốt khéo mắt y, trong mắt hoài nghi.

Nàng muốn nhìn cho rõ, thần trí lại dần mê mang. Ngọn lửa trong cơ thể bốc cháy, nàng không tự giác run rẩy, nàng ôm sát thân thể trắng kiện kia.

Nàng nghe một giọng nói trầm ấm, hơi thở quen thuộc phả trên bờ môi nàng. Đầu lưỡi tiến vào miệng nhỏ, nóng bỏng lại bá đạo quấn quýt lấy nàng.

Váy trắng bị cởi ra, bàn tay cầm lấy ngực mềm của nàng qua áo lót, cọ sát làn da qua lớp vải mỏng, đầu ngực sớm muộn cảm thấy thăng.

Chiếc lưỡi nàng tham lam, lập tức bị đầu lưỡi nóng bỏng kia quấn lấy. Hơi thở nam nhân tràn ngập trong miệng nàng, khiến nàng tham lam hút hết tất cả.

Môi lưỡi quấn quýt, bàn tay mơn trớn trên người, thân thể mỏng manh dán sát, tất cả khiến nàng run rẩy “Nhiễm...”

Áo lót bị kéo xuống, lòng bàn tay thô ráp chà sát đầu ngực nàng, chậm chạp xoa nắn bầu ngực, lại thô lỗ bóp chặt, vân vê nụ hoa run run.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ vỡ vụn, môi bị mút từ từ chút một. Nàng bùng phát tình cảm mãnh liệt, tay ôm lấy cổ y không rời, cũng không muốn buông ra...

Nàng đã không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ là quấn chặt lấy y, dường như thân thể ấm áp trước mắt là điểm tựa duy nhất của nàng.

“Ngụy Tử...” Tiếng kêu rất khẽ khiến thân thể mềm mại chấn động, nhưng lập tức lại ào ạt như mưa rào cuốn đi, đánh tan lý trí còn sót lại của nàng.

Đôi môi ẩm ướt nóng bỏng mút lấy ngực nàng, đầu lưỡi vờn lấy đầu ngực, gặm cắn thịt non, tạo ra từng vết ửng đỏ lên ngực nàng.

Ngón tay dài len vào quần lót, nụ hoa đã ướt từ lâu, đầu ngón tay dễ dàng thăm dò vào cửa mình, vách hoa nhỏ hẹp giữ chặt ngón tay thô to.

Ngón tay dài của y chuyển động trong vách hoa, trêu chọc nhụy hoa, nhụy hoa hé mở, càng thêm hưng phấn.

Môi nóng liếm qua mỗi tác da, nàng giống như mật hoa ngọt ngào, khiến y lưu lại mỗi vết cắn mỗi khi liếm qua. Cuối cùng đi xuống nguồn nước thơm mát, môi mỏng chìm đắm, ngậm chặt nhụy hoa đang run nhẹ.

“Ừm...” Nàng mất ý thức cắn môi, ngón tay dài lại tách môi nàng ra, răng nàng chạm đến ngón tay, nàng không cắn xuống, mà lại há miệng mút chặt.

Y sững sờ, ngẩng đầu, thấy nàng ngậm ngón tay của y. Đầu lưỡi liếm ngón tay, gương mặt đỏ ửng, đôi mắt mơ màng, chiếc miệng nhỏ liếm mút nhẹ nhàng, kêu rên khe khẽ.

Tiếng rên rỉ thật nhỏ trong tai y như khúc nhạc, ngón tay trong miệng nàng trêu đùa chiếc lưỡi trơn trượt đầy nước.

Mà lưỡi y nóng bỏng liếm mút cửa động hoa, đầu lưỡi nhọn tách đóa hoa ra, ngón tay dài di chuyển ra vào động hoa xinh đẹp.

Hai đùi trắng nõn gác lên vai y, mông tròn nhẹ nâng lên, ngọn lửa tại cửa động hoa không ngừng mút liếm, hóa thành dòng sông uốn lượn trong suốt.

“Ừm, ừm...” Hơi thở nàng lộn xộn, đầu lưỡi liếm đầu ngón tay, tràn ngập khoái cảm mãnh liệt, thân thể yêu kiều nhất thời run lên.

Động nhỏ trong phút chốc co thắt, dịch hoa tràn ra càng nhiều, thân thể trắng trẻo co lại, lập tức mềm nhũn.

Nam Ngụy Tử nhắm nghiền mắt, ngón tay trong miệng rút ra, miệng nhỏ thở gấp dồn dập, mà vòng ôm của thân thể nàng cũng rời đi.

Nàng nghe tiếng sột soạt, hé mắt mơ màng, thân mình trần trụi nóng bỏng lập tức dán sát vào nàng, nàng nhìn đôi mắt đen thăm thẳm kia không rời.

Đôi mắt đen nhìn nàng chăm chú sít sao, y tách hai chân nàng ra, vật nam tính nóng bỏng thăm lấy dịch hoa của nàng, thẳng eo tiến vào. Ngọc trụ nóng ran lập tức xâm nhập vào động nhỏ.

“Ừm...” Nàng thở gấp, lâu lắm rồi động hoa không bị xâm nhập nên trong nhất thời khó có thể thích ứng vật vĩ đại của y.

Đóa hoa co rút càng gấp, siết chặt lửa nóng của y. Y ôm lấy nàng, để nàng giạng chân ngồi trên người y, tư thế này cũng khiến cây đuốc đi sâu vào lòng động hoa.

Nam Ngụy Tử nhú mày, cảm giác sung sướng khiến cho thân thể tê dại, trong bụng có lửa nóng trường lên, nàng cắn môi nhìn y, đôi mắt tím mơ màng và quyến luyến.

“Vì sao nhìn ta như vậy?” Bàn tay đặt trên ngực nàng, y liếm môi hồng, đầu lưỡi lại tiến vào trong miệng nhỏ, không để cho nàng lại cắn môi.

Nam tính chôn sâu ở động nhỏ cũng chậm rãi di động, đâm lên nơi mềm mại mỏng manh. Ngón tay trên đùa đầu ngực nàng, hai đầu ngực đỏ hồng dưới ngón tay y.

Nàng lắc đầu, không trả lời, cánh tay thon dài ôm lấy y, lưỡi quấn quýt với y, hút hết hơi thở nóng bỏng của y.

Nàng di động mông, cử động eo, chào đón những cú thúc của y. Thân thể yêu kiều trắng nõn quấn chặt lấy thân y, chặt chẽ không có khoảng cách.

Nếu như đây là mộng, nàng hi vọng mình không phải tỉnh.

“Ồng.” Nghe thấy nàng nỉ non, y đau lòng thở dài. Nhưng lại tấn công cuồng nhiệt, bàn tay giữ eo thon, y đẩy sâu vào, mặt thiết chà sát vách hoa, đánh sâu vào vực thẳm động nhỏ, cướp đoạt toàn bộ thần trí của nàng.

Nàng không phản kháng, càng quấn chặt lấy y, động nhỏ giữ lấy y chặt chẽ. Vách hoa khép chặt, nuốt rồi lại nhả, dịch hoa tiết ra trơn trượt, tư thế ra vào kích thích dòng dịch chảy ra nhiều hơn.

Y mạnh mẽ xâm chiếm nàng, nàng càng quấn chặt lấy y. Y lại càng tiến vào hung hãn, mồ hôi chảy ròng ròng trên da thịt.

Hơi thở của y phủ quanh nàng, hơi thở mềm mại của nàng vì y mà càng dồn dập hơn. Phong thái quyến rũ chỉ vì y, động nhỏ vui thích nuốt lấy y, giống như một đóa hoa ăn thịt người tham lam, lấy nhánh cây quấn chặt lấy y không buông ra.

Thân thể hai người ướt át, hai đôi môi cũng thân mật quấn quýt, môi lưỡi triền miên mút lấy nhau. Nước bọt tràn ra khỏi miệng hai người, động nhỏ ẩm ướt bao phủ y, mãnh liệt tiết ra mật hoa.

Bọn họ thở dốc, sớm đã không phân rõ được là ai quấn lấy ai, chỉ có thể không ngừng chiếm lấy sung sướng, hăng hái chiếm đoạt toàn bộ đối phương.

Cho đến khi tinh thần mệt mỏi, không còn sức lực, nàng than nhẹ trong lòng y, run rẩy nhận lấy món y cung cấp, mà tay vẫn ôm chặt lấy y, không rời.

Nam Ngụy Tử không biết mình hôn mê khi nào, nàng mở hé mắt, mới chậm rãi cử động thì toàn thân liền đau nhức khiến nàng nhú mày.

Chịu đựng đau đớn, nàng ngồi dậy, chần trên người bị tuột xuống, lộ ra thân hình trần truồng.

Nàng nhìn toàn thân lóa lổ của mình, tuy được tắm rửa qua, nhưng vết cắn màu đỏ vẫn còn ở khắp người, vùng kín vẫn còn giữ lại cảm giác bị xâm nhập.

Nàng không quên mọi chuyện xảy ra, mỗi một màn của bọn họ nàng nhớ rất rõ ràng.

Cúi nhìn xuống, nàng ngơ ngẩn nhìn vòng ngọc bên mắt cá chân bên trái.

Tay chạm lấy vòng ngọc lạnh lẽo, cảm giác khác với lúc trước nhìn thấy vòng ngọc, khi đó, nhìn vòng ngọc trên mắt cá chân, nàng chỉ cảm thấy nhục nhã, mà hiện giờ...

Bờ môi lộ ra nụ cười giễu, nàng hiểu rõ mình lại ngu xuẩn vô cùng.

Y chưa chết, y vẫn nhớ nàng, chỉ có nàng như một con ốc, bị y trói buộc, mặc kệ y còn sống hay không, đều không thể trốn thoát.

Nhất định y cảm thấy rất đắc chí vì mình bị y đùa giỡn trong lòng bàn tay.

“Tát Y, Kim Lăng thánh nữ khỏe chưa?”

Tiếng nói nhỏ bên ngoài khiến nàng ngẩng đầu, nàng bước xuống giường, gương dậy hai đùi bủn rủn, từ từ mặc áo vào, lê chân đi ra khỏi phòng.

“Thật là, không nghĩ rằng Minh Hề Vương lại làm chuyện ti tiện như vậy, thật là đáng xấu hổ. Tát Y... Kim Lăng thánh nữ?” Không nghĩ Nam Ngụy Tử sẽ xuất hiện, vu nữ Bắc Ngụy giật mình, gương mặt nhỏ nở nụ cười tươi xinh đẹp “Cô tỉnh rồi?”

Nhưng Nam Ngụy Tử không nhìn nàng, đôi mắt tập trung tại lưng của nam nhân.

Phát hiện Nam Ngụy Tử khác thường, vu nữ Bắc Ngụy trợn mắt nhìn, lập tức im lặng, mở to mắt tò mò nhìn hai người.

Nhiễm Phượng Thâm quay người, y đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cho nên cũng biết được nàng đã xuất hiện, nhìn đôi mắt nàng lạnh lẽo, y nói khẽ “Ngụy Tử.”

Nàng nắm tay, đầu móng tay cắm sâu trong bàn tay, một đôi mắt mở to nhìn y giận dữ. “Ta nên kêu chàng là gì? Tát Y hay.... Nhiễm Phượng Thâm?” Ba chữ cuối cùng gần như là nghiến răng nói ra.

Trái tim đập mạnh, là hận, là buồn, hay là oán, nàng không thể nào phân biệt rõ, chỉ có thể trừng mắt nhìn y, buồn cười vì mình ngu xuẩn.

“Dù là Tát Y hay Nhiễm Phượng Thâm, đều là ta.” Y biết nàng giận, mắt đen cũng sa sầm. “Ta không gạt nàng, Tát Y là nhũ danh của mẫu phi ta đặt.”

“Vậy sao?” Nam Ngụy Tử cười khẩy, y không lừa nàng sao? “Chàng chưa chết, chàng còn sống, mà còn...”

Nàng cắn răng.

“Chàng không mất trí.” Nàng vẫn nhớ ánh mắt xa lạ của y, rõ ràng y nhớ ra nàng, nhưng lại tỏ vẻ xa lạ. “Nhiễm Phượng Thâm, trêu đùa ta như vậy, chàng rất đặc ý sao?”

“Ngụy Tử...”

“Im miệng.” Nàng quát khẽ, ánh mắt tức giận nhìn y. “Giả chết? Không nghĩ rằng đường đường là Nhiếp Chính Vương cũng diễn trò ngây thơ này.”

“Không phải.” Vu nữ Bắc Ngụy đứng một bên không nhận được phải lên tiếng. “Kim Lăng thánh nữ hiểu lầm rồi, biểu ca không cố ý giả chết.”

Biểu ca ?! (Biểu ca là anh họ bên ngoại)

Nghe cách xưng hô của Vu nữ Bắc Ngụy, Nam Ngụy Tử ngắt ra.

“Mẫu phi ta là người Bắc Ngụy.” Nhiễm Phượng Thâm lên tiếng, đôi mắt đen nhìn nàng chăm chú. “Ngụy Tử, ta không có giả chết, khi đó thật sự ta đã thập tử nhất sinh.”

“Thật đó, thật đó.” Vu nữ Bắc Ngụy gật đầu phụ họa. “Lúc ta tìm ra biểu ca, huynh ấy chỉ còn một hơi thở, thân trúng kịch độc, trên người chằng chịt vết thương, ngay cả ta cũng không chắc có cứu sống huynh ấy được không. Biểu ca hôn mê nửa năm sau mới tỉnh lại, cho đến một tháng trước vết thương của huynh ấy mới lành lặn.”

Nghe vu nữ Bắc Ngụy nói, Nam Ngụy Tử nghi vấn. “Sao cô tìm ra y?”

“Là biểu ca dặn ta...” Vu nữ Bắc Ngụy vội vàng im lặng, thấy Nam Ngụy Tử cười lạnh, nàng bối rối nhìn Nhiễm Phượng Thâm. “Biểu ca, ta xin lỗi...”

“Tiểu Lục, muội đi trước đi.” Vỗ vỗ đầu của nàng, y kêu vu nữ Bắc Ngụy rời khỏi.

“Xem ra rơi xuống vách núi cũng là kế hoạch của chàng.” Nam Ngụy Tử cười giễu, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt nổi lên sự điên cuồng “Chàng còn vạch ra kế hoạch gì nữa? Đỡ kiếm cho ta, để ta hạ độc, giả chết...”

Nàng cười, lạnh lùng nhìn y. “Nhiễm Phượng Thâm, chàng còn thủ đoạn gì chưa sử dụng tới?”

“Điều này không phải nàng muốn sao?” Đôi mắt đen sâu thẳm, chăm chú nhìn nàng không chớp mắt. “Ngụy Tử, chỉ cần nàng muốn, ta đều sẽ...”

“Câm mồm.” Nàng không muốn nghe thấy câu này nữa. “Ta không cần chàng cho, ta không thèm, Nam Ngụy Tử ta không thèm.”

“Ngụy Tử.” Y bắt lấy nàng.

“Buông ra.” Nàng vùng vẫy điên cuồng. “Cút. Chàng cút đi. Nhiệm Phượng Thâm, chàng buông ra –”

“Nam Ngụy Tử.” Y ra sức bắt lấy nàng, gần lên bên tai nàng. “Không phải nàng muốn ta chết sao? Không phải nàng muốn diệt trừ ta sao? Ta như mong muốn của nàng, thành toàn cho nàng...”

“Chàng chưa chết, chàng vẫn còn sống khỏe mạnh...”

“Nàng hi vọng ta chết sao?” Y cắt ngang nàng, đôi mắt đen khấn trương nhìn chằm chằm nàng, gần từng tiếng hỏi nàng. “Nàng thật sự muốn ta chết sao?”

Nam Ngụy Tử giật mình, nàng sững sờ nhìn y, bờ môi khẽ nhúc nhích, nhưng lại không nói gì.

“Ta biết nàng hận ta.” Vuốt nhẹ má nàng, y nhỏ tiếng “Chỉ có ta chết, mới có thể tiêu đi hận thù trong lòng nàng. Ngụy Tử, nàng muốn, ta đều sẽ thành toàn, nàng muốn mạng của ta, ta cũng sẽ cho nàng, trận chiến năm đó, ta bày ra thế trận nguy hiểm.”

Y dừng một chút, nở ra một nụ cười khổ. “Ta cũng không biết mình sẽ sống sót được không, cũng không biết nàng có quan tâm đến sống chết của ta hay không. Cho nên ta đánh cá, ta đánh cá chính mạng của mình, nếu như ta có thể sống, nếu như nàng không còn hận ta, có lẽ... chúng ta sẽ có một chút khả năng.”

Nam Ngụy Tử cắn môi, lời của y khiến nàng càng mù mịt hơn, nàng không phân rõ được cảm giác trong lòng, nàng muốn y chết sao... Không, nàng không muốn.

Không thể không thừa nhận, nhìn thấy y vẫn còn sống, đáy lòng nàng vui sướng khôn tả, y chưa chết, nàng vui mừng hơn bất cứ ai.

Nhưng mà....

“Ngụy Tử, nàng vẫn hận ta sao?”

“Ta...” Nàng mở miệng, lại không biết phải nói cái gì. Hận sao? Trong lòng nàng phủ nhận, không, nàng không hận.

Hận thù nhiều khiến nàng mệt mỏi.

Đối với y, nàng có quá nhiều cung bậc tình cảm, là hận, là yêu, là oán, nhưng nàng không phân rõ được.

Nam Ngụy Tử đẩy y ra.

“Ngụy Tử?” Hành động của nàng làm y sững sốt.

“Đồ chàng cho ta, ta đều không cần.” Giọng nói nàng khàn khàn, gương mặt có chút mệt mỏi. “Ảnh vệ ta cũng không cần.”

Nhiệm Phượng Thâm nhíu mày, vẻ mặt của nàng khiến y bất an, y muốn vươn tay ôm lấy nàng, nàng lại lui ra.

“Nhiệm Phượng Thâm, ta không muốn nợ chàng.” Nàng ngẩng đầu nhìn y, sâu nào. “Ta cũng không thuộc về chàng.”

Nói xong, nàng không nhìn y nữa, lướt qua bên cạnh y, lê chân đi ra cửa.

Tay Nhiệm Phượng Thâm vuốt lên tóc trắng của nàng. Nhưng nàng, không quay đầu rời đi, y thu tay lại, không giữ nàng nữa.

“Ngụy Tử, ta sẽ không bỏ cuộc.”

Cho dù nghe thấy lời nói của y, bước chân vẫn rời khỏi không chân chờ, Nam Ngự Tử nắm chặt lòng bàn tay, nhắm mắt, cất bước bỏ đi.

Ngự Tử, ta sẽ không bỏ cuộc.

Nam Ngự Tử nhắm mắt lại, tiếng nói vang lên trong đầu nàng.

Nàng không muốn suy nghĩ nữa, không muốn nghe nữa, mặc kệ ai thua ai thắng, hai người bọn họ đều bị thương, thua thắng cũng không còn quan trọng.

Nàng lê chân đi đến chỗ ở của mình, vòng ngọc đeo ở mắt cá chân bên trái khẽ lay động, nàng ngừng lại, sững sờ nhìn vòng ngọc trên chân.

Nàng đã quên trả lời lòng ngọc cho y.

“Đã quên hay là đã quên?” Nam Ngự Tử nói khẽ, nhin không được cười ra tiếng, trong nụ cười có phần chế nhạo. Thì ra trong lúc bất tri bất giác, nàng đã có thói quen đeo vòng ngọc trên chân.

Không chỉ có vòng ngọc, còn có hai cánh tay rắn chắc kia, vòng ôm chặt chẽ, nhịp tim ổn định, và tiếng nói khe khẽ bên tai nàng.

Nàng chống đối y, nhưng cũng quen với tồn tại của y, một năm y biến mất nàng không ngủ được.

Nàng đã không còn hận y, chỉ là... Nhưng cũng không có cách nào yêu y.

Nam Ngự Tử cười gượng, đi về phía trước, lúc đi vào sân ngủ thấy mùi máu tươi, nàng ngẩn ra, bước nhanh vào.

Bước vào trong sân, thấy thi thể Cẩm Vệ Quân nằm khắp mặt đất, máu tươi chảy lênh láng. Nàng nhìn quanh bốn phía, gương mặt trắng bệch.

Hình ảnh diệt vong của Nam Vương phủ hiện lên trong đầu nàng, nàng cắn chặt răng.

“Kim Lăng thánh nữ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.” Minh Hề Vương cười, vệ binh lập tức bao vây bốn phía.

Nam Ngự Tử ngẩng đầu nhìn y, nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, trong mắt Minh Hề Vương nổi lên dục vọng tham muốn chiếm hữu.

“Gương mặt này quả nhiên rất đẹp, Kim Lăng thánh nữ, ngươi là của trẫm.”

Nam Ngự Tử mới nhớ ra mình không có che mặt, nàng kiên định, trong mắt không hề có nét sợ hãi, lạnh lùng cất giọng. “Minh Hề Vương, ngươi thật cả gan, dám giết hại thị vệ Kim Lăng, còn vọng tưởng nhốt ta lại, ngươi không sợ binh mã Kim Lăng san bằng nước Minh Hề của ngươi sao?”

Không ngờ y lại cười to. “Thánh nữ, ngươi vẫn chưa hiểu sao? Nếu không có sự cho phép của Kim Lăng hoàng đế, trẫm làm sao dám làm?”

Nam Ngự Tử kinh động, nàng trừng mắt nhìn Minh Hề Vương, không tin tưởng lời y nói “Ngươi nói cái gì?”

“Kim Lăng thánh nữ, hoàng đế của ngươi đã mang ngươi cho trẫm từ lâu.”

10. Chương 10

“Lời nói của ngươi có ý gì?” Nam Ngự Tử tái mặt, tuy vẻ mặt vẫn trấn định, nhưng trong lòng đã hoảng loạn.

Nghĩ đến bọn cướp trước khi đến nước Minh Hề, đám cướp đó rất khả nghi, lại hành động nhanh chóng, không để lại bất cứ dấu vết gì, nhất định là được trải qua huấn luyện.

Nếu như đám cướp kia là giả, nếu lời nói của Minh Hề Vương là thật, vậy... “Bọn cướp tấn công ta là người của người.”

“Đúng vậy” Minh Hề Vương cười độc ác, ý đặc ý nói. “Đáng tiếc có người phá hỏng mưu kế của trẫm, nếu không người đã trở thành đồ chơi của trẫm từ lâu. Nhưng không sao, hiện tại cũng không muộn, người đi theo người trẫm đã xử lý toàn bộ, đến lúc đó trẫm sẽ phái người giả trang thành lính của Kim Lăng, về nước bẩm báo Kim Lăng thánh nữ trên đường gặp cướp, toàn bộ hộ vệ đều chết, thánh nữ không rõ sống chết, không ai có thể hoài nghi Nước Minh Hề.”

Nam Ngụy Tử cực lực đè nén rồi rầm trong lòng, nàng lạnh giọng hỏi “Người nói Kim Lăng hoàng đế giao ta cho người...”

“Ồ. Kim Lăng thánh nữ, chỉ sợ người không biết Kim Lăng hoàng đế đã sớm không chứa được người.” Minh Hề Vương cười ha ha, nhìn sắc mặt tái nhợt của Nam Ngụy Tử, ý giả vờ thông cảm.

“Ở Kim Lăng, địa vị thánh nữ của người cao hơn hoàng đế. Có người ở đó, hoàng đế Kim Lăng sẽ không yên ổn ngồi ở hoàng vị. Từ lúc trước, hoàng đế Kim Lăng đã nhận lời trẫm, muốn đưa người cho trẫm, chỉ cần thánh nữ biến mất, địa vị hoàng đế Kim Lăng mới có thể không bị ảnh hưởng.”

“Vậy sao...” Nàng không nghĩ đến Vũ Nhi lại muốn diệt trừ nàng, một tay nàng che chở cho đệ đệ, nàng đưa y lên hoàng vị. Vì y dẹp hết tất cả trở ngại, cuối cùng, y lại muốn diệt trừ nàng.

Bởi vì, nàng là trở ngại của y...

Nam Ngụy Tử nở nụ cười.

Minh Hề Vương nhìn nàng hết hy vọng. “Thánh nữ, cho dù là tỷ đệ ruột, vì hoàng quyền, hoàng đế Kim Lăng cũng không chứa được người, người ngoan ngoãn khuất phục trẫm đi.”

“Không” Nam Ngụy Tử ngừng cười, ngạo nghễ ngắt đầu “Ta sẽ không khuất phục người.”

Đời nàng của nàng sẽ không khuất phục kẻ nào nữa hết.

Minh Hề Vương lạnh mặt. “Người tưởng người có quyền lựa chọn sao?” Y bắt lấy nàng, nào ngờ một tia sáng bạc lóe qua, y bị thương gào lên.

Máu tươi phun ra, bàn tay của Minh Hề Vương bị chém một nhát, y ôm lấy vết thương trên cánh tay, đau đớn gào thét.

Nam Ngụy Tử cầm chủy thủ, máu tươi nhỏ xuống từ lưỡi dao, nàng cười lạnh, nhìn y bằng nửa con mắt. “Người không có tư cách này.”

“Người, người...” Minh Hề Vương liếc nàng, xấu hổ kêu to “Các người còn chờ cái gì? Còn không nhanh chóng bắt lấy nàng cho trẫm?”

“Dạ.” Thủ vệ lập tức xông vào Nam Ngụy Tử.

“Các người dám.” Nam Ngụy Tử đứng thẳng, khí thế oai nghiêm, đôi mắt lạnh lùng, đáng vẻ tôn quý vô cùng khiến thủ vệ sợ hãi ngừng bước.

Bọn họ nhìn nhau, chần chờ.

Nam Ngụy Tử thừa lúc đó chạy thẳng ra ngoài.

Thấy người chạy mà thủ vệ vẫn còn ngây ngô đứng tại chỗ, Minh Hề Vương gầm lên “Các người ở đó làm cái gì? Còn không bắt người cho trẫm?”

Biết mình không trốn thoát hoàng cung, Nam Ngụy Tử không chút nghĩ ngợi, chạy đến nơi ở của Nhiệm Phượng Thâm.

Nghe tiếng động thủ vệ truy đuổi phía sau, nàng càng chạy nhanh hơn, nào ngờ thủ vệ lại bọc lấy phía trước, nàng dừng chân, nắm chặt chủy thủ.

Cảnh giác nhìn thủ vệ vây quanh nàng, Nam Ngụy Tử nhìn tứ phía, lại tìm không thấy lỗ hổng, nàng cắn môi.

“Nhiễm Phượng Thâm.” Nàng cất tiếng kêu.

Bóng dáng cao ngất lập tức hạ xuống phía sau nàng, cánh tay rắn chắc ôm eo nàng, bàn tay cầm lấy chủ thủ từ tay nàng.

“Ngụy Tử.” Y dịu dàng nói bên tai nàng “Không sao.”

Nàng buông tay ra, để y nhận chủ thủ, thân thể nhũn ra, dựa sát vào lòng y, hơi thở quen thuộc bao lấy nàng, cho tới giờ phút này, căng thẳng trong lòng nàng mới hạ xuống.

“Ngoan, nhắm mắt lại.” Tay y che mắt nàng, ôm chặt gương mặt nàng vào ngực, cánh tay ôm nàng ổn thỏa. Y không cần lên tiếng, một toán ảnh vệ lập tức từ trên không bay xuống, giết những thị vệ đang bao vây.

Không màn đến tình huống chiến đấu, Nhiễm Phượng Thâm ôm lấy Nam Ngụy Tử, phi thân rời khỏi hoàng cung Minh Hề.

“Khi đó giả vờ không nhớ ra nàng là do ta chỉ muốn thử nàng. Ta muốn biết nàng sẽ có phản ứng gì, muốn biết khi ta chết, nàng có để ý không?”

Rời xa hoàng thành Minh Hề, Nhiễm Phượng Thâm dẫn Nam Ngụy Tử đi đến một rừng cây, lúc này mới đỡ nàng ngồi xuống, cánh tay vẫn ôm lấy nàng, môi mỏng nói ở bên tai nàng.

Nam Ngụy Tử nhắm mắt không nói, tóc bay trong gió.

Nhiễm Phượng Thâm cảm một lọn tóc trắng, dịu dàng hôn lên. “Thật ra cần gì phải thử nữa. Mái tóc trắng trên đầu này không phải đã cho ta biết toàn bộ hay sao?”

Y khẽ nói, gương mặt đầy dịu dàng. “Ngụy Tử, cho dù nàng vẫn hận ta, ta cũng sẽ không buông tay.” Y từng buông tay một lần, cuối cùng lại là hai bên đều tổn thương.

Nàng vẫn trốn khỏi y, cho dù y đã dùng hết tâm cơ, nhưng vẫn không bắt được nàng.

Nếu đã như vậy, cần gì y phải buông tay? Nếu nàng không muốn thuộc về y, vậy y cần gì phải dò hỏi? Y không nên cho nàng cơ hội lựa chọn.

“Cho dù nàng không yêu ta cũng không sao, đời này của ta cũng sẽ không buông nàng ra.” Tiếng nói y nhẹ nhàng, lại giống như tuyên thệ.

Lông mi lay động, Nam Ngụy Tử mở hé mắt, trong mắt nghi ngờ.

“Tại sao?” Lại cố chấp với nàng như vậy? “Vì gương mặt này sao?”

Nếu nàng không có gương mặt này, có phải có thể có được bình an hay không?

“Ồ.” Y khẽ cười, ngón tay vuốt ve gương mặt nàng. “Ngụy Tử của ta, nàng coi thường mình như vậy sao? Nàng cảm thấy ngoại trừ gương mặt này, nàng không có giá trị khác sao? Kiêu ngạo của nàng, trí tuệ của nàng, tài nghệ đánh đàn của nàng, tất cả đều thua gương mặt nàng sao?”

Lời nói của y trêu chọc nàng, nàng giật mình, nhìn nét cười trong mắt y, nàng hoảng sợ nhắm mắt.

Nàng nghĩ ngoại trừ gương mặt này, nàng không hề có giá trị gì khác, lại chưa từng nghĩ qua, cho dù nàng không có gương mặt này, nàng vẫn là Nam Ngụy Tử.

Mà y, cho dù nàng có vẻ như Vô Diệm, y vẫn sẽ quyến luyến với nàng.

Nàng mãi mãi trốn không khỏi y, hoặc là, nàng cũng không muốn chạy trốn.

Nàng biết y vẫn trông chừng nàng, nàng kêu tên của y, biết y nhất định sẽ xuất hiện, khoanh khắc được y ôm lấy, nàng giật mình hiểu rõ.

Mặc kệ nàng đấu tranh thế nào, cuối cùng, nàng vẫn sẽ bị đôi cánh tay này giam giữ.

Mà nàng, đã quen như vậy từ lâu.

Giống như vòng ngọc trên mắt cá chân nàng, trong mười năm đó, y khóa nàng, ôm lấy nàng, khiến nàng quen với tồn tại của y.

Thói quen như vậy, nàng đã thành nghiện.

“Ngụy Tử của ta, đang nghĩ gì vậy?” Đôi môi nóng bỏng hôn lên môi nàng, hơi thở của y phả vào nàng, Nam Ngụy Tử nhắm mắt lại.

“Ta không thuộc về chàng.” Tiếng nói nhỏ của nàng đã bị y nuốt vào trong miệng.

“Ừ” Y nhẹ đáp, đầu lưỡi liếm lấy răng trắng, khiêu khích lưỡi nàng, cánh tay ôm chặt chiếc eo nhỏ nhắn, chặt đến mức giống như muốn hòa nàng vào thân thể.

Hơi thở của nàng bắt ổn vì nụ hôn của y, thở nhẹ ra, nàng nói tiếp “Ta không yêu chàng.” Cánh môi lập tức bị gặm cắn, nàng đau đến nhú mi.

Đôi mắt hé mở, nhìn vào mắt y, trong đôi mắt đen thoáng qua ý cười, Ngụy Tử của y như vậy mới khiến y u mê.

“Cũng không hận chàng.” Nàng nói ra câu cuối cùng, tư thế như tuyết rơi đầu mùa, trong trẻo lạnh lùng, xinh đẹp nhưng lại yếu đuối.

Nhưng y vẫn ôm chặt nàng, tuyệt đối không để cho nàng chạy trốn thoát khỏi vòng tay y.

“Thì sao?” Y nhú mày, thần thái ngông cuồng, khoe môi lại chứa nụ cười tự tin quyến rũ. “Ta mãi mãi không buông nàng ra.”

Nàng, là thuộc về y.

Nụ cười càn rỡ kia khiến Nam Ngụy Tử nhớ hình ảnh trong đầu nàng lúc mới gặp y. Y bẻ gãy đóa hoa kiêu ngạo, mà độc trong đóa hoa cũng ăn mòn y...

Giữa bọn họ đã dây dưa không rõ từ lâu.

Cánh môi khẽ tách ra, nàng tiến vào lòng y.

“Ta muốn gặp Vũ Nhi.” Nhắm mắt lại, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

Nàng biết, y sẽ làm được chuyện đó.

Chỉ cần nàng muốn, y sẽ không cự tuyệt.

Màn đêm yên tĩnh, hoàng cung Kim Lăng bảo vệ nghiêm ngặt. Trong ngự thư phòng, dạ minh châu chiếu sáng bốn phía, Nam Phi Vũ mặc hoàng bào, chăm chú phê duyệt tấu chương.

“Vũ Nhi.” Một tiếng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Bút Lang Hào dừng lại, Nam Phi Vũ buông bút xuống, quay đầu nhìn bóng dáng bước ra khỏi bóng tối. Gương mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, không hề hoảng loạn.

Hai người bình tĩnh nhìn nhau, rất lâu sau Nam Ngụy Tử mới lên tiếng.

“Vì sao?”

Nam Phi Vũ cười nhẹ. “Tỷ không nên tồn tại.”

Y thản nhiên trả lời, vẻ mặt không còn non nớt khờ dại, mà là sự tàn khốc của quân vương.

“Nam Vương phủ bị hủy diệt là vì tỷ.”

Nam Ngụy Tử ngắt ra.

“Cho dù Nhiễm Thịnh Đức nể nang uy thế của Phụ Vương, nhưng mà lý do chân chính áp đảo cuối cùng là vì tỷ – Nam Ngụy Tử.”

Ánh mắt Nam Phi Vũ lạnh lùng, tuy còn nhỏ nhưng y vẫn nhớ kỹ lời Nam Vương phi nói lúc chết “Sắc đẹp khuynh thành như vậy, là họa không phải phúc.”

Lời nói quen thuộc khiến Nam Ngụy Tử khẽ run.

“Lời nói này tỷ còn nhớ rõ chứ?” Nam Phi Vũ mỉm cười, ánh mắt vô tình “Chỉ cần tỷ còn ở lại Kim Lăng, thì vẫn còn tai họa. Chỉ cần tỷ ở đây, để vị của trẫm khó mà yên ổn. Tỷ có thể để trẫm ngồi trên hoàng vị, cũng có thể cỡi long bào của trẫm xuống. Nam Ngụy Tử, đối với trẫm mà nói, tỷ là một trở ngại.”

“Cho nên, đệ muốn diệt trừ ta?” Nam Ngụy Tử khẽ nói, nàng nhìn đệ đệ thâm sâu, giờ phút này, y còn có bộ dáng làm nũng bên cạnh nàng nữa không? Gương mặt đẹp trai lại vô tình, lạnh lùng, hiện tại đứng trước mặt nàng không phải Nam Phi Vũ, mà là hoàng đế Kim Lăng.

“Đúng vậy.” Nam Phi Vũ lạnh lùng “Kim Lăng không cần loại thánh nữ ô uế, dân chúng chỉ có thể tôn sùng đế vương, không cần có thánh nữ.”

“Vậy sao...” Nam Ngụy Tử hạ mắt. “Vậy đệ muốn giết ta sao? Vũ Nhi”

“Kim Lăng thánh nữ đã chết.” Chết ở Nước Minh Hề. Nam Phi Vũ quay lưng lại, hai bàn tay chấp lại phía sau. “Tỷ đi đi. Chỉ cần tỷ đừng vọng tưởng đến vị trí thánh nữ nữa, trẫm có thể tha mạng cho tỷ.”

Nam Ngụy Tử ngược mắt nhìn bóng dáng đệ đệ, nàng im lặng nhìn y rất lâu. “Vũ Nhi, đệ lớn rồi.” Tiếng thở dài là vui mừng.

Nam Phi Vũ nhắm mắt lại, nghe bước chân rời đi, bóng dáng của y vẫn đứng thẳng, không hề quay đầu nhìn một cái.

“Thúc sẽ chăm sóc tốt cho tỷ ấy chứ?” Nam Phi Vũ nghiêm túc hỏi nam nhân ẩn trong tấm cung.

“Ta sẽ.” Tiếng người nói trong bóng đêm như quỵ mị. “Nàng là của ta.”

“Vậy, ta giao tỷ ấy cho thúc.”

Ánh nền chiếu xuống, bóng lưng cô tịch của thiếu niên cao ráo lạnh lùng.

Y đã không cần người bảo vệ nữa, đường quân vương của y, sau này, một mình y có thể đi được.

Nam Ngụy Tử vừa đi vừa trầm nghĩ. Dưới ánh trăng, nam nhân đứng ở phía trước, đôi mắt đen thẳm nhìn vào nàng.

Nàng cũng nhìn vào mắt nam nhân.

“Ngụy Tử” Nam nhân đưa tay về phía nàng.

Nàng nhìn y, rất lâu mới đi đến bên y, nép vào lòng y.

Yêu và hận, đã không đủ để nói hết giữa nàng và y, nhưng nàng biết, nàng và y đã đưa một đời, ai cũng không rời.

“Nhiễm Phượng Thâm.” Nàng khẽ kêu, tiếng nói dịu dàng lưu luyến, nàng không yêu y, cũng không hận y, nàng không buông y ra được.

“Ngụy Tử của ta.” Cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng.

Bọn họ nhất định đã đưa, ai cũng không buông tay.

Năm Nam Hi thứ mười ba, thánh nữ Kim Lăng đi sứ Nước Minh Hề, lại mất tích ly kỳ, dân chúng Kim Lăng kinh hoàng không thôi. Sau khi thống lĩnh thị vệ bảo hộ thánh nữ bị thương hồi quốc, kể rõ chuyện của vua nước Minh Hề làm hại thánh nữ, giết hại hộ vệ Kim Lăng, khiến cho thánh nữ sinh tử không rõ.

Hoàng đế giận dữ, phái binh tấn công nước Minh Hề, binh lính Kim Lăng đau khổ vì mất thánh nữ, sĩ khí mạnh mẽ, trong ba tháng ngắn ngủi, tiêu diệt nước Minh Hề, nhưng tin tức về Thánh nữ lại mù mịt.

Nửa năm sau, hoàng đế tuyên bố với thiên hạ, thánh nữ Kim Lăng chỉ có Tử đồng thánh nữ, cũng phong Tử đồng thánh nữ là thánh nữ hộ quốc, từ đây về sau, hoàng triều Kim Lăng cũng không còn thánh nữ kế nhiệm.

11. Chương 11: Ngoại Truyện: Gặp Lại

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy đứng trước tửu lâu, phu xe cho ngựa dừng lại, rồi mới đứng ở một bên, cúi đầu chờ.

Rất lâu, màn xe mới vén lên, một nam tử mặc cổn kim hắc bào bước ra, trong lòng ôm một nữ tử.

Nữ tử bị bao phủ bởi áo choàng rộng lớn của nam nhân, không thể thấy được một tấc da, đầu đội mũ sa, nhu nhược yếu ớt dựa vào lòng nam tử.

“Chủ tử.” Nhiễm Ngũ cung kính nói. “Đã cho người chuẩn bị phòng và bữa ăn xong xuôi.”

“Ừ.” Nhiễm Phượng Thâm gật đầu, gương mặt điển trai và khí thế tôn quý khiến người khác chú ý, y lại không thèm để ý, bước tới tửu lâu.

Tiến vào phòng thượng đẳng, ôm nữ tử đặt lên giường, đưa tay tháo mũ sa trên gương mặt nàng.

Một gương mặt tuyệt đẹp hiện ra, hai má ửng hồng, cánh môi đỏ mọng, đôi mắt tím long lanh hé mở, áo choàng trên người tuột xuống, lộ ra vết cắn nhỏ trên chiếc cổ trắng ngần, đáng vẻ lộng lẫy không gì sánh nổi.

Đôi mắt Nhiễm Phượng Thâm đen láy, cúi đầu cắn nhẹ cánh môi nàng.

“Dừng...” Nam Ngụy Tử đẩy y ra, trong mắt giận dữ. Nam nhân này trong xe ngựa vậy mà... Biết rõ bên ngoài có người, y còn...

Nàng vừa thẹn lại vừa giận. “Chàng...” Nàng tức muốn mắng y, nhưng lại xấu hổ không biết nên chửi cái gì, đành phải giận dỗi liếc y.

Nàng không hề biết, đáng vẻ nàng lờm người khác lại cực kỳ quyến rũ, khiêu khích nụ hôn của nam nhân như mưa rào đổ xuống.

“Ừm, ừm...” Nàng bị hôn đến gần như không thở được, bàn tay nhỏ đặt trước ngực y, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn ngã vào lòng y.

Y buông cánh môi sưng đỏ ra, nhỏ giọng nói “Dừng dùng ánh mắt quyến rũ ta, nếu như vậy thì nàng đừng nghĩ muốn dùng bữa.” Y gian tà cảnh cáo.

“Chàng...” Nam Ngụy Tử thở ra, muốn lờm y, nhưng lại sợ cảnh cáo của y trở thành sự thật, cuối cùng chỉ có thể quay mặt tức giận.

Nhìn đáng vẻ nàng giận dữ, y cười dịu dàng, gần đây tính tình nàng không còn lạnh lùng trầm tĩnh, thỉnh thoảng sẽ giận dỗi với y.

Nhiễm Phượng Thâm vuốt nhẹ má nàng, lúc này ngoài cửa có tiếng động nhỏ.

Y thả màn che giường lại “Vào đi.”

“Khách quan, thức ăn của người đã mang đến.” Tiểu nhị bày thức ăn cẩn thận, lại cung kính cúi đầu nói “Có chuyện gì cứ sai bảo tiểu nhân.” Nói xong lập tức lui ra ngoài.

Nhiễm Phượng Thâm vén màn che giường, ôm lấy nàng, đặt nàng lên ghế.

“Đói rồi hả?” Y gấp một miếng thịt đút cho nàng.

Nam Ngụy Tử há miệng ăn, nàng thật sự rất đói.

Nhiễm Phượng Thâm nhìn nàng cười, dưới sự chăm sóc của y, nàng đã không còn gầy như trước, khuôn mặt cũng có thịt, sắc mặt không còn tái nhợt.

“Nàng dùng bữa trước đi, ta ra ngoài một chút.”

“Chàng muốn đi đâu?” Nam Ngụy Tử ngắc đầu, y cũng không thể để nàng một mình dùng bữa.

“Xử lý một chút việc, chút nữa sẽ trở về.” Y hôn nhẹ môi nàng. “Nhớ đó, đừng chạy lung tung, đợi ở trong phòng.”

Gương mặt của nàng đi đến đâu cũng rất nguy hiểm, ngoại trừ có y đi cùng, bằng không thì không dễ nàng ra ngoài một mình.

“Ừm.” Nam Ngự Tử gật đầu, cũng biết mình ra ngoài không an toàn, chỉ với mái tóc trắng này cũng khiến người ta chú ý.

Hôn lên má nàng, Nhiễm Phượng Thâm mới rời khỏi.

Nam Ngự Tử cúi đầu tiếp tục dùng bữa, mới ăn vài miếng, lại nghe tiếng cửa bị mở ra.

“Nhanh như vậy...” Nàng ngẩng đầu thấy một bóng dáng nho nhỏ, loạng choạng đi đến.

“Mẹ...” Đứa bé đi tới mở miệng, sững sờ nhìn nàng “Mẹ...”

Nam Ngự Tử nhìn đứa bé trai xông vào, mỉm cười, nàng nhìn y “Cháu bé, cháu đi lạc sao?”

Đứa bé trai khoảng chừng 3 tuổi, búi tóc thành một bó tròn thiên bào, có một gương mặt xinh đẹp, nhìn ánh mắt đứa bé trai, nàng hơi thất thần.

Đôi mắt này khiến nàng cảm thấy quen thuộc.

“Dì à...” Đứa bé trai mở lòng bàn tay ra, tò mò sờ nàng “Cháu cháu...” Y muốn sờ ánh mắt nàng.

Gặp đứa bé trai không biết sợ, Nam Ngự Tử cười nhẹ, đưa tay ôm lấy nó.

“Ăn...” Nhìn thức ăn trên bàn, ngón tay đứa bé trai đưa vào trong miệng, nước miếng chảy đầm đìa.

“Đói hả?” Nam Ngự Tử ôm nó ngồi trên ghế, cầm lấy chiếc đĩa, gấp thức ăn cho nó.

Đứa bé trai ăn thức ăn rất nhanh. “Muốn...” Y chỉ thức ăn.

“Được rồi.” Lại gấp một miếng đậu hủ nhỏ, nàng bỏ vào miệng nó. Đứa bé trai nhai nhai, ăn rất thoải mái.

Lúc Nhiễm Phượng Thâm đi vào, liền nhìn thấy tình cảnh này.

“Đứa bé này là ai?” Y nhíu mày, ánh mắt rơi vào tay của đứa bé trai, tay nó đặt trước ngực Nam Ngự Tử... Y híp mắt.

“Không biết.” Nam Ngự Tử lắc đầu. “Hình như nó bị lạc mất mẹ, chàng sai người hỏi thử, có ai đang tìm con không?”

“Ừ.” Nhìn bàn tay nhỏ của đứa bé không an phận sờ lung tung trên ngực Nam Ngự Tử, y quyết định –

“Oa.” Đột nhiên bị nắm cổ áo, đứa bé trai vùng vẫy.

“Chàng làm gì vậy?” Nam Ngự Tử cũng sững sốt, vội vàng muốn ôm đứa bé lại. “Cẩn thận, như vậy rất nguy hiểm.”

“Hu...” Hốc mắt đứa bé lập tức trào lệ. “Dì ơi... hu hu...” Sợ hãi khóc lớn.

“Này, người muốn làm gì con trai ta?”

Một giọng nói rần rỏ vang lên, một chưởng bay đến sau lưng Nhiễm Phượng Thâm.

Nhiễm Phượng Thâm hừ lạnh, né được một cú. “Đón lấy” Y ném đứa bé về phía nam nhân ngoài cửa.

“Ồ? Hoàng...” Nhìn thấy nam nhân, nữ tử tấn công kinh ngạc ngừng tay.

“Nhạc Nhi.” Nam Ngự Tử kinh ngạc nhìn muội muội.

“Tỷ...” Nam Hân Nhạc cũng mở to mắt, không thể tin vào hai mắt mình. “Tỷ...”

“Đã lâu không gặp.” Nam Ngự Tử cười với muội muội, kể từ khi Nam Hân Nhạc rời khỏi, các nàng đã nhiều năm không gặp nhau.

“Tỷ.” Mắt Nam Hân Nhạc đã đỏ lên, nàng đi đến trước mặt Nam Ngự Tử, tay vuốt tóc nàng “Tóc của tỷ sao lại trắng như vậy...”

Nàng nhỏ tiếng, cuối cùng kích động ôm lấy Nam Ngự Tử “Tỷ còn sống, thật là tốt. Muội nghe tin tỷ chết, muội không tin... Muội biết là giả, tỷ không sao... Thật tốt quá, thật tốt quá...”

Nam Ngự Tử ôm muội muội, nhìn Khúc Lang Tĩnh ôm đứa bé trai, nàng mỉm cười với y. Nhìn lại muội muội, nàng biết y tuân thủ với quy ước của nàng, để muội muội hưởng nhiều hạnh phúc.

Rồi sau đó, nàng nhìn về phía Nhiễm Phượng Thâm, đôi mắt dịu dàng.

Gặp được bọn họ, nhất định là y an bài rồi. Y biết nàng rất nhớ Nhạc Nhi, mới đưa nàng đến đây, để cho nàng gặp lại Nhạc Nhi.

“Tỷ, tỷ và hoàng thúc...” Nam Hân Nhạc nhìn bọn họ, trong mắt kinh ngạc nghi ngờ.

Nam Ngự Tử nắm tay Nhiễm Phượng Thâm, ngẩng đầu mỉm cười với y, rồi mới nhìn về phía muội muội.

Nàng không nói gì, nhưng gương mặt đẹp vì tươi cười dịu dàng làm rung động lòng người.

Lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ tươi cười như vậy, Nam Hân Nhạc sửng sốt một chút, sau đó cũng cười.

Chỉ cần tỷ tỷ hạnh phúc là tốt rồi.

Nàng quay đầu nhìn về phía Khúc Lang Tĩnh, cười với y.

Chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi.

————— THE END —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-cung-quan-tuyet>